

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Teresa Medeiros

İyi Geceler

Tweetaskim

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İyi Geceler
Tweetaskim

Pegasus Yayınları: 1339
Bestseller Roman: 580

İyi Geceler Tweetaşkım

Teresa Medeiros

Özgün Adı: Goodnight Tweetheart

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016

ISBN: 978-605-343-850-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Teresa Medeiros, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve
Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

TERESA MEDEIROS

İyi Geceler Tweetaskım

İngilizceden çeviren:

Tuba Özkat

PEGASUS YAYINLARI

*Beni gülümseten ve bu harika yolculuğun her adımında
bana eşlik eden sevgili Twitter ve Facebook arkadaşlarıma.*

*Kendi Tweetaşım, Michael'ıma. Yaşamımızın her gece-
sinde sana iyi geceler dilemekten daha büyük bir lütuf yok.*

Teşekkürler

Mark ve Abby zihnimde tweetleşmeye başladığında beni tımarhaneye göndermedikleri için Lauren McKenna, Louise Burke ve Andrea Cirillo'ya teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

23 Nisan Cumartesi, 9.47

Abby Donovan, karanlık anlarında sık sık kariyer seçiminin onu, “Yanında patates kızartması da ister misiniz?” cümlesine çok yakından aşina olmasını sağlayacağını hayal ederdi. Ama tüm dünyadaki çalışan kadınların geleneksel üniformasını kucaklayarak sonuçlanacağını hiç tahmin etmemişti: tavşan kostümünü.

Gününe lüks bir kitap dükkânının bekleme salonunda güvenle gizlenerek başlamıştı. *Today Show* ya da hatta *Book World Weekly*’deki bekleme salonlarına hiç benzemiyordu. Rahat kanepler veya sıcak, glütensiz kurabiyelerin ve organik meyvelerin olduğu gümüş kaplama tepsiler yoktu. Sahneye çıkmak için işaretini beklerken onu daha rahat ettirmek için yapabilecekleri herhangi bir şey olup olmadığını soran yalaka asistanlar yoktu.

Odada sadece üzerinde yığınla sararmış yayınevi katalogu olan bir masa ve iki kutu kulesinin arasına sıkıştırılmış gıcırdayan bir katlanan sandalye vardı. Kutularda muhtemelen hiç açılmadan yayınevine geri gönderilecek kitaplar vardı. Odanın gerisindeki açık kapı, sanki *Survivor*'ın ilk sezonundan beri temizlenmemiş gibi görünen tuvaletin fazlasıyla net bir görüntüsünü sunuyordu.

Tamam, yani gerçekten de bekleme salonu falan değildi, sadece fazla geniş bir depoydu.

Abby çağrılmayı beklerken soğuk, katlanan metal sandalyede kamburunu çıkararak oturmuş, üzerine yıkılırlarsa birisinin onu bulmasının ne kadar zaman alacağını merak ederek endişeyle kitap kutularını gözlüyordu. Tepedeki hoparlörlerden kulağa *Yanni'nin En Kötüleri* gibi gelen rahatlatıcı melodiler yayılmasına rağmen, sınırları sanki Skinny Caramel Macchiato'suna her zamanki gibi iki ölçek yerine, üç ölçek espresso konulmuş gibi gergindi. Asla sahne korkusuna meyilli olmamıştı ama son zamanlarda köşedeki markete yapacağı kısa yolculuk için apartmandan ayrılma olasılığı bile soğuk terler dökmesine sebep oluyordu. Saatine bir bakış attı, ardından iç çekti.

Belki de, onu burada yeterince uzun süre bırakılırsa, tuvaletin etrafında bulunan çatlak plastikteki pas lekelerini ovalamaya başlayacağını düşünüyorlardı.

Hem ellerini hem de zihnini meşgul edecek bir şey için can atarak isteksizce bakışını kucağında duran kitaba çevirdi.

Kitap kapağının önündeki ufak, canlı altın rengi mühür dünyaya hem yazarın hem de kitabının *Özel Bir Şey* olduğunu

duyuruyordu. Seçilmiş olduklarını. Kutsandıklarını. Bizzat Harpo Stüdyosu'nun lütufkâr tanrıçası Ophrah Winfrey tarafından..

Oprah'nın kitap kulübü için seçilmek, piyango kazandığınızı anda yıldırım çarpması gibi bir şeydi. Sizi kendi (tahminen hak edilmemiş) iyi talihinizden başınız dönmüş ve keyfini sürdüğünüz spot ışıklarının çabucak solarak parıltısıyla sizi kör edip gitmiş bir halde bırakıyordu. Birçok piyango talihlisi gibi altı ay içinde kendinizi iflasın eşiğinde bulmanız olasıydı. Ve yıldırım çarpmış çoğu insan gibi, hayatta kalmak için yüzde doksanlık bir şansınız vardı fakat asla tam anlamıyla eskisi gibi olmazdınız.

Dört yıl sonra, Abby hâlâ başarıya ulaşır ulaşmayacağım görmeyi bekliyordu.

Kendi yazdığı kitabı okurken yakalanma rezilliğinden sakınmayı umarak kitabın arkasını çevirdi. Kendisinin daha genç, daha gösterişli hali, kitabın arka kapağından ona gülümsedi. Fotoğrafı yabancı birinin eleştirel gözüyle incelemek onun için zor değildi. Fotoğraf çekimi için gardırobunu, makyajını ve hatta saçını bile yayımcısının getirdiği halkla ilişkilerci seçmişti. Kuaförün, onun doğal kıvrıkcık saçlarını ehlileştirip ısıldayan kızıl kahverengi hale getirmesi bir saatten fazla sürmüştü.

İtalyan fotoğrafçının onu aynı anda hem duyarlı, hem başarılı, hem de belli belirsiz seksi görünmesi için teşvik ettiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Abby aslında dayanılmaz bir şekilde kendini beğenmiş ve belli belirsiz kabız gibi göründüğünü düşünmüştü.

“Bayan Donaldson?”

Abby suçlu bir halde ayağa fırladı, kitabı yere düşürmemek için beceriksizce çabaladı. Kendi fotoğrafına dalıp gitmişken

yakalanmak, kendi kitabını okurken yakalanmaktan yalnızca birazcık daha az utanç vericiydi.

“Bayan Donovan,” diye düzeltti. Dudaklarına neşeli bir gülümseme konduracak kadar sosyal inceliklerini hatırladı. “Abigail Donovan. Ama bana Abby diyebilirsiniz.”

Uzun süredir beklediği kurtarıcısı, solmuş bir Coldplay tişörtlü uzun, zayıf bir varlıktı. Kızın asimetrik saç kesimi Elvis siyahına boyanmış ve parlak mor perçemle vurgulanmıştı.

Pirsingli kaşına, bileğine dolanan korkunç yılan dövmesine ve onu “Natalie” olarak belirten yaka kartına (kitapçıya gelen müşterilere, onlara yardım etmek için orada olduğuna dair güvence veriyordu) rağmen, kız *Harry Potter*’ı satmak şöyle dursun, okuyacak kadar bile büyük durmuyordu.

Kız sakızını patlattı; Abby’yi, yalnızca gülünç olunacak hiçbir şeyi olmayan insanların başarabileceği şekilde alaycılığın kasvetli havasıyla süzüyordu. “Müdür beni okuma zamanınızın geldiğini söylemem için gönderdi, Bayan Donnelly.”

Bu kez, Abby onu düzeltmek için nefesini tüketmedi. Onun yerine, görev bilinciyle kızın sıfır beden Gap kotuna sığdırdığı varlığıyla yokluğu belli olmayan kıcını takip etti. Korsesinin lastiğinin hâlâ gizlediğinden emin olmak için kendi kazağının ucunu kaçamak bir şekilde çekti.

Kıyafetlerini büyük bir özenle seçmişti. Geçen birkaç ay içinde tıkanmış yazarların üniforması olan rahat çoraplar ve kahve lekeli kapüşonlulara fazla alışmıştı. Yarım balıkçı yaka kaşmir kazağının zevkli bej rengi, yün kalem eteğinin sıcak çikolata tonunu mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Hatta yeni bir çift, parlak Stuart Weitzman’lara bile para yatırmıştı;

flörtçü nude topuklularının *eski ihtişamını yeniden yakalamak için çaresiz yerine, en vahşi hayallerinizin ötesinde başarılı* diye bağırdığını umuyordu.

Karışık ilan panolarının dizildiği kısa koridorda ilerlerken, Abby uzun zamandır duymadığı bir şey duydu: heyecanlı mırıldanma seslerini ve beklentiyle kıpır kıpır olmaya başlayan kalabalığın çıkardığı hışırtıyı. Kitabındaki sımsıkı tutuşunu gevşetti, her adımıyla kendine güveni geliyordu. Görünüşe göre zamanını ve enerjisini bir hiç uğruna endişelenerek geçirmişti. Geçmişte okuyucuları imza ve okuma günlerine hep akın etmişti. Onu bu kadar çabuk unutmayacaklarını bilmeliydi. Onları karşılamaya hazırlanırken dudaklarına zarif bir gülümseme kondurdu.

Refakatçisini doğruca tepedeki floresanların affetmeyen parıltısına doğru takip etti. Mırıldanmalar kesildi ve hayal kırıklığıyla dolu toplu bir iç çekiş üstüne çöktü. Gözleri tam zamanında ortama alıştı ve ondan tarafa bakan düzinelerce küçük yüzdeki umudun soluşunu izledi.

Yüksek perdeden bir ses, “O Biff değil,” diye feryat etti.

Daha derinden bir ses, “Haklısın, Brandon,” diye mırıldandı. “O hiç kimse. Ama biraz daha uslu durursan Biff hoplaya zıplaya gelir.”

Abby işte o zaman aşırı pahalı kırtasiyeyle dolu rafların ve içeri girerken gördüğü, özenle dizilmiş çikolataların yanından çıkmadıklarını anladı. Burası, kitapevinin çocuk bölümüydü. O yerinde duramayan okul öncesi çocuklardan ve bir avuç cefakâr ebeveyninden oluşan kalabalık grup onu beklemiyordu.

Mest olmuş küçük kafalarının tepesinde devasa bir afiş sallanıyordu. Çiçekli mutfak önlüğü giyen, kaçık görünümlü

bir tavşanın, utangaç bir alageyik yavrusu ve aptal aptal sırttan bir kirpi de dâhil, orman yaratıklarına çay servisi yaptığı bir suluboya çizimiydi. Afişin tepesindeki incelikli yazıya göre, zarif ev sahipleri Tavşan Biff'ten başkası değildi.

Abby Natalie'ye, "Halkla ilişkiler sorumlum bugün için başka bir etkinliğin daha olduğundan bahsetmedi," diye mırıldandı. Şapkalı mantar şeklindeki armut koltukta büzüşmüş somurtan bir çocuğa doğru ilerlemeye zorlandı, ardından suratına tokadı yememek için afişin alt ucunun arkasına saklandı.

Kendine bile itiraf etmekten nefret etse de, halkla ilişkiler sorumlusu yaklaşık bir yıl boyunca telefonlarına çıkmadıktan sonra, en sonunda ondan haber aldığında o kadar heyecanlanmıştı ki dükkânda Margaret Mitchell'ın hayaletinin *Rüzgâr Gibi Geçti*'yi imzalayacağı söylenseydi bile muhtemelen fark etmezdi.

Görevli, "Times'a verdiğimiz tam sayfalık reklâmı görmediniz mi?" diye sordu.

"Hımm... hayır. Ama halkla ilişkiler sorumlum benim geleceğimi belirten bir firma bültenini faksladı." Abby'nin fotoğrafı o kadar küçüktü ki, kendini tanıyabilmek için gözlerini kısıp bakması gerekmişti.

"Tavşan Biff'in yazarı Claire Carroll bugün okuma yapmak için geliyor. Biff gibi giyiniyor ve çocuklara hikâyelerini okuyor. Çocuklar buna bayılıyor ve ailelerin çoğu da bunu, o küçük canavarları üzerimize atıp Restoration Hardware'de kredi kartı limitlerini çarçur etmek için bir bahane olarak kullanıyor. Bu sabah şafaktan önce kapının önünde dizildiler."

Abby omzunun üzerinden Biff'in hevesli okuyucularına bir bakış atarken, gerçekten de kurgu bir tavşanı kıskanacak

kadar alçalıp alçalmadığını merak etti. Natalie Alternatif Seks bölümü yazan yerin arkasındaki sallanan metal kapının önünde durduğunda, Abby neredeyse kızın üzerine çıkıyordu.

“İşte, buyurun. Konferans odasını sizin için hazırladık.”

Görevli kapıyı itip açmadan önce, Abby kapının üzerine yapıştırılmış bir parça çizgili defter kâğıdının görüntüsünü yakaladı. Kâğıdın üzerine karalanan YAZARLA TANIŞIN yazısının yanı sıra, ismi ve kitabının adı da yer alıyordu. Oprah’nın seçimi olduğundan bahseden hiçbir şey yoktu. Pulitzer kazanmasına *şu kadarcık* kalmış olmasına dair bir ipucu da yoktu.

Konferans odası dar uzundu. Odanın yan tarafında yer alan savaştan çıkmış bir platforma sarkık bir mikrofon iliştilmişti. Platformun etrafına birisi iyimserlikle iki düzine katlanan sandalyeyi yarım daire şekilde dizmişti. O sandalyelerden sadece biri doluydu.

İşitme cihazı takan yaşlıca bir adam sandalyeye çökmüş, boş boş Abby’nin kitabının bir kopyasını çeviriyordu. Abartılı esnemesine bakılırsa bulduğu şeyden o kadar etkilenmemişti. Ya da öğlen şekerlemesinin vaktiydi.

Moralinin dibe vurmasını umursamamaya çalışan Abby, omuzlarını dikleştirdi. Talim çavuşu bir baba ve bipolar bir annenin tek kızı olmak ona bir şey öğrettiyse, o da şovun devam etmesi gerektiği idi. Bir seyirci, bir seyirciydi. Eğer adam onun okumasına katılacak kadar önem veriyorsa, o zaman Carnegie Hall’a yakışır bir performansı hak ediyordu.

Natalie kapıya doğru gerilemeye başladı. “Bana ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım. Veletleri toplamada patronuma

yardım etmek için gitmem lazım. Tavşan Biff'in son gelişinde birkaç çocuk neredeyse eziliyordu."

Abby, Biff isimli bir tavşanın, yalnızca Who konserlerine eşdeğer bir felakete yol açabilmesine hâlâ hayret ederken, yaşlı adam sıçrayarak dikkat kesildi ve başı *Şeytan* filmindeki Linda Blair'inki gibi dönüverdi. "Tavşan Biff mi? *Tavşan Biff burada mı olacak?*"

Ayağa fırlayıp aceleyle onları geçerken, arkasında sallanan metal kapıyı bıraktı. Abby ve Natalie bir an için adamın arkasından aptalca baktıktan sonra, kocaman açılmış gözlerini birbirlerine çevirdi. Natalie serçe parmağını dudaklarının arasına soktu, yaşamaktan bıkmış gibi görünen yüz ifadesi ufaklık bir parça şefkat göstermeye yetecek kadar çatlayıverdi... yoksa acıma mıydı?

Kızın siyah ojeli tırnaklarının kalanının çoktan kemirildiğini fark eden Abby, kızın iyiliği için "bazen kazanır, bazen kaybedersin" dercesine omzunu silktilti. "Sorun değil. Gerçekten. Kim güneşli bir cumartesi öğleninde güzel bir metro yolculuğuyla Queens'e gelmek istemez ki? Ayrıca, yazarlar kitap dükkânlarında asla yeterli vakit geçiremiyorlar, değil mi? Sadece bir süre daha buralarda takılacağım. Yeni Çıkanlar kısmını gözden geçireceğim. Ya da belki de Alternatif Seks kısmını. Bugünlerde kimse seksin alternatifine ne zaman ihtiyacı olacağımı asla bilemiyor." Gözlerini hızlı hızlı kırparken, sahte Hermes çantasını ve imitasyon Prada güneş gözlüğünü depodaki masanın çekmecesine kilitlememiş olmayı umutsuzca diliyordu.

Natalie tereddüt etti, Abby'nin kötü durumuna duyduğu sempati ve kaçmak için duyduğu çaresiz arzu arasında resmen

parçalanıyordu. Kız sıvışamadan metal kapı tekrar sallanarak açıldı. Kısa, açık kumral saçlı tıknaz bir kadın içeri girdi. Buruşuk mavi bir polo tişört, düzgünce ütülenmiş bej rengi pantolon giyyordu ve Inga yazan bir yaka kartı vardı; kitabevinin müdürüydü. Almanlara has geniş yüzü kızarmıştı ve tek kolunun üzerine atılmış, Alman çoban köpeğinin düzleşmiş leşi gibi görünen şekilsiz bir kürk vardı.

Kadın, "Natalie!" diye haykırırken, rahatlaması neredeyse dokunulabilirdi. "İşte buradasın! Tanrı'ya şükürler olsun. Kaç beden giyyorsun?"

Abby, "Sıfır," dediği anda Natalie, "Otuz iki," dedi.

"Ah, lanet olsun." Kadın kolunun üstüne attığı leşe bir bakış atarken yüzü asıldı. "Bu şey seni yutuverir."

Abby iğrenç kürk tomarını kuşkuyla inceledi. "Sanki çoktan bir kurbanı yutmuş gibi görünüyor."

Mağazanın müdürü fazlasıyla büyük gözlüğünün arkasından gözlerini baykuş gibi kırıştırdı. "Sen de kimsin?"

"Bu Bayan Davenport," Abby cevap veremeden, Natalie kadını bilgilendirdi. "Biliyorsun... bugün diğer okumayı yapacak olan hanım."

Abby elini uzattı. "Abigail Donovan. Misafirperverliğiniz için teşekkür etme fırsatı elde ettiğim için çok memnunum."

Kadın bakışlarını boş olan yarım çember şeklinde sandalyelerde gezdirdi. "Bitirmiş olmalısınız."

Abby kuru kuru, "Öyle diyebilirsiniz," dedi ve elinin yanına düşmesine izin verdi.

Müdür sanki kendini transtan çıkarıyormuş gibi başarılı bir şekilde gözlerini birkaç kez çabucak kırpı. “Umarım Natalie’yi sizden çalmam gerektiği için beni affedersiniz, Bayan Donovan. Sadece, bugün o kadar panikledim ki. Claire Carroll gibi başarılı bir yazarın bir mağazayı ziyaret etmesi pek sık rastlanan bir şey değildir, özellikle de Queens gibi uzak bir yerde. Çoğu büyük yayınevi büyük isimlerini Manhattan’daki mağazalara gönderiyor.” Abby’nin zaten acı çeken gülümsemesi tamamen yok oldu, Inga’nın *büyük isimler* derken tırnak işareti olarak kullandığı parmakları hâlâ havada kıvrık bir haldeyken kadın donakaldı.

Kadın ikisini de utandıracak bir özür mırıldanamadan, kapıdan toplu bir inleme sesi geldi. Düzinelerce minik kalbin aym anda kırılışının trajik sesiydi.

Müdür duvara dayanarak kendi inlemesiyle onlara katıldı. “Ah Tanrım. Ne yapacağım? Sorun Claire Carroll. Tüm sabah temsilcisiyle telefundaydım. Bermuda’dan uçuşu ertelenmiş. Okumaya yetişemeyecek.” Tek elini saçlarının arasından geçirip sonuna geldiğinde orada bıraktı. “Az önce Stefan’a Tavşan Biff’in geç kalacağını söylettirdim. Onlara kadının yani adamın, hiç gelmeyeceğini söylemeye korktum. Ya ayaklanırlarsa?”

Aklı, öfkeli okul öncesi çocukların tiksindirici şekilde büyük afişten sallandıkları ve şapkalı mantar şeklindeki armut koltuklarını ayaklanmaya karşı tam takım giyinmiş S.W.A.T. ekibine fırlattıkları bir görüntünün saldırısına uğradığında, Abby günün ilk samimi gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

“Üzgünüm,” dedi kapıya doğru dönerken. “Sanırım ben gitsem ve yolunuzdan çekilsem iyi olur, böylece hiçbir dikkat dağınıklığı olmadan Natalie’yle birlikte sorunla uğraşabilirsiniz.”

“Bekle!”

Abby döndüğünde müdürün gözlerindeki paniğin yerini kurnaz bir ışıltının aldığı fark etti. Kadın, “Kaç beden giyiyorsun?” diye zorladı.

İşte Abby kadının kolunda tuttuğu gevşek leşin Queensboro Köprüsü’nden kazınmış bir yol leşi değil de, Tavşan Biff kostümü olduğunu o zaman fark etti. Muhtemelen Claire Carroll geldiğinde hazır olması için yayımcısı tarafından dosdoğru yollanmıştı.

“Ah, hayır,” dedi Abby. Kapıya doğru gerilerken başını iki yana sallıyordu. “Benden bir yazarı taklit etmemi isteyemezsiniz.”

Kadın, “Bir yazar olduğun için bir yazarı taklit etmiş olmayacaksın,” diye belirtti. Sesi yaltaklanır tonda yumuşuyordu. “Bir tavşanı taklit ediyor olacaksın. Tek yapman gereken *Tavşan Biff’in Havuç Diyarı’ndaki Maceraları*’ndan okumak ve biraz şeker dağıtmak. Ne kadar zor olabilir ki?”

Abby karşı çıkarak, “Ama ben buraya *Tavşan Biff’in Havuç Diyarı’ndaki Maceraları*’nı okumak için gelmedim,” dedi, kendi çaresizliği de gittikçe büyüyordu. “Buraya *kendi* romanımı okumak için geldim.” Elindeki kitabı çevirirken çekici fotoğrafından edebi değerinin görünmesini umuyordu. “Bilirsiniz, benim yazdığım kitabı.”

Natalie onaylamayarak başını iki yana salladı ve sakızını patlattı. “Bacaksızların bundan hoşlanacağını sanmam. Geçen

hafta ebeveynlerden biri şirketi dava etmekle tehdit etti çünkü okuma saati gönüllüsünün *Vahşi Şeyler Ülkesinde'yi* okumasına izin vermiştik. Olayların çok vahşi olduğunu iddia etti.”

Müdür, Abby’yi kolundan tuttu, en güçlü savını sona saklamıştı. “Eğer şunun içine kendi kıcımı sokabilseydim, sence yapmaz mıydım?”

Abby kadının yalvaran bakışından kaçmak için gözlerini kapadı fakat tek görebildiği ona doğru parıldayan umut dolu ufacık yüzlerden bir çemberdi. Çocuk bölümündeki ufak oğlan haklıydı. O Tavşan Biff değildi. Artık Çok Satan Roman Yazarı Abigail Donovan gibi bile görünmüyordu. Hiç kimseydi. Ancak o çocuklara hayallerini yaşatabilme gücü hâlâ ondaydı. Masumiyetlerini sadece biraz daha uzun süre koruyacaktı, böylece hayatında havuç bahçesiyle ilgilenmekten ve arkadaşlarıyla çay içmekten başka bir şey istemeyen çatlak bir tavşanın bu acımasız dünyada gerçekten hayatta kalabileceğine inanabilirlerdi.

Gözlerini açıp kendi kitabını katlanan sandalyelerden birinin üzerine attı, kitap anında yere doğru kayarak yüzüstü düşüp Oprah’nın onaylayan mührünü gizledi.

Asık suratla, “Üstümü nerede değiştirebilirim?” diye sorarken cevabı çoktan biliyordu. Ona yardım etmek için orada olan Natalie ve minnettar müdür, Abby’nin kaşmir kazağını kafasından çıkarmak için güreşmeye başladılar.

İkinci Bölüm

A bby dokuzuncu katın düğmesine basıp asansörün duvarına yaslandı. Kapılar kayarak kapandı, kapıların parlak cilalı yüzeyinde beliren yansıması onu irkiltti. Tam da tüm sabahını boğucu bir tavşan kostümünün içinde kalıp sıkıştırılarak, ayaklarla ezilerek ve vahşi küçük eller tarafından tekrar tekrar muncıklanarak geçirmiş bir kadının olacağı gibi görünüyordu. Sanatsal bir şekilde yapılmış makyajının her zerresi terlemesiyle akmişti ve saçları yataktan kalktığındaki umutsuz haline gelmişti.

Nisan ayının gün ışığı altında, 59. Sokak'taki metro istasyonundan Beşinci Cadde'ye doğru ağır ağır çıkarken üzerine yalnızca üstünkörü bakışlar çekmişti. Büyük ihtimalle tavşan kostümüyle zıplayabilirdi ve hiç kimse fark etmezdi bile. Sonuçta burası Manhattan'dı. Bir adet terli, bunalıma girmiş yazarın, Kid Rock benzeri birinin Times Meydanı'nın orta yerinde daracak iç çamaşırıyla gitar çalmasıyla rekabet etmesi çok zordu.

Gününün en kötü anını, aşırı hevesli bir annenin şişman küçük kızını kucağına bıraktığında yaşamıştı. Kız ağzı açık bir halde, Biff'in abartılı bıyıklarına ve yumuşak sarkık kulaklarına perişan bir dehşetle bakarken, o meleksi yüzünü buruşturmuş ve kulakları sağır eden bir feryat koyuvermişti. Tam da o sırada Abby'nin dizindeki kürkten içeri şüpheli bir nem sızmaya başladığında, Abby'nin tek yapabildiği gözyaşlarına boğulmamak olmuştur.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve Abby apartmanındaki koridorda sekerek ilerledi. Yeni Stuart Weitzman'ları ayağına vurup su toplatarak yarasına tuz basmıştı.

Çantasından *Robot Chicken* anahtarlığını çıkardı ve kendini evine attı. Kapıyı üç kez kilitledi, ardından sanki yağmacı ufaklık sürüsünü engelliyormuş gibi sırtını kapıya dayayarak çöktü.

Üç yıl önce yeni yakaladığı şöhretin rüzgârına kapılmışken, eskiden Plaza Otel olarak bilinen bu ihtişamlı eski binadaki altmış beş metrekarelik bir daireye aylık 6,500 dolar ödemek gayet mantıklı bir fikir gibi gelmişti. Sonuçta, *Eloise*'i okumuş hangi çocuk herkes uyurken Plaza'nın kıymetli koridorlarında itişip kakışmayı hayal etmemişti ki? Ve hangi yazar dünyadaki en ünlü parkın yemyeşil arazisine bakarken son şaheserini kaleme almayı düşlememişti?

Daire büyük değildi ama bunu konforuyla telafi ediyordu. Mutfak, oturma odası ve yatak odası aynı uzun odayı paylaşıyor olabilirdi fakat zevkli bir boz kahverengiye boyanmıştı ve ışıltılı şapkalı avizeyle güzelce aydınlanıyordu. Daireyi Abby'ye devreden Fransız kontese göre, dünyanın en egzotik şehirlerine

dağılmış ara sıra kullandığı evlerinden biriydi. Abby içinse burası yuvaydı.

Hesabındaki sıfırlar suyunu çektikçe sayılı günlerinin kaldığını bilse bile, rahat, ufak yuvasına dönmek hâlâ ona her seferinde bir doz keyif aşıliyordu.

İki kabarık gri kedi onu karşılamak için koşturduğunda dudakları bir gülümsemeyle yumuşadı. Fare Avcısı Buffy ve Göb-Göb Willow etrafta oldukça, onu gördüğüne sevinen birileri hep olacaktı.

Kediler ona korku dolu bir bakış attıktan sonra etraflarında döndüler ve banyoda bir sığınak arayarak kaçıştılar. Abby iç çekti, son savaşında da yenildi. Muhtemelen görüldüğünden daha beter kokuyordu.

Sıcak mı sıcak bir duş almak için ölüyordu ama tam o anda kendini banyoya sürüklemek ve suyu açmak gibi basit bir iş bile muazzam çaba gerektiriyor gibi geliyordu.

Çantasını hak ettiğinden çok daha fazlasını kazanan dekoratörünün seçimi olan şık, deri Bottega Veneta marka kanepesine attı, ayakkabılarını çekip çıkardı ve pencerenin önündeki masaya doğru sessizce yürüdü. İş sandalyesine gömülüp MacBook'unun ekranını açtı.

E-postasının gelen kutusu yine her zamanki şeylerle doluydu. Birkaç düzinesi yazar piyasanın halinden dert yanıyordu. Bir iki yatırım bankeri piyasanın halinden dert yanıyordu. Posta ofisinde çalışan bir arkadaşı piyasanın halinden dert yanıyordu. Cömert bir Nijeryalı hesap numarasını kontrol etmesini istiyordu, böylece milyonlarca vergisiz doları onun hesabına gönderebilirdi. Birisi daha düşük faizli ipotek, ucuz ücrete Kanada'dan

ilaç ve daha uzun süren bir ereksiyon sözü veriyordu: modern mutluluğun kutsal üçlüsü.

Tam gelen kutusunu kapatmak üzereydi ki, neşeli bir *ding* sesi başka bir e-posta geldiğinin haberini verdi.

Abby irkildi. Halkla ilişkiler sorumlusundandı.

Kitapçıdaki ebeveynlerden birinin, bir şekilde onu tavşan kostümünün içinde tanımayı başarıp hayatının en aşağılayıcı anını YouTube'a yükleyip yüklemediğini merak ederek e-postayı dikkatle açtı.

Hillary'nin üslubu her zamanki gibi yorulmak bilmez biçimde neşeliydi. Abby mesajı taradı, elinde olmadan satırların arasını okuyuverdi:

Merhaba Abby,

Umarım bugünkü ortaya çıkışın olağanüstü bir başarı olmuştur! Şu noktada, seni insanların önüne çıkaracak herhangi bir fırsatı görmezden gelmeyi kaldırabileceğimizi sanmıyorum. (Hatta o insanlar, yalnızca mesanesine sahip olamayan ufaklıklardan meydana gelse bile.) Umarım al-dırmazsın ama bugün ayrıca senin adına bir Twitter hesabı açtım. (Çünkü yeni kitabının beşinci bölümünü bitireceğine güvenilmediği gibi, bunu da kendi başına açacağına güvenilmeyeceği bariz.) Yazarlarımızın birçoğu (bilirsin, hâlâ gerçekten yazmakta olanlar) Twitter'ı fazla vakit ya da yaratıcı enerji harcamaya gerek duymadan okuyucularıyla bir yakınlık kurmak için müthiş bir yol olarak görüyor. (Onlar

kitaplarını zamanında yetiştirmek için yazarken, internette taklitlerini yapıp okuyucuların sadakatlerini denetimde tutması için asistan işe alıyorlar.) Giriş bilgilerini aşağıya ekledim. Bence sadık okuyucularının seni unutmaması için müthiş bir yol olacak! (Ya da en azından henüz seni unutmamış olan üç sadık okuyucun için.)

Hillary'nin e-postasının altındaki gülümseyen yüz ona sin-sice sırtıyormuş gibi göründü. Hillary itiraf etmeyi reddetse de, bilinen şey barizdi. Abby sayısız bloga yazabilir, hayatını John Mayer'inkinden daha cazip hale getiren dayanılmaz şekilde neşeli aylık e-postalar gönderebilir ve saatte yüz Facebook durumu paylaşabilirdi ama yine de bu, okuyucularının bir sonraki ateşli, yeni edebi fenomene koşmasına engel olmazdı. Özellikle de, Abby'nin yayıncılık dünyasında tek atışlık barutu olduğu düşünülürse ki bu her geçen gün daha da artan bir olasılıktı.

Hillary'nin yolladığı kullanıcı bilgilerine göz attı. Yazar arkadaşlarından birkaçı şimdiden Tweeter ya da Flitter veya Titter ya da her ne haltsa onun hakkında konuşup duruyordu. Abby'nin anlayabildiği kadarıyla, bu şey yalnızca 140 ya da daha az harfle iletişim kurmayı içeriyordu.

Sahici meraktan çok yorgun vücudunu banyoya sürüklemekten üşendiği için Abby, Hillary'nin yolladığı linke tıkladı, ardından hesabına erişeceği bilgileri kullandı.

Açılan sayfaya göre, şimdi o "Abby_Donovan" idi ve şimdiden on yedi takipçisi vardı. "Takipçilere" sahip olmak onu acayip bir tür tarikat lideri gibi hissettirdi. Hillary onun yayımlanan fotoğrafını kullanmak yerine, boş, kahverengi bir

kare halinde bırakmıştı. Aslında şu anda hissettiği şeyi oldukça iyi şekilde özetliyordu.

Boş bir kutucuk onu basit bir soruyu cevaplamaya davet etti: “Neler oluyor?”

Parmakları tuşların üzerinde kaldı; “Seni ilgilendirmez” ve “Kendime bir acıma partisi düzenliyorum. Tavşan kostümü isteğe bağlı” yazmak arasında gidip geldi.

Okuyucularının espri ve ironi anlayışlarına sahip olmalarını umarak en sonunda yazmaya koyuldu, “*St. Tropez plajlarından birinde Brad Pitt’le Cristal yudumluyorum.*”

Hiçbir şey yoktu. Görünüşe göre, Twitter kullanıcılarının onun sığ nüktesini alkışlamaktan daha iyi işleri vardı.

Bir dakika için, parmaklarını MacBook’un dokunmatik faresinde davul gibi çaldıktan sonra yazdı, “*Merhabaaa?.. Orada kimse var mı?*”

Büyük bir başarıyla ekranı hızlıca iki kez yeniledi. Hâlâ bir şey yoktu. Duşun buharlı ilgisizliğine çekilmeden önce bir kez daha denemeye karar verdi. Israrcılığını ödüllendirircesine ekranda bir mesaj belirdi: “*Bakire misin?*”

Abby şaşkına dönerek uzun bir süre boyunca MarkBaynard denilen bu kişiye ait profil fotoğrafındaki neşeli, tombul mavi kuşu inceledikten sonra ihtiyatla yazdı, “*Bu değişir. TO CATCH A PREDATOR’a¹ seçme mi yapıyorsun?*” ve güncelle tuşuna bastı.

MarkBaynard’ın cevabı neredeyse anında oldu: “*Eğlence konusunda bu kadar rafine zevklerin olduğunu görmek güzel.*”

1 Cinsel istismarcıların peşine düşülen bir televizyon programı. (ed.n.)

Abby cevap yazarken dudakları isteksiz bir sırtışla kıvrıldı. “Ne diyebilirim ki? *ROCK OF LOVE: TOUR BUS* her gece yeniden yayınlanamaz.”

“Evet & kim, bir pedofilin karşısına geçip ‘Ben NBC GÜNDÜZ KUŞAĞINDAN Chris Hansen ve kıçını kesecekler demesinin hayalini kurmaz ki?’”

Abby, “Hah!” yazdı ve ünlem işaretine coşkulu bir havayla bastı. “Yani *TO CATCH A PREDATOR*’ı izliyorsun?”

“Sadece PBS’te yardım isteyen reklâmlar varsa. Ama konudan saptım. Twitter bakiresi misin?”

“Bu ilk seferim,” diye itiraf etti. “Ama sen bana karşı pek nazik değilsin.”

Ekrandaki karşılıklı konuşmalarının ritminden gittikçe artan biçimde rahatlık duyuyordu. Kelimelerin top olduğu bir tenis maçı gibiydi. Abby raketini çekmeden, adam internetin karşısından bir atış daha yaptı.

MarkBaynard: Ne diyebilirim ki? Sert seviyorum. Eee, nasıl oldu da buraya geldin? Dikkat aralığın Facebook için çok mu kısa?

Abby_Donovan: O gerzek Facebook testlerinin cevaplarından hoşlanmadım. Marge Simpson’la Marilyn Manson’ın aşk çocuğu olduğumu söyleyip duruyorlar.

MarkBaynard: Belki sen de içten içe arkadaşı olması yerine takipçisi olmasını isteyen o insanlardansın.

Abby_Donovan: Evet, dünyayı ele geçirmeye dair şeytani planımın bir parçası.

MarkBaynard: Buralarda takılmaya başlarsan, Facebook arkadaşların seni özlemez mi?

Abby_Donovan: O insanlar arkadaşım değil. Olsalardı bana tüm o sinir bozucu testleri yollamazlardı.

MarkBaynard: Gerçek bir dost sana asla hayali balığını beslemeni söylemez. Ya da hayali mahsullerini gübrelememi.

Abby_Donovan: Öte yandan tatlı dille ikna edersen, hayali kedini evime almaya ikna olabilirim. Ee, Twitter'ın Facebook'tan farkı ne?

MarkBaynard: Twitter herkesin aynı anda konuştuğu fakat hiç kimsenin hiçbir şey söylemediği hiç bitmeyen bir kokteyl partisi.

Abby_Donovan: O zaman SEN niçin buradasın?

MarkBaynard: Çünkü hiç kimse beni kokteyl partisine davet etmeyecek.

Abby_Donovan: Bu mümkün değil. Sen bu kadar sıcak, esprili ve etkileyiciyken.

MarkBaynard: Pekâlâ, madem bilmen gerekiyor, motivasyonu AZALTAN konuşmacı olarak kariyer yapmayı düşünüyordum.

Abby_Donovan: Peki, bu tam olarak nasıl yürüyordu?

MarkBaynard: Aklına masalsı, çığır açıcı bir fikir getiriyor-sun, sonra da evine gelip niçin asla yürümeyeceğini açıklamam için bana para ödüyorsun.

Abby_Donovan: Saat kaçta burada olabilirsin?

Abby sandalyesinde geriye yaslandı, tamamen yabancı biriyle bu kadar çabuk sohbete dalmasına şaşkıındı. Adam cevap vermeden Abby yeniden yazmaya başladı.

Abby_Donovan: Seri katil ya da annesinin bodrumunda yaşayan on dört yaşındaki yalnız bir çocuk olmadığını nasıl bileceğim?

MarkBaynard: Tüm bilmen gereken, annesinin bodrumunda yaşayan on dört yaşındaki bir seri katil olduğum.

Abby_Donovan: Kız arkadaşının kafası buzlukta mı?

MarkBaynard: Çok teşekkürler ama o benim ESKİ kız arkadaşım oluyor. Ona kahvemde krema istemediğimi söylemiştim. Ya da askılık.

Abby_Donovan: Bodrum kapını çaldığımı duyduğum kişi annen mi?

MarkBaynard: Hayır, polis. 911'i mi aradın?

Abby_Donovan: Hadi ama...gerçekten kimsin? Gizli bir kimliğin mi var? Batman misin? Ashton Kutcher?

MarkBaynard: İşten bir süreliğine ayrılmış, alçakgönüllü bir üniversite profesörü olduğuma inanır mısın?

Abby_Donovan: Dur tahmin edeyim. Dünyayı gezmek ve bir Amerikan Klasiği yazmak için Cornell'de İngiliz Edebiyatı öğretmeye bir yıl ara verdin (homurdanma).

Abby bekledi. Sayfayı altı kez yeniledi ama hâlâ bir şey yoktu. Mavi kuş tekrar belirdiğinde garip bir şekilde rahatlamış hissetti.

MarkBaynard: Eğer bilmen gerekiyorsa, dünyayı gezmek ve Alelade Amerika Romanı yazmak için Ole Miss'te² İngiliz Edebiyatı öğretmeye bir yıl ara verdim.

Abby_Donovan: Upps. Yanıldım. Ben Abigail Donovan, yazar. Ama eğer istersen daha önce beni hiç duymamış gibi davranabilirsin.

MarkBaynard: III...bu pek zor olmamalı... çünkü seni... III... hiç duymadım.

Abby_Donovan: Ah. Sadece *Sports Illustrated* dergisinin mayo sayısını mı okuyorsun?

MarkBaynard: Ve Jugs'ın³ Yılbaşı'na özel çift sayısını.

Abby_Donovan: Henüz tüm bunların nasıl olduğundan pek emin değilim. Senin Takipçilerimden biri olduğunu varsayıyorum.

MarkBaynard: Artık öyleyim. Twitter'da dalga geçecek yeni kur... u... arkadaşlar arayacaktım ki senin adın çıkıverdi.

Abby_Donovan: Yani... şimdi birbirimizi başarıyla küçük düşürdüğümüze göre, belki de baştan başlamalıyız.

MarkBaynard: Neden olmasın? Ee, üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Bugün sabahtan beri bir tavşan kostümü giyyordum.

MarkBaynard: Playboy?

Abby_Donovan: Biff.

2 Mississippi Üniversitesi. (ed.n.)

3 Pornografik bir dergi. (ed.n.)

MarkBaynard: Ah, Geyik Felicity ve Biff'in gözdesi Kirpi Henrietta'yı bu öğlen çaya beklediğin anlamına mı geliyor?

Abby_Donovan: Biff'in şal desenine ve PROJECT RUNWAY⁴ düşkünlüğüne bakarak Kirpi Henry'nin olacağını varsayıyorum.

MarkBaynard: Henry / Henrietta, Biff'in "Sorma söyleme," politikasından yararlanmaktan hoşlanıyor.

Abby_Donovan: Yani alçak tavşanı ve küçük, kürklü arkadaşlarını gerçekten de duydun?

MarkBaynard: Duymam mı? Sonuçta, çocukların en sevdiği karakterler listesinde daha önce Dinazor Barney ve Tinky Winky'nin olduğu yere oturdu.

Abby_Donovan: En azından Tinky Winky'nin moda anlayışı vardı. Biff mutfak önlüğü takıp altına pantolon giymiyor.

MarkBaynard: Kimi kandırıyorsun? Tinky Winky'nin çantası Kraliçe Elizabeth'in taşıyacağı cinsten görünüyordu.

Abby_Donovan: Bugün birisi üstüme işedi. Bahse girerim kimse Kraliçe Elizabeth'in üstüne işememiştir. Ya da Tinky Winky'nin.

MarkBaynard: Tinky Winky ismini nasıl aldığını sanıyorsun?"

Abby_Donovan: Ee, SENİN üzerinde ne var?

MarkBaynard: KAZABLANKA'nın son sahnesinde, Bogie'nin Ingrid Bergman'la uçak pistinde vedalaşırken giydiği Trençkot ve fötr şapka.

Abby_Donovan: Ahh... her zaman Twitter'a sahip olacağız.

MarkBaynard: Korkarım olmaz. Şimdi gitmem gerek.

4 Bir reality show. (ed.n.)

Abby_Donovan: Ah. Pekâlâ, annene selamımı ilet. Ya da şartlı tahliye memuruna.

MarkBaynard: Eğer pazartesi günü saat üç gibi gelersen, sana birkaç tane Twitter’da hayatta kalma taktiği öğretirim.

Abby_Donovan: Sana zamanımı bir seri katilden Twitter’a Giriş dersi almaktan daha iyi geçirecek bir işim olmadığını düşündüren nedir?

MarkBaynard: Çünkü bugün Tavşan Biff kostümünün içindeyken birisi üzerine işedi?

Abby_Donovan: Ahh... mesaj alındı.

MarkBaynard: Profilime tıklayabilir ve beni takip etmek istiyorsan, TAKİP ET butonuna basabilirsin.

Abby_Donovan: Peki, neden seni takip etmek isteyeyim?

MarkBaynard: Çünkü gerçekten leziz Kool-Aid yapıyorum?

Abby_Donovan: Yani eğer seni takip ediyorsam, bu düzenli ilişkimiz olduğu anlamına mı geliyor?

MarkBaynard: Aslında daha çok, arabanın arkasında çabucak halledilen sevişmeden sonra birbirimize sahte telefon numaraları vermemiz gibi.

Abby_Donovan: Bu uzun zamandır yaşadığım en uzun (ve en anlamlı) ilişki olurdu.

Abby sayfayı dört kez yeniledi fakat hâlâ yanıt yoktu. Son gönderisinde kulağa çok mu acınası geldiğini merak ediyordu ki, ekranda “*benim de*” kelimeleri belirdi.

Abby’nin dudaklarına bir gülümseme kondu. “*Seninle tanışmak zevkti, Mark.*”

"Benim için de iyiydi," diye yanıtladı. "Şimdi müsaade edersen, gidip bir sigara yakmam ve arkadaşlarıma böbürlenmem gerek."

"Ya da en azından annene bodrum kapısını açmalısın."

Sonra gitti ve Abby onun ardında bıraktığı boş kutuya bakar halde kaldı. İmleci onun son girişine doğru kaydırıp profil fotoğrafına bastı. Twitter profiline göre, adı Mark Baynard'dı, bulunduğu yer, *Keşke Burada Olsaydın*'dı ve bir web sitesi yoktu. Biyografisi iki basit kelimeden oluşuyordu: *Sürgündeki Hayalperest*.

Sanal âlemde dolaşan çoğu insan hayatlarındaki en mahrem detayları yabancılarla paylaşmaktan hoşnut görünüyordu, çocuklarının anaokullarının GPS yönlere ve son kolonoskopi sonuçları da dâhil. Ama Bay Baynard gizemli bir adam olarak kalmaktan tamamen memnundu.

Abby, adamın adını Google'da aramak için davrandı fakat parmakları klavyenin üzerinde harekete hazır bir haldeyken durdu. Gerçekten de bu aptalca küçük flörtlerinin anısını, adamın bir İngilizce profesörü değil de, üç çocuklu, iki ipotekli ve en az bir eski eşe sahip terli, kalın enseli bir serbest yatırım fonu yöneticisi olduğunu öğrenerek bozmak istiyor muydu?

Profil fotoğrafının altında sıralanmış bilgilere göre, kırk üç kişiyi takip ediyordu ve otuz iki takipçisi vardı. Abby'nin imleci Takip Et ikonunun üzerinde dolandı. Davetini kabul etmenin bir zararı olabileceğini sanmıyordu. Hillary'e göre, okuyucularıyla dostça bir ilişki kurmak için Twitter'daydı. Ve tanıştığı her insan potansiyel bir okuyucuydu, değil mi?

Aklını başına toplayarak kararlı bir şekilde fareye tıkladı. Artık MarkBaynard'ın resmi olarak takipçisiydi. Oturumu kapadı ve dizüstü bilgisayarını bırakırken kendi aptallığına şaşıtı.

Pazartesi öğlene kadar büyük ihtimalle onu unutacaktı. Adamın inanmasına izin verdiğinin aksine, vaktini aptal bir sosyal ağ sitesindeki, rahatsız edici yabancıların biriyle tartışarak geçirmekten daha önemli işlere harcamalıydı. Devam etmekte olan romanının beşinci bölümünü bitirmek gibi.

Üçüncü Bölüm

25 Nisan Pazartesi, 15.01

MarkBaynard: Ee üzerinde ne var?
Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman ve Audrey Hepburn'ün BENİM TATLI MELEĞİM filminde taktığı şapka. Senin?

MarkBaynard: Cary Grant'in *Sonsuz Aşk* filmdeki smokini ve Patrick Swayze'nin KIRILMA NOKTASI'nda taktığı Ronald Reagan maskesi.

Abby_Donovan: Yıkıldım. Lyndon Johnson olmasını o kadar umuyordum ki.

MarkBaynard: İlk Twitter'a Giriş dersin için hazır mısın?

Abby_Donovan: iPod'umdan Van Halen'in "Hot For Teacher" şarkısını açtım bile.

MarkBaynard: Tamam, öncelikle Twitter'la başa çıkmanı sağlayacak Tweetdeck ya da Tweetie gibi ücretsiz tarayıcı uygulamalarından birini indirmen gerek.

Abby_Donovan: O kadar başa çıkılmaz mı? Ayrıca bir kırbaç ve bir sandalye de kuşanmalı mıyım?

MarkBaynard: Yalnızca onlarla birlikte kullanacağın deri bir korsen ve dizüstü çizmelerin varsa.

Abby_Donovan: Daha önce sana seks hakkında çok fazla düşündüğünü söyleyen oldu mu?

MarkBaynard: Kucağıma oturan striptizci öyle demişti.

Abby_Donovan: Ee, bu Twitter niçin “baş edilmesi” gereken bir şey?

MarkBaynard: Düzenleme için. Böylece gelen en önemli tweet’lerini etiketli sütunlara ayırabilirsin... örneğin... MARK BAYNARD.

Abby_Donovan: Ya da MARK BAYNARD HARİCİ İNSANLAR.

MarkBaynard: Acıttı! Böyle bir dille kırbaça ihtiyacın yok. Ayrıca kendi arkadaşların ve okuyucuların için sütunlar yapabilirsin.

Abby_Donovan: Ya da ABIGAIL DONOVAN’I GERÇEKTEN DUYMUŞ İNSANLAR İÇİN?

MarkBaynard: Sanıyorum GAREZ en sevdiğin filmlerden biri.

Abby_Donovan: THELMA VE LOUISE ile İĞRENÇ ERKEKLERLE KISA RÖPORTAJLAR’ın hemen ardından geliyor. Yani bu uygulama twit’lerimi atmamı daha mı kolaylaştıracak?

MarkBaynard: Iyy! “Twit” atmazsın, “tweet” atarsın.

Abby_Donovan: Şey, böyle cahil bir budala olduğum için beni bağışla. Yoksa bu da cahil bir tweet mi?

MarkBaynard: Off... bir tweet'e "twit" demek Starbucks'tan "Venti" istemek yerine "büyük" bir içecek sipariş etmek gibi bir şey. Karizman asla toparlanmayabilir.

Abby_Donovan: Ben çeşitli ordu üslerinde büyümüş, orta sınıf beyaz bir kıyım. Benim tek karizmam iPod'uma BABY GOT BACK'i indirmeme dayanıyor.

MarkBaynard: Beyaz bir hatuna göre epey uyanıksın. Bu da bana şunu hatırlattı: BlackBerry ya da iPhone'una Twitter'ı indirebilirsin.

Abby_Donovan: Him... peki ya BlackBerry ya da iPhone'um yoksa?

MarkBaynard: Nerede yaşıyorsun? Mağarada mı? Evinden Rusya'yı görebiliyor musun?

Abby_Donovan: Hayır ama dairemdeki pencereden Central Park'taki bir bankın arkasına işeyen evsiz bir adamı görebiliyorum.

MarkBaynard: Görünüşe göre senin son üç yıldır üzerinde uyuduğun bank? Bir BlackBerry ya da iPhone OLMADAN?

Abby_Donovan: Niçin akıllı telefona ihtiyaç duyayım ki? Ben bir yazarım. Starbucks'a günlük acil koşularım haricinde, neredeyse dairemden hiç ayrılmıyorum.

MarkBaynard: Eğer dairenden ayrılırsan, tweet'lerine ayrıca seyahatlerinin fotoğraflarını eklemenin mümkün olduğu bir uygulama var.

Abby_Donovan: Bankın arkasına işeyen evsiz herifin fotoğrafını mı görmek istiyorsun?

MarkBaynard: Takipçilerinin söylediğin her şeyi görebileceğini söylemek için şu an iyi bir zaman olabilir.

Abby_Donovan: Hımm... Belki de bundan 3 twit, yani 3 tweet önce bahsetmeliydin.

MarkBaynard: Ve olur da ileride ikimizi birden takip eden birisi olursa, bütün sohbetimizi görecekler.

Abby_Donovan: Yapacak daha iyi işleri yok mu? ROCK OF LOVE: TOUR BUS ya da KEEPING UP WITH THE KARDASHIANS'ı izlemek gibi?

MarkBaynard: Eğer sohbetimizi özele almak istiyorsan sadece Direkt Mesaj kısmına tıkla.

Abby_Donovan: Yani... BÖYLE?

MarkBaynard: İşte böyle. Artık ikimizde kimseye çaktırmadan süzülüyoruz. Direkt mesajlarda, Tweetdeck gibi uygulamalarda olduğu gibi önünde büyük "D" harfi olacak.

Abby_Donovan: Bunu bana söylediğine memnunum. Normalden daha büyük dangalaklık yaptığında D'nin büyüdüğünü varsayardım.

MarkBaynard: Bu mümkün mü ki?

Abby_Donovan: Bak şimdi sen bahsedince fark ettim de...

MarkBaynard: Ayrıca spam botlardan sakınman gerekiyor.

Abby_Donovan: Bu spam botlar, Austin Powers filmlerindeki dişi robotlar gibi mi? Memelerinden mermi atıyorlar mı?

MarkBaynard: Onları kötücül R2D2'lar olarak düşünmeye çalış. Eğer tweet'lerinde özel bir üründen bahsedersen anında seni takibe başlıyorlar.

Abby_Donovan: Pankek şurubu markası @mrsbutterworths beni bu yüzden mi takip ediyor? Çünkü bu sabah kahvaltıda kendime pankek hazırladığımı tweet'lemiştim.

MarkBaynard: Büyük ihtimalle. Gerçi ondan kolayca kaçabilirsin çünkü sanırım onun ayakları yok.

Abby_Donovan: Ondan kaçmak istemiyorum. Kafamda onun sesini duymayı seviyorum. Sıcacık, şurupsu ve leziz.

MarkBaynard: Ve şimdi dersimizin en önemli kısmı: Twitter’da asla söylememen gereken iki kelime var.

Abby_Donovan: Aunt Jemima⁵?

MarkBaynard: O iki kelime... Br*tney Spe*rs. Bu andan itibaren İsmi-Lazım-Değil diye bilinecek.

Abby_Donovan: Unutup da ondan bahsedersen ne olur?

MarkBaynard: Üzerinde oynanmış profil fotoğrafında, Br*tney’nin çoğu eyalette yasak olan bir şey yaptığı Ukraynalı spamcı tarafından takip edilirsin.

Abby_Donovan: Bu bir eşeği de içeriyor mu?

MarkBaynard: Tijuana’da yasal değil demedim.

Abby_Donovan: O zaman edepsiz spam botlar beni takip ederse ne yapmalıyım?

MarkBaynard: Profilinin altında ENGELLE yazan harika, ufak bir özellik var. Ona bas & ... Puf! Takipçi hayatından sonsuza kadar yok olur.

Abby_Donovan: Ahh... gerçek hayatta da insanları engelleyebilsen harika olmaz mıydı?

MarkBaynard: Önündeki aynı anda araba süren, saçını tarayan ve kankasına mesaj atan ergeni.

5 Bir hazır pankek karışımı markası. (ed.n.)

Abby_Donovan: “Light” istediğın frappuccino’ya köpük krema koyan baristayı.

MarkBaynard: Fazla içen ve fazla sarılan garip amcanı. Bekle... bunu sesli mi söyledim?

Abby_Donovan: Yani, eğer beni sinirden kudurtursan, seni öylece engelleyebilir ve yok edebilirim. Puf! Sonsuza kadar yok oldu.

MarkBaynard: Ya da basitçe beni takibi bırakabilirsin. Bu da artık benim tweet’lerimi görmeyeceğın ama benim seninkilerin hasretini çekmeyeceğım anlamına geliyor.

Abby_Donovan: “Üzgünüm, Bobby amca. Konuşmaya devam edebilirsin ama seni artık duyamam çünkü takibi bıraktım.”

MarkBaynard: Amcamın adının Bobby olduğunu sana kim söyledi?

Abby_Donovan: Terapistin.

MarkBaynard: #TerapistFiyaskosu. Dikkatini ver, Çekirge. Şimdi sana FAIL⁶ hashtag’ini öğreteceğım.

Abby_Donovan: *Hashtag* de ne? Kulağa sanki jambon ve yumurtayla yediğın bir şey gibi geliyor.

MarkBaynard: Efsanevi hashtag bu: #. Buna FAIL ekle & imparatorlukları devir. Ya da en azından en iyi takımını mahveden kuru temizlemeciye utandır.

Abby_Donovan: Örnek lütfen?

MarkBaynard: Şöyle, #EnronFail⁷

6 İnternet kültüründe başarısızlık ve fiyaskoları anlatmak için kullanılan, İngilizce başarısızlık anlamına gelen *failure* kelimesinden türetilmiş terim. (ed.n.)

7 İflası ve yolsuzluklarıyla Birleşik Devletler’de olay olan şirket. (ed.n.)

Abby_Donovan: Hmmm... ya da #TitanikFail?

MarkBaynard: Veya #NewCokeFail⁸

Abby_Donovan: #PaulyShoreunRolAldığıHerhangiBirFilm (Mağara Adamı hariç çünkü onda Brendan Fraser & Sean Astin vardı)Fail?

MarkBaynard: Ya da #İlkEvliliğimFail

Abby_Donovan: 2. 3. ve 4. evliliklerini sormaya korkuyorum.

MarkBaynard: 2,3 & 4 numaraları eşler markette birbirine rastlamadığı sürece, sanırım dördümüz için de bir #Win⁹ olacak.

Abby_Donovan: Kısa bildirimler yollamak sesli düşünmek değil mi? Peki ya bir düşüncemi 140 ya da daha az harfle bitiremezsem ne olur?

MarkBaynard: O zaman Twitter’da olacak kadar akıllı ve tesirli değildir. Birkaç hayali mahsul gübrelemek için koşarak Facebook’a geri dönmelisin.

Abby_Donovan: Ah, oldukça tesirli olabilirim. Özellikle de ayın belirli zamanlarında. Ah, bekle... tesirli dedin, değil mi?

MarkBaynard: Eğer homurdanıp durma ve dikkat dağıtıcı tweet’lerle herkesi sıkma ayarısına karşı koyamıyorsan, her zaman “...” kullanabilirsin.

MarkBaynard: ... bu da ne kadar bezdirici, kendini beğenmiş ve sinir bozucu olsa da, Takipçilerinin her sözüne tutunması anlamına gelir, çünkü...

8 Coca Cola’nın yeni formülüyle piyasaya sürdüğü fakat gelen tepkiler sonrasında milyonlarca dolarlık reklam kampanyasına rağmen geri çekmek zorunda kaldığı kola. (ed.n.)

9 İnternet kültüründe *fail*’in zıttı. (ed.n.)

MarkBaynard: ... kendin ve pankek-dolu ve sessiz-cep-telefonu-taşıdığın fazlasıyla sıkıcı hayatın hakkında homurdanmakla işin bitmemiştir...

MarkBaynard: ... henüz.

MarkBaynard: FAKAT esas kuralı asla unutmamalısın. İsteddiğini 140 karakterle söyleyemiyorsan, söylemeye değmez demektir.

Abby_Donovan: Ah, Twitter! Az buçuk okuryazarlar için haiku.

MarkBaynard: Bugünlük bu kadar, Çekirge. Üzgünüm ama şimdi gitmem gerekiyor.

Abby_Donovan: Komiser Gordon Yarasa-Sinyali'ni mi açtı?

MarkBaynard: Öyle bir şey. Yarın görüşürüz. Aynı Yarasa-Saatinde. Aynı Yarasa-Kanalında.

Abby_Donovan: TV Diyarı'nın bağımlısıyız, öyle mi?

MarkBaynard: Çocukken Nick at Nite müptelasıydım.

Abby_Donovan: İyi geceler John-Boy

MarkBaynard: İyi geceler Mary Ellen

Abby_Donovan: İyi geceler Babacığım

MarkBaynard: İyi geceler Erin

Abby_Donovan: İyi geceler Jason

MarkBaynard: İyi geceler Elizabeth

Abby_Donovan: İyi geceler Ben

MarkBaynard: İyi geceler Büyükanne

Abby_Donovan: İyi geceler Jim-Bob

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkı...

26 Nisan Salı, 15.00

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman ve Faye Dunaway'ın Bonnie ve Clyde'da taktığı havalı bere. Senin?

MarkBaynard: Ricardo Montalban'ın Uzay Yolu 2: Han'ın Gazabı'nda taktığı sahte göğsü ve Arnold Schwarznegger'in Terminator'daki güneş gözlüğü.

Abby_Donovan: Geri döneceğini biliyordum!

MarkBaynard: Nasıl karşı koyabilirdim? Twitter yıldızı öğrencimin nasıl gittiğini bilmem gerekiyordu.

Abby_Donovan: Benimle çok gurur duyacaksın! Tweetdeck'i indirdim ve fotoğrafı nasıl yükleyeceğimi öğrendim. <http://tweetpic.com/28251900>

MarkBaynard: Bu lanet şey de ne böyle? Saçaklı paspas mı?

Abby_Donovan: Bu benim kedim Fare Avcısı Buffy.

MarkBaynard: Doğal olarak kedinin adının Çakıl olacağını düşündüm.

Abby_Donovan: Aslında iki kedim var.

MarkBaynard: Yoklama yapmalısın. Belki de Buffy diğer kediyi yemiştir.

Abby_Donovan: Yoo. Göb-Göb Willow tam burada kucağında oturuyor, mırlıyor ve sarhoş edici bir hayranlıkla bana bakıyor. <http://tweetpic.com/282519061>

MarkBaynard: Eskiden karıma böyle yapardım, ta ki o uzaklaştırma emri çıkartana kadar.

Abby_Donovan: Willow avukat istedi ve benimkini alabora etti. Yavru kedyken o kadar çok LAW AND ORDER izletmem gerektiğini biliyordum.

MarkBaynard: Yani Göb-Göb Willow, Tavşan Biff ile Kirpi Henry/Henrietta'nın gizli aşk çocukları mı?

Abby_Donovan: Adı sadece Willow'du fakat karnının okşanmasını seviyor, o yüzden bu da "Göb-Göb Alarmı!" denilen utanç verici bir ritüele dönüyor.

MarkBaynard: Senin için mi, yoksa onun için mi utanç verici?

Abby_Donovan: İkimiz için de. Bana hayranlık duyan sadece Göb-Göb Willow değil. Bugün 42 Takipçim daha olduğunu fark ettin mi?

MarkBaynard: Ya da muhtemelen onlar hakkında düşünmeyi tercih edeceğin şey: yalaka dalkavuklar.

Abby_Donovan: Ya da "kitabımı gerçekten okuyup seven, kusursuz zevki olan insanlar."

MarkBaynard: Acıttı! Acımasızsın, kadın! Söz veriyorum yeni Paris Hilton otobiyografisini bitirir bitirmez e-kitap okuyucuma indireceğim.

Abby_Donovan: İndirme.

MarkBaynard: İşte şimdi muziplik yapıyorsun.

Abby_Donovan: Hayır. Ben ciddiym. Okumanı istemiyorum. Hatta web siteme girmeni bile istemiyorum.

MarkBaynard: Neden istemiyorsun? Kafam Angelina Jolie'nin çıplak vücuduna yapıştırdığın çok fotoğrafın mı var?

Abby_Donovan: Son dört yıldır insanların benimle konuşmasının sebebi yalnızca “Yazar Abigail Donovan,” olmamdı.

MarkBaynard: “Teknolojiden korktuğundan iPhone’u ya da BlackBerry’si olmayan Abigail Donovan’ın” tam aksi.

Abby_Donovan: Söylemeye çalıştığım şey, birisinin ben olduğum için benimle konuşması oldukça güzel. Sadece Abby.

MarkBaynard: Ve Göb-Göb Willow’un annesi.

Abby_Donovan: Fare Avcısı Buffy’yi unutma. Çok hassastır ve dinliyor.

MarkBaynard: Evet, beni yemesini istemem.

Abby_Donovan: Ee ben sana bir fotoğraf yolladım. Sen bana niçin yollamıyorsun?

MarkBaynard: Kedim yok.

Abby_Donovan: Bugün iPhone’undan tweet attığını görebiliyorum. Niçin tam şu anda baktığın şeyin fotoğrafım bana yollamıyorsun?

MarkBaynard: Tabii. Bekle... bana bir dakika ver.

MarkBaynard: Tamam... Hâlâ orada mısın? Oturduğum yerden gördüğüm manzara bu. <http://twitphoto.com/MB7sta>

MarkBaynard: Abby?

MarkBaynard: Abby, hâlâ orada mısın?

Abby_Donovan: Aa, Mark... bu Eyfel Kulesi. Las Vegas’taki Paris kumarhanesinde olma şansın var mı?

MarkBaynard: Pek sayılmaz.

Abby_Donovan: Paris’te misin? Tüm bu zaman boyunca Paris’te miydin??? LANET OLASI FRANSA’DAKİ PARİS???

MarkBaynard: Sana dünyayı gezmek ve roman yazmak için bir yıl ara veren bir İngiliz Edebiyatı profesörü olduğumu söyledim.

Abby_Donovan: Dünyayı gezme kısmı konusunda dalga geçiyorsun sandım.

MarkBaynard: Ciddi gelmiyor muydum?

Abby_Donovan: Hiç ciddi gelmiyorsun ki.

MarkBaynard: David Letterman, Groucho Marx ve George W. Bush'la paylaştığım bir lanet bu.

Abby_Donovan: Efkârlı bir off... Hep Paris'e gitmek istemişimdir. Tam şu anda ne yaptığını bana söyle.

MarkBaynard: Sana bir tweet yolluyorum.

Abby_Donovan: Ne demek istediğimi biliyorsun!

MarkBaynard: Dışarıda bir kafede oturmuş ufak bir fincandan öylesine koyu ve yoğun bir espresso içiyorum ki bir hafta uyuyamayacağım.

Abby_Donovan: Ah, neredeyse kahvenin acılığını dilimde hissedebiliyorum!

MarkBaynard: Ayrıca kalabalık kaldırımdan gelip geçen, fena halde abur cubur yemesi gereken, fazlasıyla ince kadınları izliyorum.

Abby_Donovan: Ah, neredeyse kadınların açlık sancılarını hissedebiliyorum!

MarkBaynard: Bir sigara yaksam seni öksürtür mü?

Abby_Donovan: Sigara içiyor musun?

MarkBaynard: Hayır. Ama başlamak için asla geç değildir. Özellikle de Fransa'daysan.

Abby_Donovan: Orada ne kadar kalacaksın? Kahrolası Fransa'daki Paris'te?

MarkBaynard: Sadece bir gün daha. Yarın Loire Vadisi'ne gitmek için ayrılıyorum.

Abby_Donovan: Ayy... meşhur Loire Vadisi'ne mi? Şatoların ve şarabın olduğu yer?

MarkBaynard: Bir ya da iki haftalığına Loire Vadisi'nde seyahat edeceğim, ardından Toskana ve Floransa.

Abby_Donovan: İtalya'daki Floransa mı?!

MarkBaynard: Alabama'daki Floransa. Ama cidden (Böyle dedim, böylece ciddi olduğumu anlarsın), İrlanda'ya yola çıkmadan önce İtalya'da vakit geçireceğim.

Abby_Donovan: Ühü ühü! Ben yarın Starbucks'a gideceğim. Sonra da spora ve kuru temizleyiciye.

MarkBaynard: Bana oradan fotoğraf gönderecek misin?

Abby_Donovan: Evet. Başının etrafına plastik torba dolanmış mavi kadın ben olacağım.

MarkBaynard: Bugün yazı işinin nasıl gittiğini sormak için kötü bir an mı?

Abby_Donovan: Dünküyle neredeyse aynıydı. Beşinci bölümde takılıp kaldım.

MarkBaynard: Eğer ilk kitabını okumama izin vermeyeceksen, en azından bana konusundan bahsedebilirsin.

Abby_Donovan: Anlatacak pek bir şey yok. Adı Öteden Beri. Bipolar anneyle büyüyen bir genç kızla ilgili bir roman.

MarkBaynard: Yani bir komedi, hum?

Abby_Donovan: Okuyucuları güldürüp ağlattığını düşünmek hoşuma gidiyor.

MarkBaynard: Bana ilk cümlesini söyle.

Abby_Donovan: İlk kitabımın ilk cümlesini hatırlayacak kadar egoist olduğumu mu düşünüyorsun?

MarkBaynard: Sen bir yazarsın, değil mi?

Abby_Donovan: “Genç bir kızken bile annemin çarpık bir gülümsemesi vardı; sanki manik mi, yoksa depresif mi olmak istediğine karar veremiyormuş gibi.”

Abby_Donovan: Mark? Uyuya mı kaldın?

MarkBaynard: Kitabın bir roman olduğunu söylediğini sanmıştım, bir anı yazısı değil...

Abby_Donovan: Kitabı kendi annem hakkında yazdığımı nasıl bildin?

MarkBaynard: Zırva dedektörüm var. Sadece aksi yönde işliyor. Birisinin ne zaman yalan söylemeye hazırlandığını söyleyebiliyorum.

Abby_Donovan: Şey, bütün büyük kurgularda gerçeklik payı vardır, öyle düşünmüyor musun?

MarkBaynard: Ve bütün büyük gerçekliklerde kurgu payı vardır. Annen hâlâ hayatta mı?

Abby_Donovan: Bakımevinde. Bipolar+Demans = #İlaçTedavisifail. İki yıl önce, babamı kaybettikten sonra, onu Bronx’taki harika bir tesise yerleştirdim.

MarkBaynard: Çok üzgünüm. Babanı çok sever miydin?

Abby_Donovan: O her zaman benim dayanağımdı. Emniyetim. Gittiğinden beri dünya çok daha büyük, çok daha korkutucuymuş gibi görünüyor.

MarkBaynard: Çocukken, sen de annen gibi hastalanacağından hiç endişelendin mi?

Abby_Donovan: Babam hep o konuda endişelenme derdi. Babamın yüzüyle lanetlendiğimi ama aynı zamanda onun beyniyle kutsandığımı söylerdi...

Abby_Donovan: Fakat kafamın içinde duyduğum seslerin karakterlerime ait olduğunu fark ettiğimde oldukça rahatlamıştım.

MarkBaynard: Annen seni hâlâ hatırlıyor mu?

Abby_Donovan: Çoğu zaman. Hatırlamadığı günlerde, ben de kendimi hatırladığımdan emin olmuyorum.

MarkBaynard: İnan bana... bazen annemin beni tanımasını dilediğim günler oluyor. Bekle... ah lanet olsun!

Abby_Donovan: Ne oldu?

MarkBaynard: Anoreksik Fransız kadınlardan biri rüzgârla uçup gitti. En iyisi gidip yakalayabilir miyim diye bakayım.

Abby_Donovan: İyi geceler Müdür Snyder

MarkBaynard: İyi geceler Darla

Abby_Donovan: İyi geceler Oz

MarkBaynard: İyi geceler Tara

Abby_Donovan: İyi geceler Xander

MarkBaynard: İyi geceler Drucilla

Abby_Donovan: İyi geceler Spike

MarkBaynard: İyi geceler Buffy

Abby_Donovan: İyi geceler Angel

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkım...

3 Mayıs Salı, 14.39

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman ve Hermione Granger'ın Hogwarts atkısı. Senin?

MarkBaynard: Samuel L. Jackson'ın Ucuz Roman'daki ıslak permalı saçları ve Frank-N-Furter'ın Rocky Horror Picture Show'daki korsesi.

Abby_Donovan: Daha Loire Vadisi'ne varmadın mı? Fotoğraf yollayacağına söz vermiştin, böylece senin üzerinden yaşayabilirdim.

MarkBaynard: iPHONE'UMDAN BİR MANZARA: <http://twitphoto.com/MB7stb>

Abby_Donovan: Off... o Villandry Şatosu, değil mi? Şu anda ne yapıyorsan HEPSİNİ anlat.

MarkBaynard: Asmalarla kaplı kameriyenin altında oturmuş, güneşte ısınmış keçi peyniri yiyorum & Orta Çağ yeşilliği rekreasyonuna hayranlık duyuyorum.

Abby_Donovan: Bense bugün biraz Amerikan peyniri yedim. Ben de senin için manzaramı fotoğrafladım...

Abby_Donovan: DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMDAN MANZARA: <http://tweetpic.com/282519064>

MarkBaynard: Bilgisayarının arkasından tırmanan o şey Gollum figürü mü? Fazla üretken bir yazarlık günü olmadığını tahmin ediyorum, kıymetlimissss.

Abby_Donovan: Anlayacağın şu ki Hemingway'in kendini niçin vurduğunu biliyorum.

MarkBaynard: Ben de biliyorum. Çünkü içerek kendini yeterince hızlı öldüremedi.

Abby_Donovan: Her gün kendime bugünün beşinci bölümü bitirip altıncı bölüme başlayacağım gün olduğunu söylüyorum.

MarkBaynard: Belki kendine fazla yükleniyorsundur. O kadar kötü olamaz. Kitabın teslim süresi ne zaman?

Abby_Donovan: Mart 2009.

MarkBaynard: Ama zaten mayıs... boş ver...

Abby_Donovan: Şu ana kadar beşinci bölüm sadece “Hep çalışıp hiç dinlenmemek Abby’yi sıkıcı bir kız yapar” sözünün 6000 defa yazılmasından oluşuyor.

MarkBaynard: Lütfen bir baltan olmadığını söyle.

Abby_Donovan: Yok ama dün asansörün etrafında dolaşan hayaletimsi ikizleri gördüm.

MarkBaynard: Belki de sadece kimlik hırsızlığı sendromu yaşıyorsundur.

Abby_Donovan: O senin olayın değil miydi? Özellikle de gerçekten Ashton Kutcher’san. Ya da Batman.

MarkBaynard: “Tek gecelik” başarıya maruz kalan fakat gizliden gizliye hak etmediklerine inanan insanların başına geldiğini okumuştum.

Abby_Donovan: Dur tahmin edeyim. Psikolojide yan dal yaptın.

MarkBaynard: Aslında çift ana daldı. İnsanların tepesini attırmakta yan dal yaptım.

Abby_Donovan: Bahse varım sınıfının birincisi olarak mezun oldun.

MarkBaynard: Sonuna kadar, en yüksek onurla mezun, bebeğim.

Abby_Donovan: Kitap o kadar hızlı çıkış yaptığından beri gerçekten bir sahtekâr gibi hissetmedim. Daha çok kendi hayatımdaki yardımcı oyuncu gibiyim.

MarkBaynard: Abigail Donovan rolü şimdi Tina Fey tarafından canlandırılıyor.

Abby_Donovan: Sebebi *Küçük Ev*'de Nellie Oleson'ı canlandıran hatunun uygun olmaması.

MarkBaynard: En azından sen ikinci kitabının beş bölümünü bitirmişsin. Ben henüz ilk kitabımın birinci bölümünü bile bitiremedim.

Abby_Donovan: Henüz yayımlanmadığı için memnun olmalısın. Teslim tarihi, beklenti, önemseyen herkesi hayal kırıklığına uğratacağı korkusu yok.

MarkBaynard: Servet yok. Şöhret yok. Hayranlık duyan dalkavuklar yok.

Abby_Donovan: Kendini engelletirme. Zaten bugün birkaç kişiyi engellemek zorunda kaldım.

MarkBaynard: Niye?

Abby_Donovan: "Kocaman ucubik ayaklarımla" ilgili bir şaka tweetledim ve külotlu çorap fetişistleri beni takip etmeye başladı.

MarkBaynard: Evcil sincabı olan bir arkadaşım "sincap âşığı" olmaktan bahsettiğinde benzer bir şey yaşadı. Burada gerçekten herkes için bir şey VAR.

Abby_Donovan: Yeni bir hashtag başlatmayı düşünüyorum. #TakipçileriNasılKaybedersin.

MarkBaynard: #TakipçileriNasılKaybedersin: Başkana hakaret et. Herhangi bir başkana. Obama. Bush. Clinton. Washington. Hiç fark etmez.

Abby_Donovan: #TakipçileriNasılKaybedersin: Bacaklarını son tıraşlayışının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini görsel detaylarla tarif et.

MarkBaynard: #TakipçileriNasılKaybedersin: Lahana ve dana beyni içeren bir tarif tweetle.

Abby_Donovan: #TakipçileriNasılKaybedersin: Sarah Palin'in saç ve/veya başkanın kulakları hakkında rahatsız edici yorumlar yap.

MarkBaynard: #TakipçileriNasılKaybedersin: Avatarın için Kim Jong-il fotoğrafını seç. Ya da Kathie Lee Gifford.

Abby_Donovan: #TakipçileriNasılKaybedersin: Bitter çikolatalı M&M'ler hakkında potansiyel zarar verici maddeleri aktaran bir linki tweetle.

MarkBaynard: #TakipçileriNasılKaybedersin: SOĞUK DAĞ'ın GELMİŞ GEÇMİŞ en iyi sona sahip olduğunu düşündüğünü tweetle!

Abby_Donovan: #TakipçileriNasılKaybedersin: Bana gerçekten hoş ayak parmaklarım olduğuna bahse girdiğini ve takılmak istediğini söyle.

MarkBaynard: Bahse girerim gerçekten hoş ayak parmakların vardır. Takılmak ister misin?

Abby_Donovan: Bekle... izin ver de külotlu çorabıma gireyim, sana geri döneceğim.

MarkBaynard: Neyse ki Twitter'ın ilişki sitesi eHarmony'yle alakası yok. İnsanlar buraya aşk için değil de, ayaklar için gelebiliyor.

Abby_Donovan: Sersem olma. İnsanlar aşkı aramayı asla bırakmaz.

MarkBaynard: Evet, bazıları da bulduktan SONRA bile bırakmaz.

Abby_Donovan: Biraz kötümseriz, hım?

MarkBaynard: Hayır, sadece boşanmış bir realistim.

Abby_Donovan: "Umutsuz romantik," deyişine yeni bir anlam getirdin, değil mi?

MarkBaynard: Karım artık beni takip etmiyor olabilir ama senden n'aber? Beni takip etmeyi bırakman için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?

Abby_Donovan: Son seçimde kime oy verdiğini söyleyebilirsin.

MarkBaynard: Yatak odamın köşesinde tuttuğum gerçek ölçülerdeki Hillary Clinton karton figüründen kim bahsetti?

Abby_Donovan: Benim Dick Cheney'li Ulusal Düzenleyici Kurum posterim ÇOK DAHA seksi. Büyük silahlı bir adama asla karşı koyamam.

MarkBaynard: Biz liberallerin gizliden gizliye Ann Coulter'a yanık olduğumuzu bilirsin.

Abby_Donovan: Evet, bahse varım sadece onun kemikli, ufak dirseklerinin kasığına gömüldüğünü düşününce alev alıyordur.

MarkBaynard: Pekâlâ, tabu başlıklardan politikayı aradan çıkardık. Sırada ne var? Din mi?

Abby_Donovan: Neden olmasın? Tanrı'ya inanıyor musun?

MarkBaynard: Ne kadar garip olsa da, Tanrı gerçekten inandığım tek şey olabilir.

Abby_Donovan: Ve kendine kötümser demeye dilin varıyor!

MarkBaynard: Hayır, ben bir realist olduğumu söyledim. Yani eğer Tanrı gerçekse...

Abby_Donovan: Keşke senin kendine güvenin bende olsaydı.

MarkBaynard: İzin ver şu konuyu açıklığa kavuşturalım: Ben Tanrı korkusu olan bir liberalim ve sen de muhafazakâr bir ateistsin?

Abby_Donovan: Ben ateist olduğumu hiç söylemedim. Kendimi dindar bir narsist olarak düşünmeyi tercih ediyorum.

MarkBaynard: Bu da ne demek?

Abby_Donovan: Güneş parlıyorsa Tanrı'ya şükrederim. Yağmur yağıyorsa, onu suçlarım.

MarkBaynard: Bence bu seni sadece insan yapıyor. Lanet olsun. İşte tekrar Yarasa-Sinyali geldi. Yine yaşlı hanımlardan birinin kedisi ağaçta kalmış olmalı.

Abby_Donovan: İyi geceler Şerif Yardımcısı Leo

MarkBaynard: İyi geceler Lilly

Abby_Donovan: İyi geceler Wallace

MarkBaynard: İyi geceler Mac

Abby_Donovan: İyi geceler Logan

MarkBaynard: İyi geceler Kendall

Abby_Donovan: İyi geceler Keith

MarkBaynard: İyi geceler Backup

Abby_Donovan: Benimle evlenir misin?

MarkBaynard: Neden?

Abby_Donovan: Çünkü Veronica Mars'ın köpeğinin adını bilen ilk adamla evleneceğime yemin ettim.

MarkBaynard: Sana ne diyeceğim, on beş yaşına bastığımda ikimiz de hâlâ kimseyi bulmamış olursak, anlaştık.

Abby_Donovan: Sadece yaşlı kadınlardan hoşlandığımı umuyorum.

MarkBaynard: Ah, hoşlanıyorum. İyi geceler, Tweetaşkım...

Dördüncü Bölüm

9 Mayıs Pazartesi, 13.42

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman ve Madeline Kahn'ın Genç Frankenstein'daki canavarla seviştikten sonraki saç şekli. Senin?

MarkBaynard: Keanu Reeves'in Matrix'te giydiği uzun, siyah trençkot ve Harry Shearer'ın This Is Spinal Tap'teki deri pantolonu.

Abby_Donovan: İçinde folyoya sarılı salatalık olan mı?

MarkBaynard: Asla söylemem. Şu kadarını söyleyeyim, bu sabah havaalanı güvenliğinden geçmek epey zordu.

Abby_Donovan: Ah... başka bir havaalanı, başka bir büyüleyici şehir! Ee, Mark Baynard bugün dünyanın neresinde?

MarkBaynard: iPHONE'UMDAN MANZARA: <http://twitphoto.com/MB7stc>

Abby_Donovan: Kederli bir off... Ah, Toskana! Dökül bakalım. Tam şu anda ne yaptığını söyle bana.

MarkBaynard: Üzüm bağına bakan bir villanın balkonunda leziz bir Merlot yudumluyorum. Sen?

Abby_Donovan: DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMDAN MANZARA: <http://tweetpic.com/28251906>

MarkBaynard: Bilgisayarının arkasından bakınan bizzat Kaptan Jack Sparrow mu? Orada dur bakalım! Korsan Gibi Konuş gününü mü kaçırdım?

Abby_Donovan: Cesaretim kırıldığında Kaptan Jack figürüm masamda sallana sallana yürür ve ilham vermek için kulağıma tatlı saçmalıklar mırıldanır.

MarkBaynard: Bunun benim işim olduğunu sanıyordum. Ee bugün ne yazdın?

Abby_Donovan: 2 blog, 7 Facebook güncellemesi, 18 tweet. Ve kablolu tv şirketine bir çek. NOT kısmına yazdığım yazının anlatım gücünden etkilenirdin.

MarkBaynard: Eğer her şey fiyaskoyla sonuçlanırsa, belki işbirliği kurarak tweetlerimizi yayımlayabiliriz.

Abby_Donovan: Polis buzluğunu aradıktan sonra tweetlerimizi kamt olarak kullanmazsa.

MarkBaynard: Çıktısını alıp Chianti şişesinin arkasına saklayacağım. Hemen baklaların yanına.

Abby_Donovan: “Amerika’nın En Çok Arananı” için sabıka fotoğrafına ihtiyaçları olabilir. Niye bana gerçekten İÇİNDE olduğun bir fotoğraf yollamıyorsun?

MarkBaynard: Sen kedilerinin çıplak fotoğrafını YOLLADIN. Belki karşılıklı fotoğraf yollamanın zamanıdır. Kıyafet isteğe bağlı. En azından senin için.

Abby_Donovan: Sanırım bu Katolik öğrenci üniformasının olanaksız olduğu anlamına geliyor.

MarkBaynard: Vay anasını! O kadar da aceleci olmayalım.

Abby_Donovan: 15 dakika içinde benimle burada buluş. Saatlerimizi ayarlayıp ondan geriye sayacağız ve aynı salisede YÜKLE tuşuna basacağız.

MarkBaynard: Bu bir randevu.

9 Mayıs Pazartesi, 14.10

MarkBaynard: Buna hazır olduğuna emin misin?

Abby_Donovan: Hazır doğmuşum, bebeğim. Derin bir soluk. On...

MarkBaynard: Dokuz...

Abby_Donovan: Sekiz...

MarkBaynard: Yedi...

Abby_Donovan: Altı...

MarkBaynard: Beş...

Abby_Donovan: Dört...

MarkBaynard: Üç...

Abby_Donovan: İki...

MarkBaynard: ŞİMDİ!!!

MarkBaynard: <http://twitphoto.com/MB7ste>

Abby_Donovan: <http://tweetpic.com/282519068>

MarkBaynard: Bu garip. Bu fotoğrafta tıpatıp Angelina Jolie'ye benziyorsun. Hatta dövmeleğiniz bile aynı.

Abby_Donovan: Ve sen de hık demiş Brad Pitt'in burnundan düşmüşsün. Cannes'daki kırmızı halıda ne zaman fotoğraf çektirdin?

MarkBaynard: Gerçeği bilmen gerekirse, yıkıldım. Daha çok Jennifer Aniston'a benzersin diye umuyordum.

Abby_Donovan: Ve ben de senin daha çok David Schwimmer'a benzemeni umuyordum.

MarkBaynard: Ee... artık sahte fotoğraflar da yolladığımıza göre, ikimizin de Tanık Koruma Programı'nda olduğu kanıtlandı.

Abby_Donovan: Ya da samimiyet konularında ikimiz de ödleğiz.

MarkBaynard: Komik olma. Ben çok samimi olabilirim. Hatta bazen öğrencilerime ilk isimleriyle bile seslenirim.

Abby_Donovan: Bugünlerde herkes çok şeffaf ama hep fazlasıyla yüzeysel olarak. Hayatta gizemi birazcık korumak istemek o kadar yanlış mı?

MarkBaynard: Eğer Tanık Koruma Programı'ndaysan, değil...

Abby_Donovan: Hem bu hali hoşuma gidiyor sayılır. Ruh halime göre dış görünüşünü değiştirebilirim. Pazartesi Gerard Butler olabilirsin. Salı, Clive Owen...

MarkBaynard: Ve ben senin kıyafetini keyfime göre değiştirebilirim. Pazartesi Katolik okuldan bir öğrenci olabilirsin. Salı da edepsiz bir hemşire...

Abby_Donovan: Ne? Deriyle kaplı, kırbaç taşıyan dominatriksler yok mu?

MarkBaynard: Onu cumartesi gecesi için saklıyorum. Özellikle de, eğer o hafta çok yaramaz bir çocuk olduysam.

Abby_Donovan: O zaman bir anlaşma yapalım mı? Sen internetten benim fotoğrafımı aramazsan, ben de seninkini aramayacağım.

MarkBaynard: Varım. Fransız hizmetçi kostümü ve stiletolar içindeki gizemli bir kadın olarak kalabilirsin.

Abby_Donovan: Ve sen de Hugh Jackman, Jude Law, Matthew McConaughey, Viggo Mortensen, LOST'tan Sawyer ve/ya da Sean Astin olarak kalabilirsin.

MarkBaynard: Sean Astin? Samwise Gamgee???

Abby_Donovan: Küçük, tombiş, aşk çöreği hobbitimle dalga geçeyim deme!

MarkBaynard: Seni daha çok Frodo kadını gibi değerlendirmiştım.

Abby_Donovan: Ha! Frodo sevimli ama sadık Samwise'in yardımı olmadan iki eliyle kendi kıcını bile bulamazdı.

MarkBaynard: Ben bile bunun klasik bir kanka-romantizmi olduğunu kabul etmek zorundayım.

Abby_Donovan: Filmin sonuna doğru Frodo'nun uyanıp hayatta olduğunu fark ettiği & Sam'in kapıda belirerek ona baktığı sahneye âşığım...

Abby_Donovan: ... sanki şey der gibi, "Her zaman dostun olacağım. Ne yapmış olursan ol & ne yapacak olursan ol seni hep seveceğim."

MarkBaynard: "Hatta bu, güç yüzüğünü kendine almayı ve neredeyse dünyayı yok etmeyi içerse de, seni aç gözlü, küçük alçak."

Abby_Donovan: Hep bana öyle bakacak birinin olmasının ne kadar güzel olacağını düşünmüşümdür. Göb-Göb Willow haricinde, tabii.

MarkBaynard: Peki ya, Fare Avcısı Buffy? O sana öyle bakmıyor mu?

Abby_Donovan: Hayır, daha çok, "Eğer daha küçük olsaydın seni yemenin bir yolunu bulabileceğimi biliyorum," der gibi bakıyor.

MarkBaynard: Artık hangi hobbite sulandığını kararlaştırdığımıza göre, ilişkimizde bir sonraki adıma geçmenin zamanı olabilir.

Abby_Donovan: Ailenle tanışmak zorunda mıyım?

MarkBaynard: Ben bile ailemle görüşmek istemiyorum. Öğle yemeği, kahve, Şükran Günü için bile.

Abby_Donovan: Kulağa etkileyici insanlar gibi geliyor.

MarkBaynard: Ah, öyleler. Clamptt'larla Borgias arasında bir şey.

Abby_Donovan: Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?

MarkBaynard: Bana hayranlık duyan küçük kız kardeşimle, duymayan bir ağabeyim var.

Abby_Donovan: Neden? Anneciğin hep en çok seni mi sevdi?

MarkBaynard: Hayır, en az beni sevdi. İçtiği zamanlar haric. O zaman herkesi severdi. Özellikle de feci şekilde benzerlik taşıdığım postacıyı.

Abby_Donovan: Kardeşleri tam manasıyla hayali olan tek çocuk olarak aile ilişkilerini hep büyüleyici buldum.

MarkBaynard: Güven bana, bazen hayali olmaları daha iyidir. Tabii ki, bazı zamanlarda şişmeleri daha iyi oluyor.

Abby_Donovan: İşte yine yapıyorsun. Mizahı savunma mekanizması olarak kullanıyorsun.

MarkBaynard: Birinci sınıftayken birisinin kafasını patlatmak yerine, bir espri patlatmanın daha iyi olduğunu fark ettim.

Abby_Donovan: İnsanları bir kol boyu mesafede tutmanın yolu olabilir.

MarkBaynard: Sana bipoların kızı ve ayyaşın oğlunun bir bara girdiği fıkrayı anlattım mı?

Abby_Donovan: Hayır ama içlerinden birinin konuşan bir köpeği olduğunu tahmin ediyorum.

MarkBaynard: Ve dilsiz, tek bacaklı bir papağan.

Abby_Donovan: Ee, eğer ailenle (ya da papağanınla) tanışmayacaksam, o zaman ilişkimizin bir sonraki adımı NE?

MarkBaynard: Ben biraz eski kafalı bir adam sayılırım, o yüzden üstsüz bir fotoğraf göndermen için yalvarmadan önce sana çıkma teklifi etmeyi düşündüm.

Abby_Donovan: Bir randevu mu? Bu biraz zor olmayacak mı, biz... bilirsin... farklı kıtalarda olduğumuzdan?

MarkBaynard: Hiçbir zorluk Twitter için fazla büyük değildir. Sadece cuma gecesi, saat yedide bilgisayarının önünde ol, seni alacağım.

Abby_Donovan: Cuma gecesi yedide, daha önce hiç tanışmadığım bir adamla hayali bir randevuya çıkmaktan daha iyi bir işim olmadığını varsayıyorsun.

MarkBaynard: Var mı?

Abby_Donovan: Yok.

MarkBaynard: Güzel.

Abby_Donovan: Farklı zaman dilimlerindeyiz. O senin için gecenin körü olmayacak mı?

MarkBaynard: Sorun değil. Berbat bir uykucu olduğum bililir.

Abby_Donovan: O zaman akşam yedide. Seni bekleyeceğim. Hım... ne giymeliyim? Gündelik mi, resmi mi?

MarkBaynard: Şaşırt beni. (Tabii şu Katolik okul kızı kıyafetini tamamen silmediğini umuyorum.)

Abby_Donovan: İyi geceler Lorelei

Abby_Donovan: Mark? Hâlâ orada mısın?

Abby_Donovan: Yaptım mı? YAPTIM MI????!! Seni cevap veremeyeceğin kadar şaşırttım mı?!

MarkBaynard: Sadece, eğer Gilmore Girls'ü izlediğimi itiraf edersem, çok TV izleyen bir uykusuzluk hastası değil de eşcinsel olduğumu düşünmenden korkuyorum.

Abby_Donovan: Tanık Koruma'dan bahsettiğimize göre, İyi geceler, Junior Amca nasıl?

MarkBaynard: İyi geceler Carmela

Abby_Donovan: İyi geceler Tony

MarkBaynard: İyi geceler Meadow

Abby_Donovan: İyi geceler Silvio

MarkBaynard: İyi geceler Adriana

Abby_Donovan: İyi geceler Koca... hım... İyi geceler Salvatore

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkıım...

Abby, "İyi geceler, Tweetaşkıım," diye fısıldayarak parmağının ufak bir dokunuşuyla MacBook'unu uykuya aldı.

Parmakları klavyenin üzerinde oyalandı. iPod'unun hoparlörlerinden *For All We Know* şarkısını mırıldanan Steve Tyrell'in dumansı sıcak sesi yayılmasına rağmen, aniden kendini fazlasıyla yalnız hissetti. Mark'ın daha saniyeler önce onunla birlikte bu odada olduğuna yemin edebileceksen, nasıl dünyanın bir ucunda olabiliyordu?

Gözlerini bilgisayarının ekranından uzaklaştırarak penceresinden dışarı baktı. O tweet atarken, sabahın erken saatlerinde şehrin üzerinde salman bulutlar en sonunda yağmur sözlerini yerine getirmeye karar vermişti. Beşinci Cadde'nin epey aşağısında parlak renkli şemsiyeler, sanki üç boyutlu çocuk kitabından fırlıyormuş gibi açılıveriyordu. Alacakaranlığa saatler vardı fakat taksiler tepe lambalarını açmış, Grand Army Plaza'da birleşen kaygan caddeleri gümüşü bir parıltıyla yıkıyordu. Plazanın diğer tarafında, rüzgâr parktaki asırlık meşelerin tepesindeki hassas yeşil yaprakları saçıyordu.

Öğlenin melankolik kasvetine rağmen, Abby neredeyse yüzünde güneşin baştan çıkaran sıcaklığını hissedebiliyordu. Neredeyse kendini, aşağıda göz alabildiğine uzanan üzüm bağlarının olduğu, taş terasta dururken görebiliyordu. Bağda sallanan olgunlaşmış leziz ve ağır üzümlerin kokusunu neredeyse alabiliyordu.

Çiçekli yazlık elbisesini ayak bileklerine dolaştırarak döndüğünde, terasın kenarında duran bir adam buldu. Yüzü gölgede olsa bile, bir şekilde onun gülümsediğini biliyordu ve onun gülümsemesi, bir daha asla dönüp onu orada dururken bulmadan önce olduğu gibi yalnız olmayacağını dile getirilmemiş sözüydü.

Göb-Göb Willow kucağından aşağı atlayıp Abby'yi saçma gündüz düşünden uyandırdı. İç çekip parmaklarını Willow'un gür, yumuşak kürkünden geçirerek kedinin boğazından hayranlık duyan bir mırıltı kazandı. Eğer kısa sürede hayal gücüne dizgin vurmazsa, küvetteyken okumaktan gizlice zevk aldığı romantik romanlardan yazmaya başlayacaktı.

Kendinin bu duruma çekilmesine asla izin vermemeliydi. Sosyal medyanın yanlış samimiyet duygusu kurmakla ilgili kötü şöhreti yok muydu? Hayatı, kariyeri ve geçmişiyle ilgili samimi detayları daha önce hiç tanışmadığı, muhtemelen asla da *tanışmayacağı* bir adamla paylaşmasının açıklaması başka nasıl yapılabilirdi?

Yeni kitabının beşinci bölümünü bitirmek için bilgisayarının başına her oturduğunda hissettiği felç edici korkuyu editörüne anlatmaya cesaret edememişti. Ve hiç kimse, hatta en yakın arkadaşı bile, babası öldüğünden beri kendini akıntıya kapılmış gibi hissettiğini bilmiyordu.

Babası her zaman en büyük amigosu olmuştu. Birlikleri için büyük, sert ordu adamı rolünü oynamış olabilirdi fakat bir defa bile ödevine yardım etme ya da yatma vaktinden önce saçlarını örme fırsatını kaçırmamıştı. Eğer bir okul gösterisi varsa, babası her zaman salonun en önünde ve ilk sıranın tam ortasında olurdu; Abby peltekçe repliklerini söyler, Pocahontas ya da Şükran Günü balkabağı kostümüyle tek ayağının üzerinde dönerken, o gururla gülümserdi.

Kitabım yazarken, bir gece geç saatlerde babasını aradığını ve bir sahneyi yazmakta zorlandığını çünkü kitaptaki ana karakterin babasının öldüğünü ve ölmüş bir baba sahnesi yazmaya katlanamadığını gözyaşları içinde anlattığını hâlâ hatırlıyordu.

Babası bir dakika için düşünmüş, ardından, “Bu sorun değil, tatlım. Devam et ve işini bitir. Zamanı geldiğinde herkes gidecek,” demişti.

Öteden Beri yayımlandıktan sonra, babası arabasının bagajını kitap kutularıyla doldurmuş ve tanıştığı herkese bir kopya satmaya çalışmıştı. Babasının etkileyiciliği ve tek kızının hünerlerine duyduğu gururu öylesine karşı konulmazdı ki, genellikle sonunda iki tane satıyordu.

Masasının köşesinde yer alan çerçeveli fotoğrafı eline aldı. Ebeveynlerinin muhtemelen onun şu anki yaşından daha büyük olmadığı mutlu zamanlarında çekilmiş, çok net olmayan bir Polaroid fotoğraftı. Arka planda kum ve denizin olduğu Carolina Kumsalı’nda duruyorlardı. Babası kocaman kollarından birini annesinin omuzlarına dolamıştı. Gözleri fazlasıyla büyük güneş gözlüğünün arkasında gizlenen ve uzun, kahverengi saçları rüzgârla dans eden annesi ona kahkaha atarken, babası fotoğraf

makinesine dokuz yaşındaki bir haylaz gibi sırtıyordu. Genellikle annesinin gülümsemesine dadanan hüznün izi silinmişti, sanki çekildiği sırada Abby için o zaman donmuş gibiydi.

Abby, babası ölene kadar üçünün birlikte bulunduğu çok az fotoğraf olduğunu fark etmemişti. Her seferinde içlerinden biri makineyi tutuyordu. Fotoğrafı nazikçe yerine bırakırken, gülümsemesi annesinin özlüm dolu bir kopyasıydı.

Kalbini tamamiyle yabancı birine açtığında bunun olduğunu düşündü. Yalnızca iki kedinin eşlikçin olduğu, bir saksafonun yalnız feryadını dinlerken eski fotoğraflara dalıp gitmenin...

Kararlı bir tıklamayla dizüstü bilgisayarının ekranını kapadı. Mark'la Direkt Mesajlarla şakalaşmak ve "flörtleşmek" zararsız görünmüştü fakat ilişkilerini bir sonraki adıma taşımak için bir tarih belirlemek birazcık samimiyet dışıydı.

Far Side masa takvimine bir göz attı. Daha pazartesiydi. Kararlaştırılan saatte kendini gösterip göstermemeye ya da ona ekrandaki sözlerden daha fazlasını sunabilecek gerçek bir adam uğruna sanal buluşmasını bekletmeye karar vermek için dört günü vardı.

Mark Baynard hakkındaki her şeyi unutmak için dört günü vardı.

Beşinci Bölüm

“İnternette bir adamla tanıştım.”

Eğer son nefesini veriyormuş gibi soluk soluğa kalmamış olsaydı, Abby’nin duyurusu bu kadar dramatik bir etki yaratmayabilirdi. Neyse ki arkadaşı Margo onun hırıltılı soluklarına alışkın olduğundan BlackBerry’sini çıkarıp 911’i tuşlamadı ya da koşu bandından atlayıp spor salonunun şok cihazına koşturmadı.

Abby boynundaki havluyu gözlerine giren teri kurulamak için kullanıp koşu bandının dijital ekranına baktı. Sanki on yedi saattir koşuyormuş gibi hissederken, on yedi dakikadır koştuğuna inanmakta zorlanarak inledi. Parkta uzun, acelesiz bir yürüyüşe çıkmayı veya Richard Simmons, ona bir yıldız olmak için doğduğunu bağırırken *Partying Off the Pounds*’a eşlik edip dans etmeyi tercih ederdi. Eğer onu kovalayan bir şey yoksa koşmaktan nefret ederdi, tercihen aç bir ayı.

Margo'ya küskün bir bakış attı. Margo uzun, yağsız kaslara ve Amazon kraliçesi gibi muhteşem bir duruşa sahipti. Başı dimdik bir halde koşuyordu, kakao rengi gözleri henüz fethedemediği görünmez krallığa kilitlenmişti.

Margo terlemiyordu bile. Işıltı saçıyordu.

Eğer Abby onu bu kadar çok sevmese, ondan nefret ederdi.

"İnternette bir adamla tanıştım diyordum," diye tekrarladı.

"Kulağa acınası geldiğini biliyorum."

Margo, "Yeni filizlenen bir agorafobikten gelince öyle değil," diye yanıtladı. Hızı Abby'nin iki katı kadarken ve güzelce şekillenmiş kollarını iyice yağlanmış bir çift piston gibi hareket ettirirken, hâlâ normal bir sohbeti mükemmel bir şekilde sürdürmeye, BlackBerry'sinin kulaklığını takarak hisse emri vermeye ve *La Traviata*'nın açılış aryasını söylemeye hali vardı. "Eğer Çin yemeği getiren şu adamlara düşkünlüğün yoksa başka nerede bir erkekle tanışacaksın ki? Starbucks'a gitmek ve anneni bakımevinde ziyaret etmek dışında zar zor dairenden ayrılıyorsun."

"Hey! Dışarı çıkıyorum! Bugün spor salonunda seninle buluştum, değil mi?"

"Peki, geçtiğimiz üç ay boyunca kaç kez öğle yemeği teklifimi geri çevirdin?"

"O konuda üzgün olduğumu söyledim. Son zamanlarda aşırı derecede meşguldüm."

Morgo mükemmelce alınmış tek kaşını havaya kaldırdı, ifadesi art niyetliden çok şefkatliydi. "Ne yapıyordun? Kitabını mı bitiriyordun?"

Abby boğazının tıkanmaya başladığını hissetti, birisi ne zaman işinin ilerleyişinden bahsetse böyle oluyordu. Ya da işinin ilerlemeyişinden. “Şu ana kadarki en büyük yaratıcı atılımımın sınırında olabileceğimi sana söyleyeyim.”

“Neresi? Başlık sayfası mı? İthaf mı?”

Abby soluğunun ardından, “Pekâlâ, bu kez sana ithaf edilmeyeceği kesin,” diye homurdandı.

Margo, “Bak şekerim,” diye ağır ağır konuştuğunda, Abby irkildi. Margo’nun Atlanta aksanı ne kadar tatlı ve yoğun olursa, o kadar tehlikeli hale geliyordu. Brokeraaj şirketindeki yıllık performans değerlendirmelerinde, yetişkin adamlara sadece basit bir “Tanrı seni seviyor” ya da “Tanrı küçük yüreğini kutsasın” diyerek ağlatmasıyla tanınıyordu. “Fazla üzerine gelmek istemiyorum ama dairesindeki üçlü kilidi günün yirmi dört saati açmayan ve binasındaki çocuklar için zehirli kurabiyeler pişiren çılgın, kedili kadınlara dönmene birkaç paket yemek siparişi kadar yakınsın.”

“Bence çılgın, kedili kadın olarak tanımlanabilmek için ikiden fazla kedin olması gerekiyor.” Abby gergince yanıtladı. “Kırk iki en uygunu. Ve rezalet bir aşçı olduğumu biliyorsun, o yüzden zehirlleme kaza olarak görülür. Ayrıca, kısa sürede yayımcıma bir şey veremezsem dairem olmayacak. Eşyalarımı doldurduğum bir market arabasıyla ve kedilerimle parkın etrafında dolanacağım.”

Margo homurdanarak güldü. “Bugünlerde belediye başkanı onunla bile gitmene izin vermez. Bu sana sadece Boca Raton’a giden tek yönlü bir otobüs bileti kazandırır.”

“Ne kadar üzücü olsa da, bu gayet iyi bir seçenek gibi gelmeye başlıyor. Boca Raton’ın yılın bu zamanlarında güzel olduğunu duydum.”

Margo hızını Abby’ninkine uydurmak için yavaşladı, gevsemeye başladığının bir işaretiydi. “Ee bu herifi tam olarak nerede buldun? Www.KacakMahkumlar.com adresinden mi?”

İsteksizce, “Twitter’da tanıştım,” diyerek itiraf etti.

“Pekâlâ, bu uzun süreli bir ilişki için iyiye alamet. En azından eğer seni terk ederse, bunu yüz kırk ya da daha az harfle yapabilir. Eh, bu da post-it notundan çok daha iyi.”

Abby, “İkimizin hızlandırılmış randevuda tanıştığını hatırlatmak için kötü bir zaman mı?” diye sordu. Çöpçatanlık sorularını da içeren, herkesin katılabildiği müzikli sandalye oyununun ardından, bir sonraki adaya geçmeden önce üçle sekiz dakika arasındaki görüşmeyle potansiyel ömürlük eşini seçmeye çalıştıkları görüşmeye göndermede bulundu.

Margo’yla birbirlerine numaralarını verip, SoHo’da kalabalık bir bardaki masada karşılıklı oturduklarında, bunun eşcinsel hızlı randevu servisi olduğunu fark etmişlerdi. Bir dakika boyunca birbirlerine garip garip baktıktan sonra, Abby pat diye konuşuvermişti: “Korkarım eşcinsel değilim. Ama olsaydım, eminim seni çok çekici bulurdum.”

Margo, “Ben de eşcinsel değilim,” diyerek itiraf etmiş, boğuk bir kahkaha koyuvermişti. “Ama olsaydım, kesinlikle sen benim tipim olmazdın. Ben şu dövmelemleri ve aslan yelesi olan erkeksi hatunlardan birini isterdim.”

Sonraki sekiz dakikayı randevulaşmayı korku hikâyeleriyle karşılaştırarak geçirmişlerdi. Zil çalıp zamanlarının dolduğunu haber verdiğinde, yangın çıkışından tüymüş ve gecenin yarısını Greenwich Village'teki Back Fence'te çikolatalı martini içip caz müzik dinleyerek geçirmişlerdi.

"Bizim nasıl tanıştığımıza bakarsak," dedi Abby, "ilişkimiz üç yıl yerine, yedi buçuk dakika sürmeliydi."

"Bu adam hakkında ne biliyorsun ki?"

"Adı Mark... sanırım," diye ekledi soluğunun ardından. "Üniversite profesörlüğü işinden uzatmalı izinde. İlk evliliği kötü sonuçlanmış, muhtemelen aldatmadan. Kadın yapmış, o değil. Popüler kültür ve TV klasikleri hakkında çok şey biliyor. Ah, ve annesiyle anlaşıyor."

"Müthiş. İşsiz, boşanmış, anne sorunları olan ve bütün gün oturup TV izlemekten başka yapacak daha iyi bir işi olmadığı için Trivial Pursuit'te seni yenebilecek biri. Buna dikkat çeken olmaktan nefret ediyorum ama kulağa pek de Bay Doğru adaymış gibi gelmiyor. Hatta Bay Şimdilik Doğru gibi bile. Belki de sonuç olarak KacakMahkumlar.com'u göz önüne almalısın. İş sahibi olan birini bile bulabilirsin, hapishane çamaşırhanesinde çalışıyor olsa bile..."

Abby sabrının tükendiğini hissedebiliyordu. "Uzun süreli izne çıkmak, işsizlikle aynı şey değil. Ayrıca komik, akıllı ve beni güldürüyor. Son zamanlarda pek fazla yapmadığım bir şeydi. Ve internetin samimiyet konusunda yanlış hisler yaratabileceğini biliyorum ama bu yine de en garip şey. Sanki hiç kimseye anlatamadığım şeyleri ona anlatabilirim. Hatta şeye bile anlatamadıklarımı..."

Margo alaylı bir şekilde, "En yakın arkadaşına?" diye araya girdi.

Abby sıkılgan bir biçimde iç çekti. "Hatta bu cuma onunla randevuya çıkmamı istedi."

"Oooh... tweet-cümbüşü mü?" Margo parlak kırmızı dudaklarını büzdü, gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Umuyorum insanların olduğu bir yerde olur... 911 hızlı arama da kayıtlı olsun."

"Şey... tam olarak *gerçek* bir buluşma değil. Cuma akşamı saat yedide onunla Twitter'da buluşmam gerekiyor. O aslında... şey... şu anda İtalya'da."

İtirafı, Margo'ya akla gelmeyen şeyi yaptırdı. Margo koşu bandını durdurdu. Antrenmanının kırk beş dakikası tamamen dolmadan önce. Lastik kayış yavaşlayarak dururken, Abby hâlâ hareket etmeye devam eden kendi aletinden atlayıp kadınların soyunma odasına doğru umutsuzca bir koşu tutturmayı düşündü. Ama kondisyon bisikletlerinden oluşan sırayı geçemedi, Margo'nun aksak bir ceylanın peşindeki çita gibi onu yakalayacağını biliyordu.

Margo koşu bandından indi ve boynuyla göğsündeki var olmayan teri havluyla siliyormuş gibi kısa bir şov yaptı, Abby'nin kendi göğüslerinin arasından durmaksızın akan ter konusunda biraz daha iyi hissetmesi için yaptığına şüphe yoktu. "Tatlım, Dean'le ayrıldığınızdan beri çok fazla erkekle görüşmediğini biliyorum fakat daha erişilmez bir adam seçmen mümkün olabilir miydi? Bu adamın daha az ulaşılabilir olabilmesinin tek yolu hâlâ evli olması olurdu. Ve, Tanrı küçük yüreğini kutsasın, senin de bildiğin gibi, ulaşılması zor."

Abby irkildi. Eğer Margo “Tanrı küçük yüreğini kutsasın” repliğine, “Tanrı seni seviyor” ile devam ederse, Abby spor salonunun ortasında kan kaybından ölecekti.

“Bak, Dean beni bir yıl önce terk etti. Artık sahalara dönmemin zamanı gelmedi mi sence?”

“Dean aldatan bir şerefsiz çıkmış olabilir ama en azından gerçektir. Bu herif Old Spice adamı gibi ama havlusuz ve atsız. Fanteziden başka bir şey değil. Kim olmasını istersen onunla doldurduğun boş bir Armani takımı gibi.”

Abby, “Hugh Jackman,” diye mırıldanarak hızını uyuşuk bir yürüyüşe indirdi. “Ya da Samwise Gamgee.”

“Ne?”

Abby başını iki yana salladı. “Hiç.” Arkadaşının gayet mantıklı endişelerine karşı saçma savları tükeniyordu, iç çekti. “Cuma akşamı boy göstermek konusunda kararsızım. Belki de işler, çıplak Skype’laşmayı falan isteyecek kadar çığırından çıkmadan önce her şeye bir son vermeliyim.”

“Ya da tweetseks yapmaya.”

Abby kaşlarını çatı. “Yüz kırk ya da daha az harfle seks yapmak mümkün mü ki?”

Margo gözlerini devirdi. “Eğer benim görüştüğüm adamlardan bazılarıyla görüşseydin, yüz kırk ya da daha az *saniyede* seks yapmanın bile mümkün olduğunu öğrenirdin.”

“Ah, hızlandırılmış randevu yerine hızlandırılmış seks.” Abby koşu bandını durdurdu ve yerde Margo’ya katıldı. “Keşke ikinizi tanıştıtabilseydim. Bence senden hoşlanırdı.”

Kadınların soyunma odasına doğru ilerlerken, Margo kaslı, şekilli kollarından birini Abby'nin omzuna attı. "Ona sadece şımarık ama bilge Afrika asıllı Amerikalı en iyi arkadaşın olduğumu ve eğer kalbini kırarsa kıcını aya kadar tekmeleyeceğimi söyle."

"Adının Chantal ya da Bon Qui Qui olduğunu söylemeli miyim? 'Margo' biraz fazla vanilya, sence de öyle değil mi?"

"Ona eğer sen Gayle'sen, benim de Oprah'ın olduğumu söyle."

"Hey, geçen hafta Oprah olan sendin! Oprah'ıma Gayle olma sırası sende."

"Hayatını filme aldıklarında beni Beyonce oynadığı sürece, bana nasıl istersen öyle seslenebilirsin."

"Ben daha çok Kathy Griffin tarzında düşünüyordum."

Margo ona şeytani bir bakış atıp kucaklayışını boğucu bir hale getirdi. "Öyle yap da, *senin* bembeyaz kıcını aya kadar tekmeleyeyim."

"Haklısın. Tanrı *senin* küçük yüreğini seviyor. Bir daha düşündüm de, belki de RuPaul uygun olur." Arkadaşının kolunun altından çıkan Abby soyunma odasının kapısına doğru tam zamanında kaçarak Margo'nun spor havlusunun ölümcül çarpışından kurtuldu.

Gözleri Tweetdeck'inin Direkt Mesaj kısmına zamlanmış olan Abby, masasında MacBook'unun yanına yerleştirdiği Chardonnay'sinden endişeli bir yudum aldı. Ne kadar çabuk yok olduğuna bakılınca, şişeyi buzdolabına geri tıkmak yerine yanına almalıydı.

Hiç bu kadar gülünç hissetmemişti. Hatta tavşan kostümü giyip okul öncesi çocuklardan oluşan kıpır kıpır bir sürüye berbat kafiyeli şiirler okurken bile.

Midesinde çılgınca kanat çırpın kelebekler için hiçbir sebep yoktu. Sanki kapının ya da telefonun çalmasını bekliyor değildi ya. Yine de Brad Wooten'ın onu baloya götürmesi için beklerken hissettiği kadar gergin hissediyordu. Brad Wooten tam vaktinde gelmiş, mecburi birkaç fotoğraf için poz vermiş, Eddie Bauer'un sınırlı sayıda üretim Ford Explorer'ıyla onu baloya götürmüş, ardından Green Day'in *Good Riddance* (Time of Your Life) şarkısının ikinci kısmında bırakıp gitmişti çünkü amigo takımındaki eski kız arkadaşı gelip kulağına onu geri istediğini fısıldamıştı.

İkisi tekrar bir araya gelişlerini aynı Ford Explorer'ın arka koltuğunda çabucak sevişerek kutlarken, Abby ödemeli bir telefon bulmuş ve gelip onu alması için babasını aramıştı. Babası hasarlı Toyota'sını buluşmak için sözleştikleri gibi lisenin otoparkına çekerek kapıyı içerden açıp, "Haydi bebeğim. Eve gidelim," diyene kadar gözyaşlarını bastırmayı başarmıştı.

Bilgisayar ekranının köşesindeki dijital saate bir göz attı. 18.56'ydı. Son kontrol edişinin üzerinde üç kısa saniye geçmişti. "Randevularından" korkup kaçmaya nasıl yaklaştığını düşününce onu yüzüstü bırakanın Mark olması ironik olurdu. Büyük ihtimalle, birlikte üzüm ezip Abby'yi tamamen unutturacak, Fellini filmlerinden fırlamış gibi görünen şehvetli, koyu renk gözlü, İtalyan bir güzel bulmuştu.

Ekrandaki yansımasına gözü takıldığında Abby kendini daha aptal hissetti. Gerçekten de kahve lekeli eşofmanını siyah,

ipek bir bluzla ve düzgün bir kumaş pantolonla değiştirmişti. Kıvrıkcık saçlarını her zamanki lastik tokasından kurtarmış, dudaklarına şeftalili parlatici ve kulaklarının arkasına da birazcık Obsession sürmüştü.

Bacaklarını tıraşlayıp rahat büyükanne külotunu tangadan biraz daha büyük, ufacık siyah dantel külotla değiştirdiği göz önüne alırsa parfümü uygun bir seçimdi.

İnleyerek başını klavyenin üzerine indirdi. Bir parçacık özsaygıya tutunma umudu varsa da, tamamen Margo'nun yapacağını bildiği şeyi yapmalıydı: Dizüstü bilgisayarını kapatmalı, saçını yeniden bağlayıp parfümlenmeli, en yakın kulübe gidip kendini dansa kaldıran ilk yakışıklı yabancıyı kapmalı ve güvenli fakat gizli seks için dairesine getirmeliydi.

Ya da dizüstü bilgisayarını kapayıp buzdolabına doğru yürümeli, Chunky Monkey acil setini çıkarmalı ve bir oturuşta hepsine yumulurken, *Aşk ve Gurur*'un BBC versiyonunda Colin Firth'ün canlandığı Bay Darcy'nin, Pemberley'nin göletinden yürüyerek çıktığı sahneyi dört yüz elli birinci kez özlemle izlemeliydi.

Alternatifiyse, bilgisayarın başında oturup hakkında çok az şey bildiği bir adamla sanal buluşmaya çıkmak için beklemekti. Adam, Operadaki Hayalet'i bile dışadönük göstermeye başlıyordu.

Tam bilgisayarını kapatmak için uzanıyordu ki, tanıdık cıvıltı sesi nabzını huzlandırdı.

Altıncı Bölüm

13 Mayıs Cuma, 19.01

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Bir fıs Chanel No. 5 ve Grace Kelly'nin Taşra Kızı filmiyle Oscar alırken giydiği buz mavisi, saten gece elbisesi. Senin?

MarkBaynard: Harrison Ford'un Kutsal Hazine Avcıları'nda giydiği deri pilot ceketini ve Steve McQueen'in Sonsuz Kaçış'taki Persol havacı gözlüğü.

Abby_Donovan: Kaçışlardan bahsetmişken, bugün seni atlatmama şu kadarcık kalmıştı.

MarkBaynard: Daha iyi bir teklif mi geldi?

Abby_Donovan: Her erkeğin Ben & Jerry'yle yarışması zordur.

MarkBaynard: Üçlü ilişkiye meraklı olduğumu bilmiyordum.

Abby_Donovan: Bay Darcy'yi de katıp dörtlü yapacaktım.

MarkBaynard: Edepsiz kız! Seni Bronte kadını olarak düşünmüştüm! Heathcliff'in boğucu görünüşü ve kesintisiz düşüncelere dalmasına nasıl karşı koyuyorsun?

Abby_Donovan: Heathcliff kadınlardan nefret eden bir puşt.

MarkBaynard: Bunu Edebiyat 1. sınıfıma açıklayabilir misin? Kolayca etkilenen genç dişilerin, ona Edward Cullen'miş gibi bayılmalarından nefret ediyorum.

Abby_Donovan: Ben her zaman Jacob Takımı'ndan oldum. Ve Bay Rochester Takımı.

MarkBaynard: Yani eğer bir adam deli karısını tavan arasında kilitli tutsa, buna aldırmazsın?

Abby_Donovan: Tuvaleti kullandıktan sonra kapağını indiriyorsa, aldırmam. Eee, bu akşam nereye gidiyoruz?

MarkBaynard: Volterra'da buradan kısa bir yürüyüşle gidebileceğimiz etkileyici ufak bir kafe buldum. Bak bakalım ne diyeceksin...

MarkBaynard: <http://twitphoto.com/BM7stf>

Abby_Donovan: Ah... çok güzel! Bekle... şifon eşarbımı alıp topuklularımı sandaletlerimle değiştirmeme izin ver.

MarkBaynard: Bu akşam soğuk bir esinti var. Cro-Magnonluk yapıp ceketimi omzuna yerleştirsem nasıl olur?

Abby_Donovan: Mmm... teşekkürler. Güzel kokuyor... tıraş losyonun gibi. Michael Germain mi?

MarkBaynard: Old Spice. Büyükbabamdan ödünç aldım.

Abby_Donovan: Keşke güneş gözlüğünü çıkarsan. Bir erkeğin gözlerini görememek beni endişelendiriyor.

MarkBaynard: Sen konuşurken gözlerinin derinliklerine bakmak yerine göğüslerine bakarken yakalanmak da beni endişelendirir.

Abby_Donovan: Ya da göğsüme bakmanı umuyorken, gözlerimin derinliklerine bakarken yakaladığımda.

MarkBaynard: Ah, işte geldik. Terasta mum ışığında bir masa ayırttım. Eğer senin için sandalyeni çekersem feminist duygularını incitir miyim?

Abby_Donovan: Tuvaleti kullandıktan sonra kapağını kapatıyorsan, hayır.

MarkBaynard: Müziği sevdiğin mi? Özel istekte bulundum.

Abby_Donovan: Çok güzel. Ne bu? Puccini'den "O Mio Babbino Caro" mu?

MarkBaynard: Hayır, Insane Clown Posse'den "Somebody to Smoke Wit."

Abby_Donovan: Aman Tanrım... 15 yaşındasın, değil mi?

MarkBaynard: Ne? Hip-hop/thrash metal karışımının hayranı değil misin?

Abby_Donovan: Çılgın palyaçoların hayranı değilim. Kötü Ruh'u izlemedin mi? Ya da Stephen King'den O'yu okumadın mı?

MarkBaynard: Ben Ronald McDonald'ın sevimli albenisini daha çok tercih ediyorum. Asıl tırtıştığım Hamburgler.

Abby_Donovan: Aniden canım Quarter Pounder çekti. Belki de yemek için McDonald's'a gitmeliydik.

MarkBaynard: Köşedeki KFC'nin yanında bir tane var. Hoop... çok geç! Garson günün yemeğiyle geliyor.

Abby_Donovan: Ee ne yiyeceksin?

MarkBaynard: Focaccia üstünde taze ıspanak ve tütsülenmiş gouda peyniriyle, domatesli votka sosunda maskarponlu ravioli. Sen?

Abby_Donovan: Sanırım ben Chef Boyardee SpaghettiOs marka hazır makarna alacağım.

MarkBaynard: Şarap garsonuna bunlarla hangi mahsulün gideceğini sormama izin ver. Fiyatı, elbette, sorun değil.

Abby_Donovan: O zaman 120000 dolarlık 1945 Mouton alacağım.

MarkBaynard: Hanımefendiyi duydun. Diyet kola alacak.

Abby_Donovan: Pinti! Şarabımı güven fonundan ödeyeceğini düşünmüştüm.

MarkBaynard: Üzgünüm. 21 yaşına girinceye kadar güven fonu yok, hatırladın mı?

Abby_Donovan: Bu garip sessizlik anı mı? Göğsüme mi bakıyorsun? Sırada ne olması gerektiğinden emin değilim?

MarkBaynard: Birbirimizi tanıyacağız. İnsanlar ilk buluşmalarında bunu yapmaz mı?

Abby_Donovan: Duyduğuma göre çiftlerin asla ilk buluşmadaki kadar ortak noktaları olmuyormuş. Özellikle de daha sonra evlendiysen.

MarkBaynard: Buna kefil olabilirim. Eski eşim de öyle. Ee... tuvalet kâğıdı... aşağıdan mı, yukarıdan mı çekilmeli?

Abby_Donovan: “Yukarıdan” olayını savunuyordum. Ta ki bir gece uyanıp Buffy’nin patileriyle bütün ruloyu açtığını görene kadar. Ginger mı, Mary Ann mi?

MarkBaynard: Ah, kesinlikle Mary Ann. Herkes o sağlıklı, gürbüz Kansas çiftlik kızlarının kolay olduğunu bilir.

Abby_Donovan: Bahse varım büyük bir Dorothy Gale hayranısın.

MarkBaynard: Ben her zaman Batının Kötü Cadısı’nı tercih ettim. Çok tutkulu. Fazla yanlış anlaşılmış. Çok yeşil.

Abby_Donovan: Muhteşem bir çift ayakkabı için öldürmeye gönüllü bir kadında sevmeyecek ne var ki? Yankees mi, Red Sox mı?

MarkBaynard: Braves. Ben Oxford, Mississippi’denim, Oxford, Connecticut’tan değil. Gilligan mı, Skipper mı?

Abby_Donovan: Thurston Howell III. O kadar parası olan herhangi biri bana “biriciğim” diyebilir ve yatakta kraker yiyebilir. Dorothy mi, Blanche mi, yoksa Rose mu?

MarkBaynard: Sofia. Betty White her zaman bomba gibi bir hatun olacak ama ben deneyimli kadınları severim. Angel mı, Spike mı?

Abby_Donovan: Spike. Billy Idol benzeri, İngiliz aksanlı ve rahatsız edici espri yeteneğine sahip bir pisliğe asla karşı koyamam.

MarkBaynard: Vay canına! Bu içimi rahatlattı. En azından pislik kısmı.

Abby_Donovan: Tüm zamanların en iyi şarkısı?

MarkBaynard: Bu kolay oldu. The Who’dan “Baba O’Riley.”

Abby_Donovan: Ah, hiç sanmıyorum. Bu David "Cassidy'nin I Think I Love You" şarkısıyla pop/rock kültürü üzerindeki yaratıcı etkisini yok saymak olur.

MarkBaynard: Sanıyor musun?

Abby_Donovan: Neyi?

MarkBaynard: Beni sevdiğini sanıyor musun?

Abby_Donovan: Küstah olma. Henüz senden hoşlandığımdan bile emin değilim. Ah... işte yemek geliyor! Taze domates&biberiye inanılmaz kokuyor!

MarkBaynard: Leydi ile Sokak Köpeği'ndeki gibi bir erişteyi paylaşalım mı?

Abby_Donovan: Boğazına çatal saplanmasını istemiyorsan, hayır.

MarkBaynard: Amansız bir romantiksin! (ekmek bıçağının tırtıklı ucundan kurtulup uzanıyor ve saç tutamını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum.)

MarkBaynard: Abby?

MarkBaynard: Abby? Cazibem seni ayaklarının üzerine fırlatıp internetten düşmene sebep olacak bir güce mi sahipti?

Abby_Donovan: Beni hazırlıksız yakaladın. Sanırım kızarıyor olabilirim.

MarkBaynard: Eğer ellerimi kendime saklamamı istersen öyle yaparım. Hatta öne doğru eğilip ağzının kenarındaki marinara sosunu bile yalamam.

Abby_Donovan: Güzel. Çünkü ilk buluşmada yalamaya inanmam. Bekle... bu kulağa düşündüğüm kadar kötü mü geldi?

MarkBaynard: Daha kötü. Şimdi de ben kızarıyorum.

Abby_Donovan: Belki de tatlıya geçmeliyiz.

MarkBaynard: Cannoli, biscotti veya tiramisu?

Abby_Donovan: Mmm... cannoli.

MarkBaynard: Cannolini çikolataya bandırılmış ister misin, garson bilmek istiyor.

Abby_Donovan: Bunu ben söylemiş olsaydım, kulağa gerçekten edepsizce gelirdi.

MarkBaynard: Senin söylediğin her şey bana edepsizce geliyor.

Abby_Donovan: Benim gerçekten istediğim şey güzel, sıcak bir kutu Krispy Kreme marka donut.

MarkBaynard: İşte şimdi sataşıyorsun. Çünkü ağzının kenarından donut jölesi yalamaya asla karşı koyamam.

Abby_Donovan: Ya da kutunun dibinden.

MarkBaynard: Ya da ayakkabının dibinden.

Abby_Donovan: Ayak fetişisti?

MarkBaynard: Hayır... Krispy Kreme fetişisti.

Abby_Donovan: Off... Sonuç olarak sana âşık olabilirim.

MarkBaynard: Eğer tek gereken buysa, Mary Ann'den daha kolay olabilirsin. Ya da Ginger'dan.

Abby_Donovan: Sanki Ginger'ın Profesör'ü aldattığını herkes bilmiyormuş gibi! Adam o yüzden telsizi hiç tamir etmedi. Adadan ayrılmak istemedi.

MarkBaynard: Üç saatlik yolculuğun için bir kitap alabilecek olsaydın, ne olurdu?

Abby_Donovan: Peter S. Beagle'ın Güzel Ve Özel Bir Yer'i.

MarkBaynard: “Mezar güzel ve özel bir yer. Ama oraya kucak açabileceğimi hiç sanmıyorum.” Andrew Marvell

Abby_Donovan: Bay Beagle’a göre, Marvell yanıliyordu.

MarkBaynard: Nasıl oluyormuş o?

Abby_Donovan: Çünkü karakterleri hem yaşama hem de ölüme kucak açmayı öğreniyor ve birine anlam katmak için diğerinin olması gerektiğini fark ediyor.

MarkBaynard: Senin inandığın bu mu? Yaşamın bir sonu olduğu için mi bu kadar anlamlı?

Abby_Donovan: Şüphelik seziyorum.

MarkBaynard: Sadece, yaşamını içi dışına çıkana kadar hastane çöpüne kusarak sonlandıran zavallı herifin seninle aynı fikirde olacağına inanmış değilim.

Abby_Donovan: Peki ya sen? Sen neye inanıyorsun?

MarkBaynard: Hayatın bir anlamı var çünkü basitçe o... hayat. Hayatta bir kıymet bulmak için dışarı çıkıp BMW’ni bir ağaca bindirmene gerek yok.

Abby_Donovan: Bu ölümü nerede bırakır? Anlamsız mı kalır?

MarkBaynard: Anlamlı ölümler var. Saçma ve tamamen anlamsız ölümler de var. Ne yazık ki hangisini seçeceğin sana kalmıyor.

Abby_Donovan: Tabii Sylvia Plath değilsen.

MarkBaynard: Bu yüzden mi elektrikli fırının var? Daha az mı baştan çıkarıcı?

Abby_Donovan: Eğer fazlasıyla dramatik yazar ölümlelerinden seçecek olsam, Virginia Woolf gibi ceplerime taş doldurarak suda yürürdüm. Sen?

MarkBaynard: Ölüm tercihi mi? Krispy Kreme'le boğularak ölmek. Tabii "yukarıdakilerden hiçbirini" bir seçenek değilde.

Abby_Donovan: Sadece eğer bir vampirsen. Bu da bizi yeniden Spike'a getiriyor. Buffy mi, Faith mi?

MarkBaynard: Bu da bizi üçlü sekse getiriyor.

Abby_Donovan: Araya Drucilla'yı da kat, dörtlü yapabilirsin.

MarkBaynard: Ben daha çok tek kadını erkeklerden oldum. İşte bu yüzden kendimi 22 yaşındayken lise aşkımla evlenmiş buldum.

Abby_Donovan: Biliyor musun, ilk buluşmada eski karından bahsetmek kötü fikir olabilir.

MarkBaynard: Ah, bilmiyorum. Sıradaki eski karınla görüşüp görüşmediğini asla bilemezsin.

Abby_Donovan: Ne kadar evli kaldın?

MarkBaynard: 9 yıl, 11 ay ve 17 gün. Beni pahalı bir yıldönümü hediyesi almaktan kurtardı.

Abby_Donovan: Tabii, boşanma avukatları ÇOK daha ucuz. Çok erken evlenen meşhur çiftlerden miydiniz?

MarkBaynard: Muhtemelen. Tam büyümeye hazır olduğum sırada, o ayrılmaya hazırıldı.

Abby_Donovan: Çocuğun var mı?

MarkBaynard: Bir oğlum var. Dylan. Kasımda dört yaşına girecek.

Abby_Donovan: Biliyordum! Bu yüzden Tinky Winky ve Tavşan Biff'le kankasın, değil mi?

MarkBaynard: Ah, Biff ve kıymetlisi kirpi Henry/Henrietta. Karşılıksız sevgileri her yaşa göre. O yaş 3 olduğu sürece.

Abby_Donovan: Oğlunun adını Bob Dylan mı, yoksa Dylan Thomas'tan mı esinlendin?

MarkBaynard: 90210 dizisinden Dylan. Eğer ikizlerimiz olsaydı Brandon ve Brenda koyacaktım.

Abby_Donovan: Oğlun seninle birlikte mi seyahat ediyor?

MarkBaynard: Hayır. Şu anda annesiyle birlikte. Yakın zamanda onu görmeyi umuyorum. Eee, sen hiç mihraba yürüdün mü?

Abby_Donovan: Hayır. New York'a geldikten sonra bir süreliğine düzenli ilişkim olacaktı ama onu Bay Abigail Donovan yapamadan beni terk etti.

MarkBaynard: Senin şimşek gibi yükselen ününden mi korktu?

Abby_Donovan: Açlık sınırındaki sanatkârları tercih ettiği ortaya çıktı. SoHo'daki, bir sergisi bile olmayan bir heykeltıraş için beni terk etti.

MarkBaynard: Neyin heykelini yapıyordu?

Abby_Donovan: Çoğunlukla onun penisinin alçı kalıbının.

MarkBaynard: Minyatürler üzerine uzmanlaşmış, hı?

Abby_Donovan: Şimdi sana âşık olduğumu BİLİYORUM.

MarkBaynard: Kalbini kırdı mı?

Abby_Donovan: Onu savunmak adına, kalbimi ona gerçekten verdiğimden emin değilim. Bankadaki güvenli kasamda tutmayı tercih ederim.

MarkBaynard: Dur tahmin edeyim. Yastığının altında anahtarla uyuyorsun.

Abby_Donovan: Kaybolmuş olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Kalıcı olarak.

MarkBaynard: Muhteşem bir çilingir tanıyorum. Bir gün sana numarasını vereceğim...

MarkBaynard: Kafede sadece biz kaldık ve sanırım Toskanalı başgarson bize kötü kötü bakıyor. Gidelim mi?

Abby_Donovan: "Sana mı, bana mı?" derdim ama ilk buluşmada yalamayacağımı zaten belirttiğimden...

MarkBaynard: Yine de güzel bir akşam. Kaldığın villaya doğru seninle birlikte yürüsem nasıl olur?

Abby_Donovan: 16. yüzyıldan kalma mermer zemini, Michelangelo tarafından resmedilmiş fresklerle kaplı tavanı ve soğutma kontrollü şarap mahzeni olan mı?

MarkBaynard: Sanırım o. Akşam yemeğini sen ödüyorsun, değil mi?

Abby_Donovan: Ee (diyorum taş yolda yürürken), İngiliz Edebiyatı öğretmeye NASIL başladın? Kitap sevgisi mi, yoksa genç zihinleri şekillendirmek mi?

MarkBaynard: Otuz beşimden önce kadrolu olma sevgisi. Kitaplar ve genç zihinler, sigorta ve diş sağlığı sigortasıyla birlikte gelen ek yararlar oldu.

Abby_Donovan: Bu sert adam numarasını yemiyorum, Bay Baynard. Ben alaycı kabuğunuzun altında bir romantiğin yaralı kalbinin attığına inanıyorum.

MarkBaynard: Eğer bilmen gerekiyorsa, İngiliz edebiyatını seçtim çünkü isteyken dirseklerinde deri yamalar olan pötikareli ceketlerden giymek istedim.

Abby_Donovan: İlk romanının şöminde muhteşem görünür.

MarkBaynard: Artı, ilkokuldayken evrak çantası taşımaya alışkın bir çocuk için tek muhtemel meslek seçimiydi.

Abby_Donovan: Eskiden ben de öyle yapardım!

MarkBaynard: Evet ama eğer kızsan bunun için öğle yemeği paranı çalıp arkandan donunu yukarı çekmezler.

Abby_Donovan: İngiliz edebiyatı profesörünün 3 saatlik yolculuğunda hangi kitabı yanına alacağını bana söylemedin?

MarkBaynard: Kama Sutra'yı, tabii ki. Özellikle de Ginger ve Mary Ann hemfikirse.

Abby_Donovan: Eğer bir kitabı resimleri OLMADAN seçmek zorunda kalsan? Tolstoy? Dickens? Updike?

MarkBaynard: Tavşan Biff yok, hım? John Irving'den A Prayer For Owen Meany'ye ne dersin?

Abby_Donovan: Gerçekten mi? Ben seni daha çok Hunter S. Thompson adamı olarak düşünmüştüm.

MarkBaynard: O kaçtı ama Irving, tıpkı Jerry Seinfeld gibi, hayatta kalmanın tek yolunun, hayatı biraz absürdist trajikomediyle izlemek olduğunu biliyordu.

Abby_Donovan: Ne kadar trajik ya da komik olduğu önemli değil, Irving'in kitaplarının hepsi yayılmış bir kader duygusunu kapsıyor.

MarkBaynard: Belki de beni çeken sırrı budur. Bir John Irving romanında, hiç kimse asla anlamsız bir ölümle ölmez. Ah, işte villana geldik.

Abby_Donovan: Ceketini geri istiyor musun?

MarkBaynard: Sende kalsın. Seni tekrar aramak için bana bahane olur.

Abby_Donovan: Cevap vereceğimi düşündüren nedir?

MarkBaynard: Çünkü elde edilmesi zoru oynayacak kadar önemsiyorsun.

Abby_Donovan: Belki sadece Monza'daki Formula 1 yarışına katılan ateşli İtalyan âşışğımdan sıkılmışımdır.

MarkBaynard: Onun kaybı. Benim kazancım.

Abby_Donovan: Niçin bana öyle bakıyorsun?

MarkBaynard: Sana iyi geceler öpücüğü vermeli miyim diye karar vermeye çalışıyorum.

Abby_Donovan: Beni öpmeni isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum.

MarkBaynard: Ben seni kesinlikle öpmek istiyorum ama seni korkutup kaçırmak istemiyorum.

Abby_Donovan: O kadar kolayca korkmam.

MarkBaynard: O zaman niçin titriyorsun? (Öne doğru eğildim&dudaklarımı yumuşakça şakağına değdirip çilekli şampuanın kokusunu içime çektim.)

Abby_Donovan: Markası Paul Mitchell. 6. sınıftan beri çilekli şampuan kullanmıyorum.

MarkBaynard: (Sonra dönüp, Steve McQueen gibi sakince Lou Reed'in "Perfect Day" şarkısını mırıldanarak uzaklaşıyorum, sen özlemle arkamdan bakıyorsun.)

Abby_Donovan: İyi geceler Sawyer (Arkandan sesleniyorum, dikkatle hesaplanmış kambur duruşuna hayranlıkla bakıyorum.)

MarkBaynard: İyi geceler Freckles (Omzumun üzerinden sesleniyorum.)

Abby_Donovan: İyi geceler Hurly

MarkBaynard: İyi geceler Juliet

Abby_Donovan: İyi geceler Dr. Jack

MarkBaynard: İyi geceler Penny

Abby_Donovan: İyi geceler Desmond

MarkBaynard: İyi geceler Sun

Abby_Donovan: İyi geceler Dumandan Canavar

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkı...

Mark'ın gidişinin üzerinden geçen zamana rağmen, Abby sersemlemiş gözlerle Tweetdeck'ine bakmaya devam etti. Ekranın sol yanında takip ettiği insanlardan birkaç tane yeni tweet belirdi fakat Direkt Mesajlar kısmı boş kaldı. Abby'nin gördüğü ekran değildi zaten, rüzgârlı parke taşından yolda, ay ışığı ve gölgelerle sarılmış yürüyen bir adamdı.

Dönüp omzunun üzerinden Abby'ye bakarken gözleri keyif ve hassasiyetle doluydu. Abby kaşlarını çattı. Ne kadar çok denerse denesin, onun yüzüne hiç kimseninkini yerleştire-

miyordu. Hugh Jackman ya da Jude Law veya Steve McQueen bile değildi. O sadece Mark'tı. Abby'nin Mark'ı.

Hem arkadaşıydı hem de bir yabancı.

Tek eliyle yanağına dokundu, Mark'ın ona dokunuyormuş gibi davrandığı iki seferde de hissettiği garip kıpırtıyı hatırladı. O kıpırtıyı en son ne zaman hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Sihirli bir şeylerin olmak üzere oluşunun dile getirilmemiş sözünü veren kıpırtı.

Dean onu ilk kez öptüğünde böyle mi olmuştu? Kaşlarını çattı, o öpücüğün nerede olduğunu hatırlamak için çabalıyordu. Frida Kahlo sergisinin sonrasında MET'in basamaklarında mı olmuştu? Yoksa Spring Caddesi'ndeki Balthazar'da siyah mantarlı risotto yedikten sonra mı? Ayrılıklarının üzerinden sadece bir yıldan biraz fazla zaman geçmişti fakat ilk öpücükleri şöyle dursun, ilk buluşmalarını zorlanarak hatırlayabiliyordu. Hafızasında Dean'in yüzü bile gittikçe bulanıklaşıyordu, sanki çocukken izlediği siyah-beyaz filmlerden birindeki yarı yarıya hatırladığı bir aktör gibiydi.

Wake Forest'taki birinci yılı sırasında yaşadığı kıpırtıyı tabii ki hatırlıyordu. Bedenini ve ruhunu, feci karın kasları ve filtresiz Camel içme alışkanlığı olan, kısık, koyu renk kirpikli gözleriyle Al Pacino'nun gençliğine benzeyen grafik sanatlar öğrencilerinden birine teslim ettiği zaman. Abby her zaman iyi bir kız olmuştu ve ilk "kötü çocuk" sevdası oydu. Yeniden düşününce, o gece yaşadıkları tam olarak kıpırtı değildi, daha çok baş döndürücü bir şehvet saldırısıydı. Bunu kafasında, asla pişman olmayacağı korkunç bir hata yapmak üzere olduğuna dair bir alarm takip etmişti.

Yok yok, o kıpırtıyı hissettiği en son seferin dördüncü sı-
nıftayken olduğundan neredeyse emindi. Chris McClain öğle
yemeğinde ona bir not uzatıp, “Gerçekten tatlısın. Eğer bana
kremalı kekini verirsen, erkek arkadaşın olurum,” dediğinde
olmuştu. (Tabii ki, bir sonraki hafta, annesi New Kids on the
Block öğle yemeği çantasına Ho Hos koyan bir kız için Abby’yi
terk etmişti.)

O zaman, Mark’ın basitçe dudaklarını onun şakağına sür-
tüyormuş gibi davranmasının, ensesindeki tüyleri diken diken
eden leziz heyecana sebep oluşu nasıl açıklanırdı? Margo haklı
mıydı? Mark yeni filizlenen bir agorafobik için mükemmel
sevgili miydi? Kalbinin etrafına fazlasıyla duvar ördüğü için
sonsuz kadar arkalarında mahkûm kalma tehlikesiyle karşı
karşıya olan bir kadın için?

Abby dalgınca şarap bardağına uzandı, dudaklarına değ-
diğinde yüzünü ekşitti. Dünyanın diğer ucundaki gerçek bir
kafede, hayali randevusunda, hayali diyet kolasını yudumlar-
ken, görmezden gelip unuttuğu Chardonnay bardağın dibinde
gittikçe ısınmıştı.

Yedinci Bölüm

18 Mayıs Çarşamba, 14.53

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman & Elle Woods'un Bu Nasıl Sarışın filminde bilgisayar mağazasında giydiği Playboy Tavşanı kulakları ve kuyruğu. Senin?

MarkBaynard: Joaquin Phoenix'in İşaretler filminde uzaylılar zihnini kontrol etmesin diye taktığı şapka ve Johnny Depp'in "Wino Forever" dövmesi.

Abby_Donovan: Bayan Ryder'la ikisi ayrılmadan önce "Winona" yazan dövme mi?

MarkBaynard: İşte o. Düşündüm de, adımı kışıma dövme yaptırsaydım beni terk ettikten sonra dövme "Flabby" (sarkık) olarak değiştirebilirdim.

Abby_Donovan: Sakin ol, kalbim! İlk buluşmadan sonra tweet atmayan adamlardan olduğunu düşünmeye başlıyordum.

MarkBaynard: Fazla hevesli...ya da fazla acınası görünmek istemedim.

Abby_Donovan: Şey, ikide bir hiç fena değil.

MarkBaynard: Özledin mi beni?

Abby_Donovan: Birazcık. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca, kendimi zihnimde sana tweet atarken yakaladığımı itiraf etmekten utanıyordum.

MarkBaynard: Eğer alüminyum folyodan şapkamı takmasaydım seni duyabilirdim. Ne diyordun?

Abby_Donovan: Sadece sıradan gözlemler: Kahvende kedi tüyü olmadan geçirdiğin bir gün şey gibi... kahvende kedi tüyü olmadan geçirdiğin bir gün.

Abby_Donovan: Yemeğin gerçekten aşk demek olduğunu BİLMİYORLAR MI?

Abby_Donovan: Duşta işeyen insanlar çoklu görev yaptıklarını mı düşünüyorlar?

MarkBaynard: Vay, bak şimdi sen bahsedince...

Abby_Donovan: Pam Anderson'la seks kasedi YAPMAYAN biri kaldı mı?

MarkBaynard: Vay, bak şimdi sen bahsedince, Rio'da bir gece...

Abby_Donovan: Ee, Mark Baynard bugün dünyanın neresindeydi?

MarkBaynard: iPHONE'UMDAN MANZARA: <http://twitphoto.com/MB7stg>

Abby_Donovan: En sonunda Floransa, Alabama'ya varmışsın! Bana ne yaptığını söyle, böylece senin üzerinden yaşayabilirim.

MarkBaynard: Piazza Della Signoria'daki Neptün Çeşmesi'nin önünde oturmuş San Miniato çanlarının saat başı çalışını dinliyorum.

Abby_Donovan: Off... Ben de bir kâse soğuk gevreğin önünde oturmuş Fare Avcısı Buffy'nin halıma kıl yumağı kusuşunu dinliyorum.

MarkBaynard: Ee, bugün yazma işi nasıl gidiyor?

Abby_Donovan: DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMDAN MANZARA: <http://tweetpic.com/2825190611>

MarkBaynard: Doldurulmuş bir gorilin niçin bilgisayarının arkasından tırmanmakta olduğunu sormalı mıyım? Ya da niçin doldurulmuş gorile sahip olduğunu?

Abby_Donovan: Gelini olmayı kabul etmezsem beni Empire State Binası'nın tepesine taşımamasını umuyorum.

MarkBaynard: Kötü bir yazı günü mü?

Abby_Donovan: Bugün 2 frappucino günü olacak gibi görünüyor. Bir tane sabahın sonsuz iyimserliği için. Bir tane de akşamın mutlak ümitsizliği için.

MarkBaynard: Yazarlık gelirine ek olarak Starbucks'la sponsorluk anlaşması yapmayı düşündün mü?

Abby_Donovan: Edgar Allan Poe'nun afyonu vardı ve benim de frappucino'larım var. İşkence gören sanatkarların zor durumu.

MarkBaynard: En azından, eğer Poe gibi kötü yola düşersen, halden anlayan tipler küçük plastik bardağına çeyreklik atabilir.

Abby_Donovan: Ve ben de muhtemelen daha fazla frap-pucino almak için kullanırım.

MarkBaynard: Belki de Starbucks'a yapılacak ikinci bir yolculuk fena bir fikir değildir. Manzara değişikliğine ihtiyaçın olabilir.

Abby_Donovan: Bu sabah göz ucuyla kedilerden birini gördüm & konuşmaya başladım. Sonradan onun kedi değil, ev ayakkabım olduğunu fark ettim.

MarkBaynard: Eğer kedin yoksa daha kötü. Ve kısa süre önce bir sürahi bellini içmiştin. Ee bugün ne yazdın bakalım?

Abby_Donovan: Yedi Facebook güncellemesi, bir misafir blogu ve yaklaşık 400 tweet.

MarkBaynard: Yani tahminen kısa bir romana eşdeğer, öyle mi?

Abby_Donovan: Evet. Bundan hiç para alamam hariç tabii.

MarkBaynard: Eğer bedavaya dağıtırsan kimse sana saygı duymaz.

Abby_Donovan: Lisedeyken annem de böyle söylemişti. Tweet'lerim için neden para alamadığımı anlamıyorum.

MarkBaynard: Attığın her Direkt Mesaj için sana on sent yollayabilirim.

Abby_Donovan: Bir dolar yaparsan anlaşırız.

MarkBaynard: Bir şeyleri doğru yapıyor olmalısın. 666 Takipçin olduğunu fark ettim.

Abby_Donovan: Telaşa düşmeli miyim?

MarkBaynard: Yalnızca aklında Kehanet'in tema müziğini duymaya başladıysan.

Abby_Donovan: Sence takıntılı tweet atma bir hobi mi, yoksa bağımlılık mı sayılır?

MarkBaynard: Hobi. En azından 37 saat boyunca yemeksiz ve uykusuz The Legend Of Zelda oynadıktan sonra kendime söylediğim buydu.

Abby_Donovan: Bazen internet aklımı ufak ayrıntılarla boğduğu için yazamadığımı düşünüyorum. Şişkin Ayak Bileği Farkındalık Ayı olduğunu biliyor muydun?

MarkBaynard: Kahrolası şişkin ayak bileği de ne demek? Bulaşıcı mı? Cinsel yolla mı bulaşıyor?

Abby_Donovan: Ayak bileğinin bir katman yağın altında yok olup, bacağın doğrudan ayağına bağlıymış gibi görüldüğünde olur.

MarkBaynard: Böylesine korkunç bir sağlık durumuna çekilen dikkati görmekten çok memnunum. Bağışta bulunabileceğim bir dernek var mı?

Abby_Donovan: Eğer SENDE olsaydı onlara gülüyor olmazdın.

MarkBaynard: Ne kadar garip olsa da, sanırım gülerdim. Eee seni en baştan yazar olmaya iten şey neydi?

Abby_Donovan: Hayatım hakkında bir şeyler söylemem gerekiyormuş gibi hissettim. Anlatacak bir hikâye. Ama daha önce o hikâyeyi anlattım...

MarkBaynard: Belki de şimdi başka birinin hikâyesini anlatmanın zamanıdır.

Abby_Donovan: Bildiğin şeyler hakkında yazman gerekmiyor mu?

MarkBaynard: Bilmediğim şeyler hakkında yazmanın hep daha eğlenceli olduğunu düşündüm. Bunun bana bir ömürlük materyal verdiğini fark ettim.

Abby_Donovan: Bunu tek bir kişiye bile söylemedim fakat bazen ilk kitabımın çok satanlar listesine girmemiş olsaydı daha iyi olacağını düşünüyorum.

MarkBaynard: Ah... bilinmezlikle didinen romantik fantezi! Central Park'a bakan şatafatlı bir dairede yaşamak yerine, bir tavan arasında açlık çekiyor olabilirdin.

Abby_Donovan: Şatafatlı bir dairede yaşadığımı nasıl bildin?

MarkBaynard: Çünkü Central Park'a bakıyor.

Abby_Donovan: En tepeden başladıysan, aşağıdan başka gidecek neresi var?

MarkBaynard: Belki de daha çok bir hız treni gibidir. Aşağı doğru düşüşü, yavaş & sakın bir hızla en yüksek noktaya tırmanmak takip eder.

Abby_Donovan: Hız trenleri beni küfrettirir.

MarkBaynard: O zaman belki de daha çok dönme dolap gibidir. Ah, bekle... dönme dolaplar da beni küfrettirir.

Abby_Donovan: Pekâlâ, sen KENDİ romanını ne zaman yazmaya başlayacaksın? (diye sordu imayla)

MarkBaynard: Ben (öhö öhö) hâlâ sahneleri planlıyorum. Şey, aslında planlamayı planlıyorum. Henüz yazmayı planlayacak kadar ilerlemedim.

Abby_Donovan: Off... O günleri hatırlıyorum. Bir projeye dalmadan önce hep düzenlerim. Süpürgelikleri silerim. Fotoğraflarımı albümlere yerleştiririm, vs.

MarkBaynard: Sanırım ona erteleme deniliyor.

Abby_Donovan: Çok teşekkürler ama ben ağırdan alma demeyi tercih ediyorum.

MarkBaynard: Belki de sadece doğal düzenine kucak açmayı öğrenmen gerekiyordur: hem yaşamda, hem de yazmakta.

Abby_Donovan: Doğal düzenim tamamen miskinliğin ardından telaşlı hareketlerle isterik patlamalar demek olsa bile mi?

MarkBaynard: Bana uyar. Aslında ben telaş kısmına henüz ulaşmadım. Ya da hareket.

Abby_Donovan: Ne konuda yazmakla ilgilisin?

MarkBaynard: Twitter’da gizemli fakat garip biçimde karşı konulmaz bir adamla tanışan esprili, yetenekli bir kadın hakkında.

Abby_Donovan: Ardından gecenin köründe genç kızın Central Park’taki şatafatlı dairesine gelip onu baltayla öldüren adam mı?

MarkBaynard: Kloroformum var, seyahate çıkabilirim. Paspasın altında anahtar bırakman zahmet olur mu? Haneye tecavüzde pek iyi değilim.

Abby_Donovan: Paspasım yok ama adını kapıcıma verdiğimden emin olacağım ve çamaşır suyuyla çöp poşeti istiflemesini öğütleyeceğim.

MarkBaynard: Çamaşır suyu ve 500 galonluk varili unutma.

Abby_Donovan: Arkadaşım Margo beni senin hakkında uyarmaya çalıştı. Muhtemelen kaçak bir mahkûm olduğunu söyledi.

MarkBaynard: Komik olma. Önce beni yakalamaları lazım.

Abby_Donovan: Ona “tweet randevumuzdan” bahsettiğimde, bana...(bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edebilir miyim?)...tweetseks diye bir şeyden bahsetti?

MarkBaynard: Sanırım az önce kahvaltı ederken yatağımın yanındaki pencereden iki serçenin yaptığını gördüm. Eğlenceli gibi görünüyordu.

Abby_Donovan: 140 harf ya da daha azıyla seks mi? Bundan daha gülünç bir şey duydun mu?

MarkBaynard: Belli olmaz. Tweetgazm da var mı?

Abby_Donovan: Ama bence bu kulağa tamamen kişilik-sizleştirmek gibi geliyor.

MarkBaynard: Ben bir erkeğim. Biz seksi asla geri çevirmeyiz, ne kadar gülünç olduğu önemli değil. Ya da insanlıktan çıkmış olması. Bence denemeliyiz. Önce sen.

Abby_Donovan: Dalga geçiyor OLMALISIN.

MarkBaynard: Henüz karar vermedim. Deneyelim, sana söyleyeceğim.

Abby_Donovan: Bana gülüyorsun, değil mi? Alüminyum folyodan şapka TAKMIYORUM. Seni duyabiliyorum!

MarkBaynard: Kaybedecek neyin var?

Abby_Donovan: Gururum dışında mı? İtibarım? Kendime saygım?

MarkBaynard: Korkak! Tavuk! Gıdak... gıdak... gıdak...

Abby_Donovan: Eğer bu kadar budalaca, gülünç, tarif edilmez şekilde alçaltıcı bir şey yapmak için bana baskı uygulamana izin vereceğimi düşünüyorsan...

MarkBaynard: Sana üçlü meydan okuyorum.

Abby_Donovan: ... o zaman gözlerini kapatabilir ve şunun hayalini kurabilirsin; yavaşça sıcak, ıslak dilimi zonklayan kalın...

MarkBaynard: Hım, Abby... son tweet'ini Direkt Mesaj yapmayı unuttun sanırım. Bu da az önce 666 Takipçinin onu okuduğu anlamına geliyor.

Abby_Donovan: Aman Tanrım.

MarkBaynard: Ve bütün erkek takipçilerin gözlerini kapayıp senin sıcak, ıslak dilini yavaşça onların zonklayan kalın...

Abby_Donovan: Aman. Tanrım.

MarkBaynard: Ama bak! Şimdi 678 takipçin var.

MarkBaynard: 682!

MarkBaynard: 706!

MarkBaynard: 732! Adamım, sen kahrolası Br*tney Sp*ars'tan daha ateşlisin!

Abby_Donovan: Keşke ölseydim.

MarkBaynard: Kızarıyor musun? Kızardığında çok sevimli oluyorsun.

Abby_Donovan: Keşke SEN ölseydin.

MarkBaynard: Sadece seninle kafa buluyordum! Gerçekten yapacağını düşünmedim. 747!

Abby_Donovan: Peşine düşeceğim. Hayatımın kalanını alabilir ama seni BULACAĞIM. Ve bulduğumda, yavaş, dayanılmaz bir ölümle acı çekeceksin.

MarkBaynard: Beni korkutmak için bundan daha fazlası gerekecek. Ben Aslan Kral'ın 3 saatlik gösteriminde hayatta kaldım.

Abby_Donovan: Şimdi gitmem lazım. Belki de tanık koruma programına imza atmak için çok geç değildir.

MarkBaynard: 756!

Abby_Donovan: İyi geceler Kuzen Itt (dedi utandıran kaş çatışıyla)

MarkBaynard: İyi geceler Cara Mia (sahte İtalyan aksanıyla yumuşakça cevapladı)

Abby_Donovan: İyi geceler Thing

MarkBaynard: İyi geceler Wednesday

Abby_Donovan: İyi geceler Pugsley

MarkBaynard: İyi geceler Büyükanne

Abby_Donovan: İyi geceler Lurch

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkım...

21 Mayıs Cumartesi, 15.37

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman ve Audrey Hepburn'ün Tiffany'de Kahvaltı filminde taktığı taç. Senin?

MarkBaynard: Tim Allen'ın Galaksi Savaşçıları'ndaki kolu yırtık üniforması ve Genç Frankenstein'daki Igor'un kamburu.

Abby_Donovan: Ne kamburu?

MarkBaynard: Şimdi de benim teklif etme zamanım. Gelip benimle yaşar, aşkım olur ve haftada en az bir kez Genç Frankenstein &/ya da Gümüş Eyerler'i izler misin?

Abby_Donovan: Caddyshack, Çılgınlar Okulu & Uçak'ı da ilave edersen anlaştık.

MarkBaynard: Bebeklerimi de doğurur musun?

Abby_Donovan: Benimle tatlı dille konuşmayı bırak. Hâlâ somurtuyorum.

MarkBaynard: Niçin? Benim sayemde 1075 Takipçin var!

Abby_Donovan: Takipçiler... takipçi sapıklar... yırtıcılar... hepsi anlamsal.

MarkBaynard: Yalnızca uzaklaştırma emirleri olduğunda.

Abby_Donovan: Geçtiğimiz iki günde kaç kişiyi engellemem gerektiğini biliyor musun?

MarkBaynard: 452?

Abby_Donovan: Bir düzine edepsiz tweet, 4 evlilik teklifi & cinsel iblislerimi göndermek isteyen büyücü bir doktordan şeytan çıkarma duası aldım.

MarkBaynard: Pekâlâ, hangi teklifi kabul edeceksin?

Abby_Donovan: Büyük ihtimalle, cinsel iyiliklerime karşı kendi yeteneklerini takas etmeyi teklif eden kiralık katili. Ee, sen gelecek hafta nerede olacaksın?

MarkBaynard: Eğer senin ve yeni erkek arkadaşının söyleyecek bir şeyleri varsa, Hudson Nehri'nin dibinde olacağım.

Abby_Donovan: Eğer içten bir ruh halinde olmasaydım, asla sana tweet atıyor olmazdım.

MarkBaynard: Güçte bir dalgalanma sezdiğimi düşündüm. Niçin bu kadar ciddiyetsizsin?

Abby_Donovan: DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMDAN MAN-ZARA: <http://tweetpic.com/2825190612>

MarkBaynard: Shrek'teki Eşek mi o? Gorilden biraz daha mutlu görünüyor.

Abby_Donovan: Çünkü en sonunda bugün başıma harika bir şey geldi.

MarkBaynard: Altıncı bölüme mi başladın?

Abby_Donovan: O KADAR harika değil, yine de önceki günkü tweet'leşmelerimizden sonra aklıma bazı ilgi çekici yeni fikirler geldi.

MarkBaynard: Bu ben oluyorum. Mark Baynard, İngiliz Edebiyatı profesörü ve her yerdeki kadınların ilham kaynağı.

Abby_Donovan: Heyecanlıyım çünkü temsilcim arayıp editörümün pazartesi günü Le Bernardin'de bizimle öğle yemeği yemek istediğini söyledi.

MarkBaynard: Editörünü göreceğin için mi, yoksa fiyakalı bir Fransız lokantasında öğle yemeği yiyeceğin için mi heyecanlısın?

Abby_Donovan: Aslında ikisi de. Editörüm son zamanlarda aramalarımın pek cevap vermiyordu, o yüzden bunun Çok İyi Bir İşaret olduğunu varsayacağım.

MarkBaynard: Kitabının film versiyonunda Sandra Bullock'un oynayacağı cinsten iyi bir işaret mi?

Abby_Donovan: Sandra'yı severim ama Kate Winslet ya da Anne Hathaway'in oynamasını umuyordum.

MarkBaynard: Pam Anderson'ın müsait olduğunu duydum.

Abby_Donovan: O türden bir film olmazdı.

MarkBaynard: Eğer içinde Pam Anderson varsa olurdu.

Abby_Donovan: Editörüme ilk beş bölümü gösterip & yeni fikirlerimi paylaştığımda, son teslim tarihini bir kez daha geciktirmeme aldırmayacağını umuyorum.

MarkBaynard: Şu ana kadar kaç defa uzatmana izin verdi?

Abby_Donovan: Seni duyamıyorum! Sanırım hat kesiliyor! Tünelden mi geçiyorsun?

MarkBaynard: O kadar çok, hı?

Abby_Donovan: Sadece, babamı kaybettiğimden beri o kadar ilerleme kaydedemedim. Belki sadece birisinin bana hâlâ inandığını hissetmeye ihtiyacım var.

MarkBaynard: Ben sana inanıyorum. Fakat sen kendine inanmaya başlayıncaya kadar bunun bir halta yarayacağını düşünmüyorum.

Abby_Donovan: Çok teşekkür ederim, Doktor Phil.

MarkBaynard: Kendimi daha çok erkeksi Deanna Troi gibi düşünmekten hoşlanıyorum. Ya da belki de Dagobah bataklığı aşamasındaki Yoda gibi.

Abby_Donovan: Tam da her yazarın ihtiyacı olan şey. Zamirleri yanlış kullanan bir Jedi ustası.

MarkBaynard: Ben var senin acımasız alayından çok alınmak.

Abby_Donovan: Küçük gösterişçi kukla! Ve hazır konu açılmışken, kung fu yapmaya çalıştığında tıpkı Miss Piggy'ye benziyorsun.

MarkBaynard: Hâlâ Yoda'yla konuşuyorsun, değil mi? Kung fu yapmaya çalıştığımda İsveçli Şef'e daha çok benziyorum.

Abby_Donovan: İsveçli Şef büyük ihtimalle Yoda'nın kıcını tekmeler. Özellikle de o küçük satırlarla.

MarkBaynard: Öğle yemeğine ne giyeceğini sorarak destekleyici olmalı mıyım?

Abby_Donovan: Adam Lambert değilsen, gerekmez. Ne giyeceğimi gerçekten önemsiyor musun?

MarkBaynard: Hayır.

Abby_Donovan: Ben de öyle. Tanıdığım, kıyafet almaktan nefret eden tek kadını. Her sabah elflerin daireme gelip beni giydirmelerini dilerdim.

MarkBaynard: Tabii ama sonra ucunda ziller olan sivri uçlu ayakkabılarla kalırdın.

Abby_Donovan: En azından kuşlar geldiğimi duyabilirdi.

MarkBaynard: Einstein'ın yaptığını yapmalısın. Haftanın her günü için benzer bir takım al. Zihninin gücünü daha önemli aktivitelere yönlendir.

Abby_Donovan: İzafiyet Teorisi ya da Tanrı'nın varlığını keşfetmek gibi şeylerle ortaya çıkmak gibi mi? Ya da tweet'leşmek?

MarkBaynard: Einstein'ın daha çok Facebook hayranı olduğunu duydum. Sanırım Mafya Savaşları'nı o icat etmiş, değil mi?

Abby_Donovan: Bence o Farmville'di. Ya da belki İzafiyetville'dir.

MarkBaynard: Hepsi birbirine bağlı, değil mi? Peki ya BİZ Facebook'ta tanışmış olsaydık?

Abby_Donovan: Muhtemelen şimdiye kadar evlenmiştik.

MarkBaynard: Ve iki çocuğumuz vardı.

Abby_Donovan: Ve bir hibrit SUV'miz.

MarkBaynard: Ve ikinci bir ipotegimiz.

Abby_Donovan: Ve Hamptons'ta bir yazlık ev.

MarkBaynard: Ve... ah, lanet olsun. Eğer Facebook'tan tanışmış olsaydık, şimdiye boşanmış olurduk.

Abby_Donovan: Büyük ihtimalle, editörümle yapacağım bu görüşme için doğru ayakkabıları seçmeme yardım etmediğin için olurdu.

MarkBaynard: Ayakkabıları unut. İhtiyacın olan şey doğru tavrı.

Abby_Donovan: Eyvah. İşte şimdi GERÇEKTEN başım belada.

MarkBaynard: Bu öğle yemeğinde kendini en vahşi rüyalarının ötesinde üretken, güven duyan ve başarılı birisi olarak hayal etmeye çalış.

Abby_Donovan: Öğle yemeğine "keyifli bir şekilde toy" ve "Oprah Winfrey" kelimelerini de eklersen, dört yıl önce olduğum kişiyi tarif ediyor olacaksın.

MarkBaynard: Muhtemelen, ondan senden hoşlandığım kadar hoşlanmazdım. Sert, bıkkın kadınlar çok daha eğlenceli oluyor.

Abby_Donovan: Belki de kendimi Perde Açılıyor'daki Bette Davis olarak canlandırmalıyım. Bu öğlen dışarı çıkıp kendime bir sigara tutacağı alacağım.

MarkBaynard: Ya da daha iyisi, Temel İçgüdü'deki Sharon Stone. Ama külot olacak. Ya da olmasın.

Abby_Donovan: Masaj terapistim (hâlâ birine param yeterken) yönlendirilmiş görselleştirmenin büyük bir destekleyicisiydi.

Abby_Donovan: "Gölgeli ağaçlıkta yürürken, gevezelik eden bir sincap görüyorsun."

MarkBaynard: Peki ya kuduza?

Abby_Donovan: Aslında şunu tercih ederim: “Güneşle yıkanan balkonda uzanırken, Russell Crowe, üzerine sadece Gladyatör’deki peştamalını giyerek çıkageliyor,”

MarkBaynard: Komik ama masaj sırasında Russell’ı hiç düşünmem.

Abby_Donovan: Ben seni daha çok, bir Clooney erkeği olarak görmüştüm.

MarkBaynard: Eğer doğruyu bilmen gerekirse, ben hiç masaj yaptırmadım.

Abby_Donovan: Ah, seni zavallı mahrum yaratık! Vücudumu ovalamaları için yabancılara para vermeye bayılıyorum!

MarkBaynard: Bunu Direkt Mesaj’a yollaman iyi oldu, yoksa 342 takipçi/sapık/tacizci daha kazanacaktın.

Abby_Donovan: Masaj terapistim bir kadındı, işte bu yüzden, o kulaklarımı ovalarken “Benimle evlenir misin?” diye bağırvermem birazcık garip oldu.

MarkBaynard: Meatpacking Bölgesi’nde masaj yaptırıyorsan, öyle değil.

Abby_Donovan: New York’ta çok zaman mı geçirdin, yoksa şu gizli, heteroseksüel Sex And The City hayranı erkeklerden misin?

MarkBaynard: Uzmanlığımı alırken 5 yıl boyunca lisede İngilizce öğrettim. Her bahar son sınıf öğrencilerimi bir Broadway oyununa getirirdim.

Abby_Donovan: Dört yıl önce, uzun bir hafta sonu için temsilcimi ziyarete geldim, şehre âşık oldum & asla ayrıldım.

MarkBaynard: Ailen fotoğrafını süt kutusuna bastır mı?

Abby_Donovan: Carolina'yı terk etmenin en zor yanı onları terk etmekti, özellikle de annem bakımevine gitmişken...

Abby_Donovan: Ama babam hayallerimi takip etmemi istedi. Annemin de bunu isteyeceğini söyledi... yılın 1992 olduğunu ve 10 yaşında olduğumu düşünmeseydi.

MarkBaynard: New York'taki zamanımın çoğunu öğrencilerimin soyulmadığından ya da hamile kalmadığından emin olarak geçirdim.

Abby_Donovan: Bahse varım, Bay Chips gibi über-havali öğretmenlerden olmuşsundur, değil mi?

MarkBaynard: Ben daha çok Bay Kotter ya da Glee'deki Orlando Bloom & Justin Timberlake'in aşk çocuklarıymış gibi görünen adam gibiydim.

Abby_Donovan: Kız öğrencilerin büyük ihtimalle göz kapklarına "Seni seviyorum" yazıyor ve walkman'lerinde Don't Stand So Close to Me dinliyordu.

MarkBaynard: Çavdar Tarlasındaki Çocuklar'a hayran & saçlarını kestirmeye parası yetmeyen genç, erkek öğretmenler için mesleki tehlike.

Abby_Donovan: Karın yaşı büyük dişilerin hayranlığına kafayı takıyor muydu?

MarkBaynard: Fark ettiğini bile sanmıyorum. Bak, birkaç günlüğüne bağlantım olmayacak. Fakat geri döner dönmez kontrol edeceğime söz veriyorum.

Abby_Donovan: Beni başka bir takipçiyle aldatıyorsun, hım? Benden daha iyi mi tweetseks yapıyor?

MarkBaynard: Bebeğim, kimse senden daha iyi olamaz. Özellikle de sen sıcak, ıslak dilini benim zonklayan...

Abby_Donovan: Mark Baynard, buna cüret edeyim deme!

MarkBaynard: Ups... üzgünüm... Konudan saptım. Yemekte şeytanın bacağına kır, bebek yüz. Ya da en azından bir dirseğini.

Abby_Donovan: İyi geceler Bay Bates

MarkBaynard: İyi geceler Anna

Abby_Donovan: İyi geceler Lord Grantham

MarkBaynard: İyi geceler O'Brien

Abby_Donovan: İyi geceler Matthew

MarkBaynard: İyi geceler Leydi Mary

Abby_Donovan: İyi geceler Bay Carson

MarkBaynard: İyi geceler Dowager Kontesi, seni küstah ama garip şekilde seksi, yaşlı yarasa

Abby_Donovan: İyi geceler Şeytani Uşak Thomas

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkı...

Sekizinci Bölüm

Le Bernardin, Tiyatro Bölgesi'nin göbeğinde, Batı 51. Sokak'ta bulunuyordu. Fildişi rengi ketenden masa örtüleri ve düzgün aksanlar, yumuşak eski dünya zarafeti ile, modern tasarım arasında mükemmel bir birliktelik yaratıyordu. Aydınlık duvarları karanlık yağlıboya resimler süslüyordu. Taze kiraz çiçeklerinin zarif filizleri uzun, cam vazolardan açmış, mermer yüzeyli ayırıcıların üzerine yerleştirilerek masalardan çoğuna dikkatle hazırlanmış mahremiyet illüzyonu sunuluyordu. Ravel'in *Pavane*'inin leziz notaları görünmez hoparlörlerden süzülerek sohbetin sessiz mırıldanmalarına ve gümüş takımların pahalı porselenlere çarpılarak çıkardığı tıkırtılarla melodik bir uyum sağlıyordu. Restoran, sandalyelerinin deri döşemeleri, lezzetli *beurre blanc* sosunun denizinde yüzen taze balık ve hem yeni edinilmiş hem de miras alınmış zenginlik kokuyordu.

Sahnenin, ekranların ve Wall Street yıldızlarının dört yıldızlı şıklıkta yemek yemek için geldikleri bir yerdi burası. Kariyerlerin başladığı, servetlerin yapıldığı ve kalplerin kazanıldığı bir yer.

Sadece restoranın cam kapılarından içeri adımını atmak ve saygın havayı solumak bile Abby'ye kendini biraz sersemlemiş hissettirdi. Parlak, kısa sarı saçlı bir hostes gülümseyerek adını aldı ve grubunun kalanının gelip gelmediğine bakmak için gitti. Abby, kitabının ilk beş bölümünü ve Mark'la son tweet seansından sonra karaladığı birkaç yeni notu bulunduran deri portföyü sıkıca tuttu ve ihtiyatlı bir biçimde restorana bakıp sanki hâlâ oraya aitmiş gibi görünmeye çalıştı. Son zamanlarda yemekle ilgili deneyimleri Hop Lo'dan Çin yemeği ya da Hale and Hearty'den çorba sipariş etmekle sınırlı olmuştu. Her gece Craft, Masa ve Momofuku gibi son moda restoranlarda yiyip içtiği zamanların üzerinden bir ömür geçmiş gibi görünüyordu. Abby, Mark'ın *Momofuku* ismine ne diyeceğini merak ederken gülümsemesini bastırdı.

Mark'ın tavsiyesini dinlemiş ve en sevdiği "kıç tekmeleyecek" takımını kuşanmıştı. Aslında kariyerinin zirvesindeyken Oprah şovda giydiği üzerine tam oturan, siyah kalem etek ve mercan rengi, kruvaze Ralph Lauren ceketini giymişti. Spor salonundan çok, Ben & Jerry'nin teselli edici kollarında fazla vakit geçirdiğinden, eteğinin içine sığmak için dayanma gücü yüksek bir korse giymişti. Onu içinden çıkarmak için hidrolik makas gerekebileceğinden korkuyordu.

Hostes masasına kadar eşlik etmek için döndü. Temsilcisi ve editörü şimdiden derin bir sohbete dalmıştı. Editörü modaya ve edebiyata karşı kusursuz zevki olan heykel gibi bir esmerdi

ve kremsi botokslu alnı ve kiraz kırmızısı dudaklarıyla yaşlanan bir Pamuk Prenses'ti. Temsilcisiyse, *Jersey Shore*'dakiler gibi küfreden ve müşterileri için Valkür gibi savaşan minyon ve mütevazı bir sarışındı.

Abby masaya doğru ilerlerken iki kadın da aniden konuşmayı kesip sandalyelerinde doğruldu, selamlayan gülümsemeleri bir ton fazla parlaktı.

Abby kendi gülümsemesinin solmaya başladığını hissetti. Selamlaşmalar mınıldanır ve havadan öpücükler kondurulurken, Abby, son akşam yemeğinde Judas ekmek sepetini uzatmasını istediğinde İsa'nın ne hissetmiş olduğunu tam olarak biliyordu. Neredeyse, editörünün her zaman sürdüğü Jean Patou parfümünün yasemin kokusunun altındaki suçluluk ve pişmanlık kokusunu alabiliyordu.

Şarap garsonu, şarap seçeneklerini getirmeye gitti ve Abby kör bir şekilde menüye göz attı, mecburi kısa konuşmayı geçmişlerdi. Onlar annesi hakkında sormuştu. Abby de onlara kocaları ve çocuklarını sordu. Hiç kimse, genç kadının tedbirli biçimde masanın altına sıkıştırdığı deri portföyü sormadı. Ravel gittikçe soldu, kederli notalarla Bach'ın çello solosuna dönüştü. Abby bir lokmasının bile tadını almadan, tatlı karides ve şitaki mantarıyla doldurulmuş, sotelenmiş kalamar olan enfes aperatifi silip süpürdü.

Vivaldi'nin kemanlarının uyumlu gösterişiyle birlikte ana yemekleri ve hesaplaşma anı geldi. Temsilcisi sessiz bir perişanlıkla oturup, tavada kızartılmış keler balığının güzelce sunulmuş porsiyonunu tırtıklarken, editörü çatalını kenara koydu ve konuşmaya başladı. Kelimeleri Abby'nin kulağına

neredeyse tahammül edilemez nezaket tonundan sızarak kesik kesik geliyordu.

“... ekonominin zor durumu...”

“... işsizlik harcamalarının azaltılması...”

“... kitap piyasasının bocalaması...”

“... kurumsal kesintiler...”

“... kurum içi işten çıkarmalar...”

“... çok üzgünüm...”

“... keşke her şey farklı olsaydı...”

“... sana hâlâ inancım var...”

“... senin gibi yetenekli bir yazarın kendi ayakları üzerinde duracağına inancım tam...”

Editörü yayıncılık ekonomisini inceden inceye anlatmaya ve genç kadının son hayallerini yıkmaya devam ederken, sıcak istakoz carpaccio’su ağzında talaşa dönen Abby, kendini anlayışlı bir şekilde başını sallamaya zorladı. Garson tatlı menüsüyle dönmeden, editörünün BlackBerry’si ve temsilcisinin iPhone’u neredeyse aynı anda çaldı.

Editörü, “Lanet olsun,” dedi. BlackBerry’sinin ekranında beliren mesaja kaşlarını çatmak için kuvvetli bir çaba harcıyordu. “Korkarım erken gitmem gerekiyor. Sanat departmanı Lindsay Lohan’ın yeni otobiyografisi için kapak krizi yaşıyor. Versace mi giymeli, yoksa hapisane tulumu mu, karar veremiyorlar.”

“Benim de dişçim aradı.” Temsilcisi ayağa kalkarken telefonunu Coach marka çantasına geri tıktı. “Bu öğlen için kanal tedavisi randevum olduğunu tamamen unuttum!”

Bir kez daha garip havadan öpücüklerin ardından Abby'nin temsilcisi kulağına, "Bu akşam seni arayacağım," diye mırıldandı, banka soygunundan tüyen rehineler gibi giderek Abby'yi masada bir başına otururken bıraktılar.

Tabağını yavaşça iterken kariyerinin bittiği gerçeğine mi, yoksa seçkin lezzete sahip yüz dolarlık ana yemeği ziyan ettiğine mi yas tutmalıydı emin değildi. Le Bernardin mutfakla ilgili etkileyiciliklerinin yanında, kusursuz Fransız servisiyle de bilindiğinden, Abby'nin parmak uçları tabağı terk ettiği anda garson hızla yanında bitiverdi.

Öğle yemeği eşlikçileri tarafından aniden terk edilmesine acıdıysa da, kusursuz bir nezaketin ardına sakladı. "Siyah kıyafetli hanımefendi hesabı ödedi," diye bilgilendirdi. Editöründen bahsediyordu. *Eski* editöründen. "İstediğiniz her şeyi alabileceğinizi söyledi. Tatlı menüsünü görmek ister miydiniz?"

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı Abby. Şu anda restoranın bitter çikolata kremalı ve hindibalı dondurmali efsanevi Hindibalı-Çikolatası bile onu çekemiyordu. Midesi hâlâ şaşkınlıkla çalkalanıyordu.

Garson başında dikilmeye devam etti fakat Abby kalkacağına ve masayı bir sonraki müşteriye teslim edeceğine dair hiçbir işaret göstermediğinde, garson garip bir şekilde gülümsedi. "Herhangi bir şey isterseniz bana bildirin."

Adam dönerken, Abby bir panik baloncuğu tarafından yutuluyormuş gibi hissetti. Bu yayımcısının hesabı onun için son kez ödeyişi olacaktı. Yedirip içirecekleri yeni bir altın kız bulmak uzun sürmeyecekti, tabii çoktan bulmamışlarsa.

“Bir dakika, lütfen!” Çevre masadakiler sohbetlerini bölüp ona bakmak için dönüverene kadar, Abby ne kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmedi. “Sanırım biraz şarap alacağım.”

“Elbette, efendim.” Garson tekrar ihtiyaç duyulmuş olma ihtimaliyle samimi bir zevkle gülümsedi. “Şarap listesiyle döneceğim.”

Abby onu durdurarak, “Bu gerekli olmayacak,” dedi. Adama bakarak gülümserken pek önemli olmayan durumları kutlamak için mükemmel mahsulü seçmişti bile. “Bir şişe Dom Pérignon alacağım. Paket olsun.”

“Central Park’ta kâğıda sarılmış şarap içerek düşmeme daha bir ya da iki yılım var diye düşünüyordum,” Abby sakın bir şekilde konuşarak torbayı ve şişeyi Margo’ya uzattı.

Margo, “En azından ucuz şarap değil,” diye yanıtlayıp büyük bir yudum almak için kaliteli şampanya şişesini dudaklarına doğru eğdi. Şişeyi Abby’ye uzatmadan önce, şişenin ağzına bulaşan parlak kırmızı ruj izini silecek kadar nazikti.

Abby bir yudum daha almadan, “Şerefe,” diye homurdandı. Burnunu yakan köpüklerin sebep olduğu hapsirme hissini bastırdı.

Margo’yla birlikte, Poet’s Walk’un iki yanına dizilmiş uzun, tahtadan banklardan birinde oturuyorlardı. Yolun kenarında sıralanmış uzun meşe ağaçlarının dallarının arasından sızan son bahar ışıkları yüzlerini alacalı hale getiriyordu. Arkadaşı genç kadının rahatsızlık işaretini savsaklamadan cevaplamıştı, yine de Abby, Margo’nun haftalık pedikürünü bırakıp geliş

sebebinin, Abby'nin sesinin titremesi mi, yoksa Dom Pérignon vaadi mi olduğunu söyleyemiyordu.

Margo şışeyi Abby'nin elinden çekiştirerek aldı ve şerefe kaldırırken çalkalanan şampanyayı eflatun ipek ceketinin önüne döktü. "Bizi bugüne kadar yüzüstü bırakmış bütün piçlere! Siktir et onları! Hepsini siktir et, derim! En azından bizim hâlihazırda siktirmediklerimizi."

Margo tekilayı Kaliforniyalı yaşlı motorcular gibi peş peşe içebilirdi fakat şaraba geldiğinde her zaman hafif sıklet kalıyordu. Birkaç yudum sonra Lady Gaga'dan şarkı söyler, durdurup kendisini izletebildiği herkese lisedeki amigo kız tezahürat hareketlerinin gösterisini yapardı.

Abby şışeyi arkadaşının elinden nazikçe çekti, Margo fark etmeden önce ayağının dibine yerleştirdi. "En kötü kısmı da bu. Beni bıraktıkları için onlara kızgın olma tatminine bile erişemedim. Beni yüzüstü bırakmadılar. Ben onları bıraktım."

Margo tek kolunu Abby'nin omzuna indirip kemiklerini çıtırdatacak kadar sarıldı. "Beni hiç yüzüstü bırakmadın."

"Bana yazmadığım bir kitabı yazmam için asla bir ton para ödemedin."

"Ama bitirecektin, değil mi?" Margo topuklu ayakkabısının parlak, açık deri burnuyla park bankının ayağına dayanmış duran deri portföyü dürtükledi. "Tam burada kanıtın var."

"Var mı?" diye sordu Abby. "Yoksa onu sadece yapabileceğimi düşünmekle kendimi kandırmak için mi kullanıyordum? Kendimi yıldırımın aynı yere iki kez düşebileceğine inandırmak için?"

Margo iç çekip başını Abby'nin omzuna dayadı, Abby'den en az otuz santim uzunken bunu yapmak pek kolay değildi. "Çok satan bir yazar olup olmaman umurumda değil. Hâlâ en iyi arkadaşım olacaksın."

Abby yanağını Margo'nun başına dayadı. "Ve senin de zil zurna sarhoş olman umurumda değil. Sen de benim en yakın arkadaşımsın."

Margo aniden doğrulup oturdu, geçirmesini elinin arkasında boğarken gözleri kocaman açıldı. "Birden iyi hissetmemeye başladım."

Abby doğrulup arkadaşını dengesizce ayağa kaldırıırken, "Haydi," dedi. "Prada topuklularının üstüne kusmadan seni benim daireme götürsem iyi olacak."

Abby yerden portföyünü alıp özensizce omzuna atacak kadar bir süreliğine arkadaşını yolda sallanır halde bıraktığında, Margo umutla, "Tekilan var mı?" diye sordu.

"Hayır. Ama daha iyi bir şeyim var. Kahve ve dondurma."

Daha üç adım atmışlardı ki, uzun, kirli sakallı ve solmuş bir ordu ceketi giyen bir adam Dom Pérignon'dan geriye ne kalmışsa almak için ağacın arkasından fırlayıp çıkıverdi.

Dokuzuncu Bölüm

30 Mayıs Pazartesi, 21.24

MarkBaynard: Üzerinde ne var?
Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman ve Phoebe Cates'in Ridgemont Lisesi'nde Hızlı Günler filminde giydiği kırmızı bikini üstü.

MarkBaynard: Eğer biraz izin verirsen, sanırım banyoda bir dakikalık bir mahremiyete ihtiyacım var.

Abby_Donovan: Ee, senin üzerinde ne var?

MarkBaynard: Burt Reynolds'ın Çılgın filmindeki şapkası ve John Cusack'ın Romantik Katil filmindeki siyah kabanıyla kravatı.

Abby_Donovan: Güzel. Belki de onun Paraguay başkanını bir çatalla öldürdüğü gibi beni öldürebilirsin.

MarkBaynard: Öğle yemeğinin nasıl gittiğini sormak için kötü bir zaman mı?

Abby_Donovan: Sana şöyle açıklayayım; senin gibi, ben de artık geçici izindeyim. Fakat benim işimde biz buna “kovulmak” diyoruz.

MarkBaynard: Yayımcın seni KOVDU mu? Bunu yapabiliyorlar mı?

Abby_Donovan: Teslim tarihini geciktirdiysen ve seni sözleşme ihlaliyle ilan etmekle tehdit etmişlerse, yapabilirler.

MarkBaynard: O zaman belki de aperatiflerle başlamalıydın.

Abby_Donovan: İhtiyatlı sohbetin mırıltılarıyla başlayan şeyi, kalbimin kırılmasının sesi takip etti.

MarkBaynard: Bir şeylerin yolunda olmadığını ne zaman anladın?

Abby_Donovan: Temsilcimi ve editörümü gördüğüm anda. Havadan öpücükleri fazlasıyla dramatik şekilde hassastı.

MarkBaynard: İşin içinde dil de var mıydı? Çünkü havadan öpücüklerde bu pek iyiye işaret değildir.

Abby_Donovan: Dil yoktu. Yine de becerileceğime dair içime çok kötü bir his çökmüştü.

MarkBaynard: En azından sana önce öğle yemeği ısmarladılar, değil mi?

Abby_Donovan: TV'deki şu ayrılıklardan biri gibiydi, erkek kızı lüks bir restorana götürür, böylece ondan ayrıldığında kız olay çıkaramaz.

MarkBaynard: Sen olay çıkardın mı?

Abby_Donovan: Tabii ki hayır. Tüm olanlar konusunda tam bir yetişkindim.

MarkBaynard: Yani menüdeki en pahalı şeyi sipariş ettin, değil mi?

Abby_Donovan: Kendimi feci şekilde zapt ettim. Şey, Dom Perignon haricinde.

MarkBaynard: Ah, şirketin seni erken emekliliğe zorladıktan sonra son şirket seyahatinde mini barı boşaltmanın edebi eşdeğeri!

Abby_Donovan: Peçeteleri çalıp porno sipariş ederdim ama menüde POPO VE ÇİRKİN ya da ZAR ZOR YASAL SARIŞIN yoktu.

MarkBaynard: Neden gitmene izin verdiler?

Abby_Donovan: Ekonominin zor hali... bla bla bla... endüstrideki zayıf satışlar... vesaire vesaire...

MarkBaynard: Sana doğruyu söylemelerinden nefret ediyorum.

Abby_Donovan: Zavallı editörüm KENDİ işi için bile savaşıyor. Avansım azımsanmayacak cinstendi, o yüzden bu, kitaplarına biraz para yatırmasına izin verecek.

MarkBaynard: Paralarını geri mi istiyorlar???

Abby_Donovan: Ki bu problem olmazdı. Eğer parayı... yemek... elektrik... kediler için mama... frappucino gibi edepsiz lükslere harcamamış olsaydım.

MarkBaynard: Ne yapacaksın?

Abby_Donovan: Kâğıt kesiğiyle intihar etmeyi düşünüyorum.

MarkBaynard: Çin yemeği sipariş menülerinden uzaklaş. Temsilcin nasıl tepki verdi?

Abby_Donovan: Daha sonra aradı ve kitabı diğer yayımcıya satmakla ilgili yatıştırıcı sesler çıkardı. Bu iyi bir strateji olurdu... eğer ortada bir kitap olsaydı.

MarkBaynard: En azından O seni terk etmedi.

Abby_Donovan: Etseydi onu suçlamazdım. Dünyanın yetenezsiz bir sahtekâr olduğumu keşfetmesinin yalnızca an meselesi olduğunu biliyordum.

MarkBaynard: İlk romanıyla yayımcısını ve temsilcisini paraya boğan ve neredeyse edebiyat dalında Pulitzer Ödülü kazanan bir sahtekâr mı?

Abby_Donovan: “Neredeyse” geçerli kelime oluyor.

MarkBaynard: Abby, sorun yazamaman değil. YAZMIYOR olman.

Abby_Donovan: Sen de mi, Brütüs?

MarkBaynard: Eğer temsilcin o sıcak, ufak ellerinin arasında tamamlanmış bir metin tutsaydı, satabilmesinin olasılığı ne olurdu?

Abby_Donovan: Sanırım, oldukça yüksek. Genellikle New York’un senin acınası tükenmiş bir varlık olduğunu anlaması en az 5 kitap alıyor.

MarkBaynard: Eğer satsaydı, avansını ilk yayımcına geri ödeyebilir ve ufacık bir kedi maması almaya yetecek kadar da paran kalabilirdi, değil mi?

Abby_Donovan: Ve belki de bir ya da iki frappucino.

MarkBaynard: O zaman şu ceplerindeki taşları dök, temsilcini ara & yazın sonuna kadar masasında bitmiş bir kitap olacağını söyle.

Abby_Donovan: Kimse sana kadınların, sorunlarını çözmeye çalışan değil, onları DİNLEYEN erkeklere ihtiyaç duyduğunu söylemedi mi?

MarkBaynard: Karım denedi fakat onu dinleyemeyecek kadar sorunlarını çözmekle meşguldüm.

Abby_Donovan: Bu yılı bırak, gelecek yılın sonuna kadar bir kitabı bitirebilir miyim onu bile bilmiyorum.

MarkBaynard: Eğer kığım o koltuğa koyup denemezsen asla bilmeyeceksin.

Abby_Donovan: Senin motivasyon bozucu konuşmacı olduğunu sanıyordum. ÖYLE bir kovuldun ki. Ühü... Ühü...

MarkBaynard: Ah Tanrım, ağlamıyorsun, değil mi? Kadınlar ağladığında çok çaresiz hissediyorum. Ne kahrolası şeyi yapmam gerekiyor?

Abby_Donovan: Sırtıma hafifçe vurup yatıştırıcı bir tonla "Zavallı minik... zavallı, zavallı minik," diye mırıldanabilirsin. Ya da bana sıcak çay yapabilirsin.

MarkBaynard: Kime benziyorum? Kahrolası Julie Andrews'a mı? Salla onu. Buzdolabına gidip sana güzel, soğuk bir bira getireceğim.

Abby_Donovan: Hazır oradayken bana yarım litrelik Chunky Monkey getirebilir misin? Bir de kaşık?

MarkBaynard: Maşrapandan biranı iç & beni dinle. İlk kitabını yazdığında dünyanın böyle açık kollarla karşılayacağını hayal bile ettin mi?

Abby_Donovan: Onu dünya için yazmadım. Kendim için yazdım.

MarkBaynard: O zaman tekrar yapman gereken şey bu. Kendine başka bir kitap yaz.

Abby_Donovan: Fakat bir daha onun kadar iyi bir şeyi asla yazamayacağımı yüreğimde biliyorum.

MarkBaynard: O zaman boktan bir şey yaz. Ne yazdığının bir önemi yok, yeter ki yazmamak konusunda kendini paralamayı kes ve yazmaya başla.

Abby_Donovan: Seni artık sevmiyorum. Hatta senden hoşlanmıyorum. Ve seninle evlenmeyeceğim, Veronica Mars'ın köpeğinin adını bilsen de.

MarkBaynard: Artık tweetseks yok demek mi oluyor?

Abby_Donovan: Tweetseks için çok yorgun olacağım. Bu aptal kitapla meşgul olacağım. O yüzden kendi dilini etrafına sarabilirsin, kendi zonklayan...

MarkBaynard: İşte benim kızım. Şimdi, git temsilcini ara. Ona bir dönüm noktasında olduğunu söyle.

Abby_Donovan: Dönüm noktası mı, yoksa ruh halinin bozulması mı?

MarkBaynard: Seni altıncı bölüme ulaştıracak neyse, o.

Abby_Donovan: Korkuyorum, Mark. Ya yapamazsam?

MarkBaynard: Hepimiz korkuyoruz, Abby.

Abby_Donovan: Yaa, tabii. Sen neden korkuyorsun?

MarkBaynard: Seninle aynı şeylerden. Yanlış riski almaktan. Sana bel bağlayan insanları yüzüstü bırakmaktan.

Abby_Donovan: Elinden gelen bu mu? Gösterişsiz vaazlar, motivasyon verici mantralar yok mu? İhtiyacım olduğunda Yoda nereye gitti?

MarkBaynard: Kung fu pratiği yapmak için Degobah'daki bataklığa döndü.

Abby_Donovan: Küçük hilekr kukla.

MarkBaynard: G seninle olmayabilir, Abby. Ama ben seninleyim.

Abby_Donovan: İyi geceler Kelso

MarkBaynard: İyi geceler Jackie

Abby_Donovan: İyi geceler Foreman

MarkBaynard: İyi geceler Donna

Abby_Donovan: İyi geceler Red

MarkBaynard: İyi geceler Kitty

Abby_Donovan: İyi geceler Hyde

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkım...

7 Haziran Salı, 13.56

MarkBaynard: zerinde ne var?

Abby_Donovan: Kate Beckinsale'in Karanlıklar lkesi'ndeki siyah, deri tulumunun zerine Rizzo'nun Grease'de giydiği Pink Lady ceketi.

MarkBaynard: Miyavvvvv!

Abby_Donovan: Niçin erkekler Karanlıklar lkesi filmlerini bu kadar çok seviyor?

MarkBaynard: Bilmem ama Kate Beckinsale'in o tulumla nasıl grndğyle kesinlikle hiç alakası yok.

Abby_Donovan: Ee, SENİN üzerinde ne var?

MarkBaynard: John Wayne'in Sessiz Adam'da taktığı tüvit şapka ve Uçak filminin sonundaki otomatik pilotun gülümsemesi

Abby_Donovan: Son tweet'leştığımızda Mark Baynard'ın dünyanın neresinde olduğunu sormayacak kadar kendi derdimdeydim.

MarkBaynard: iPHONE'UMDAN MANZARA: <http://twitphoto.com/MB7sth>

Abby_Donovan: Ah! AH!!! Bunun olmadığını söyle bana...

MarkBaynard: County Cork'taki Blarney Kalesi'nin tepesinde oturuyorum, tamamen tarifsiz bu yeşili tanımlayacak kelimeler bulmaya çalışıyorum.

Abby_Donovan: Ağzının iyi laf yapışına bakılırsa Blarney Kayası'nı öpmen bile gerekmeyecek. Ya da en azından elin iyi tweet yapıyor.

MarkBaynard: Ee, bugün yazma işi nasıl gidiyor?

Abby_Donovan: DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMDAN MANZARA: <http://tweetpic.com/2825190614>

MarkBaynard: Gördüğümü düşündüğüm şeyi mi görüyorsunuz? O şeyler İngilizce'nin en güzel iki kelimesi mi BÖLÜM ALTI?

Abby_Donovan: Hayır, en güzel kelime SON olurdu. Ama bu da bir başlangıç. Özellikle de onunla birlikte on beş sayfa yazdığımdan.

MarkBaynard: Her zamanki parıldayan ince zekân ve dehanla, hiç şüphesiz?

Abby_Donovan: Ah, hayır. Tavsiyeni dinledim. Bir sürü saçmalık.

MarkBaynard: İlhamın olduğum için hiç bu kadar gururlanmamıştım!

Abby_Donovan: Sen bu musun? Ben de ezeli düşmanımsın sanıyordum.

MarkBaynard: Mozart'ına karşılık Salieri!

Abby_Donovan: Sherlock Holmes'uma karşı Moriarty!

MarkBaynard: Kuledeki o iki yumurcağa karşı Prens John!

Abby_Donovan: Robin Hood'uma karşı Şerif Nottingham!

MarkBaynard: James Bond'una karşı Blofeld!

Abby_Donovan: Austin Powers'ıma karşı Doktor Evil!

MarkBaynard: Joan Rivers'ına karşı Donald Trump!

Abby_Donovan: Taylor Swift'ime karşı Kanye West!

MarkBaynard: Batman'ine karşı Joker! Son tweetleşmemizden beri bilgisayarına zincirlendin mi? Çünkü o görüntüden gerekenden fazla hoşlanıyorum.

Abby_Donovan: İşin garip yanı, yazmaya başlamak daha çok dışarı çıkmak İSTEMEME sebep oldu. Demek istediğim, eğer hayatı yaşamaya başlamazsam, ne hakkında yazabilirim?

MarkBaynard: Starbucks'a yolculuklarımızı çiftledik, öyle mi?

Abby_Donovan: Aslına bakarsan perşembe günü parkta çocuk diyabeti için yapılacak yardıma gönüllü oldum.

MarkBaynard: Tavşan Biff kostümünü içeriyor mu?

Abby_Donovan: Daha kötüsü. Zıplama Kalesi'ndeki adama atandım.

MarkBaynard: O büyük şişme kale masum çocukların korkunç sonu mu olacak?

Abby_Donovan: Ürperdim! Sekizinci sınıf yakar topundan çok, acımasız “En güçlünün hayatta kalması,” egzersizi.

MarkBaynard: Eğer iki yaşındaki çocuk, beşinci sınıfa gidenin sıçramalarından kurtulamazsa, zaten toplumun işine pek yaramayacak demektir, öyle mi?

Abby_Donovan: Aynen. En azından bu kez sadece kendi üstlerine işeyecekler, benim değil.

MarkBaynard: Bunu iyi bir gün olarak değerlendiririm.

Abby_Donovan: Senin Dylan’ın kurtulur muydu?

MarkBaynard: Ona şimdiden büyük çocukları ayak bileğinden nasıl ısıracağını öğrettim. Karate hareketiyle kasıklarına vurarak onları yere yıktıktan sonra.

Abby_Donovan: Bana ondan bahset.

MarkBaynard: Şey, üç buçuk yaşında ve Herkes Raymond’u Sever’deki Peter Boyle gibi.

Abby_Donovan: Babası gibi büyümüş de küçülmüş mü?

MarkBaynard: Daha beter. Onu son gördüğümde kendini La-ZBoy’a atmış, Harvard Lampoon okuyor ve filtresiz Camel’ların birini bitirmeden diğerini yakıyordu.

Abby_Donovan: Tanrım, TAM senin oğlun, değil mi?

MarkBaynard: Hobileri arasında kumsalda uzun yürüyüşlere çıkmak, Lucky Charms’ımdan çıkan bütün şekerlemeleri yemek...

MarkBaynard: ... ve bir sürü tükürük sıçratan kamyon sesleri çıkarmak yer alıyor.

Abby_Donovan: Oldukça ele avuca sığmaz gibi geliyor.

MarkBaynard: Öyle ama yine de ona şaplak atmaya kıyamıyorum.

Abby_Donovan: O zaman nasıl disiplin sağlıyorsun? Penthouse koleksiyonunu elinden mi alıyorsun?

MarkBaynard: Yaramazlık yaptığında onu buzdolabının üstüne oturtuyorum. Aşağı indiğinde neden kızgın olduğumu bile unutuyorum.

Abby_Donovan: Sana benziyor mu?

MarkBaynard: Mini-Ben değil ama korkunç biçimde kıvrık saçlarımı miras olarak aldı. Zavallı çocuk.

Abby_Donovan: Onu özlüyorsun, değil mi?

MarkBaynard: Her nefesimde.

Abby_Donovan: Ne kadar zamandır Amerika dışındasın?

MarkBaynard: Normalde planladığımdan biraz daha uzun zamandır.

Abby_Donovan: Ne zaman geri dönüyorsun?

MarkBaynard: Yolculuğum şu anda biraz açık uçlu.

Abby_Donovan: Sonbahar dönemine geri dönmen gerekmiyor mu?

MarkBaynard: Yalnızca bir işim olsun istiyorsam.

Abby_Donovan: Kadrolu olmanın asla üzülmeyeceğin anlamına geldiğini sanıyordum. Ya da işsiz kalmayacağın.

MarkBaynard: Uzatmalı izin denilmesinin bir sebebi var. İşler bir yıldan uzun sürerse, ismini "bitmiş" olarak değiştirirler...

MarkBaynard: Pekâlâ, bu kadar ön sevişme bir gün için yeterli. Merak ediyordum da, ikinci bir randevuya ne dersin?

Abby_Donovan: İlk buluşmada keyfini kaçırmış olsam bile mi?

MarkBaynard: Sana yeniden çıkma teklifi etmem için oynadığın alçakça taktik işe yaradı. Umutla, belki yine ilk aşamanın yarısına kadar gelebilirim.

Abby_Donovan: Ben varım. Peki, bu kez nereye gitmek istiyorsun? Yerel barda Def Leprechaun mu çalışıyor?

MarkBaynard: Bu kez senin isteğinin yere gelirim diye düşündüm. Seçim hanımların.

Abby_Donovan: Tamam, pazar sabahı saat 10'da beni Plaza'nın önünden alabilirsin.

MarkBaynard: Nereye gidiyoruz? Kilise ayinine mi?

Abby_Donovan: Sayılır.

MarkBaynard: Rahibelerden korktuğumu sana daha önce hiç söyledim mi? Hatta edepsiz olanlardan bile?

Abby_Donovan: Şey, lanet olsun. Kıyafeti, file çorabı ve tahta cetveli kostüm mağazasına geri götürsem iyi olacak.

MarkBaynard: Utanmazca sataşıyorsun, biliyorsun değil mi? Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri o.

Abby_Donovan: Ve sen de utanmazca flört ediyorsun.

MarkBaynard: İşte yanıldığın nokta orası. Konuşurken bile kızarıyorum.

Abby_Donovan: İyi geceler Kaptan Peacock

MarkBaynard: İyi geceler Bayan Slocombe

Abby_Donovan: Lanet! Bununla seni yeneceğimi düşünmüştüm! Seni asla şaşırtamayacağım, değil mi?

MarkBaynard: Ne diyebilirim ki? Büyük bir PBS destekçisiyim. Artı, Doctor Who beni BBC America bağımlısı yaptı. İyi geceler Bay Humphries.

MarkBaynard: İyi geceler Bayan Brahms

Abby_Donovan: İyi geceler Bay Grainger

MarkBaynard: İyi geceler Bayan Belfridge

Abby_Donovan: İyi geceler Genç Bay Grace

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkı...

Onuncu Bölüm

12 Haziran Pazar, 10.02

MarkBaynard: Üzerinde ne var?
Abby_Donovan: Solmuş Levi's, büyük beden, mavi bir erkek gömleği & sağdaki küçük ayak parmağımın, tepesindeki delikten fırladığı kırmızı Chuck Taylor'lar.

MarkBaynard: Bu duyduğum en ateşli şey. Şu anda üzerinde gerçekten o var, değil mi?

Abby_Donovan: Şey, Lance Armstrong'un Live Strong bilekliğini ve 1999'ların modası kadife saç tokasını çıkardım ama evet. Senin?

MarkBaynard: Kırışmış pantolon & dün gece bardan aldığım SENİN BABAN KİM? Yazılı tişört. Sanırım dün geceydi. Her şey büyük, yeşil bir bulanıklık.

Abby_Donovan: Birazcık fazla Guinness içtik, öyle değil mi, delikanlı?

MarkBaynard: Cüce cin fırlatmayı meşru spor olarak değerlendirip değerlendirmedişine bağlı. Ya da kurabiye fırlatmayı.

Abby_Donovan: Gelecek Olimpiyat oyunlarına eklemeyi düşündüklerini duydum.

MarkBaynard: Curling kadar heyecan verici olmaz.

Abby_Donovan: Dışarı çıkmak için daha mükemmel bir gün seçemezdik. Güneş parlıyor. Gökyüzü pırıl pırıl bir mavi. Kuşlar şakıyor.

MarkBaynard: Biraz sessiz olmalarını söylemen sorun olur mu? Başımın Tarayıcılar filmindeki gibi havaya uçuşma riski var. Ee, nereye gidiyoruz?

Abby_Donovan: <http://tweetpic.com/2825190615>

MarkBaynard: Bu parktaki Poet's Walk, değil mi? Haklıydın. Katedral gibi görünüyor.

Abby_Donovan: Her pazar sabahı kahvemi alıp buraya geliyorum. Karda. Yağmurda. Ve tıpkı bugünkü gibi mükemmel yaz günlerinde.

MarkBaynard: Bana şu anda ne gördüğünü söyle.

Abby_Donovan: Rus kurt köpeğini gezdiren yaşlı bir adamı & Vera Wang gelinliği içinde düğün albümü için fotoğraf çektiren, ışık saçan Asyalı bir gelini...

Abby_Donovan: Bir külah dondurmayı paylaşan bir çifti ve annesini Bethesda Terrace'a doğru çekiştiren ufak bir oğlan çocuğunu...

Abby_Donovan: Gümüş rengi seyyar tezgâhıyla sıcak pretzel satan bir adamı ve yaşlı meşe ağaçlarından birini çizirken latte'sini yudumlayan sanat öğrencisini...

Abby_Donovan: Pazar sabahları parkta en sevdiğim şey bu. Yalnız olan insanlar bile mutlu görünüyor.

MarkBaynard: Sen mutlu musun?

Abby_Donovan: İlk tanıştığımızda öyle olduğumu sanmıyorum. Ama artık mutluyum.

MarkBaynard: Yürürken elini tutmam senin için sorun olur mu?

Abby_Donovan: Nasıl da centilmen!

MarkBaynard: Şey, aynı anda hem yürüyüp hem de öpüşmeyeceğimize göre...

Abby_Donovan: Ve çok da pratik!

MarkBaynard: Eminim bunu, pazar sabahları parka sürüklediğin her erkeğe söylüyorsundur.

Abby_Donovan: Eğer bilmen gerekiyorsa, daha önce hiç kimseyi buraya getirmedim. Şey... arkadaşım Margo hariç.

MarkBaynard: Onur duydum.

Abby_Donovan: Ne? Alay yok mu? İğneleyici göndermeler?

MarkBaynard: Artık dilimden zekice espriler dökülmüyor. Çekiciliğin beni perişan etti. İroni beni terk etti.

Abby_Donovan: İroni mi yapıyorsun?

MarkBaynard: Belki kolayca bu büyümlü ağaçlığın etkisi altına girmişimdir.

Abby_Donovan: Kendimi tutabileceğim yerlerden birisi olarak düşünmek hoşuma gidiyor. Bu şekilde, kendimi kaybedersem dönüp nerede bulacağımı bileceğim.

MarkBaynard: Peki ya kendini kaybettiğin zaman nerede olduğunu hatırlayamazsan? Ya geri dönüp bakmak için çok geçse?

Abby_Donovan: Asla çok geç değildir. Cicero'nun dediği gibi, "Bir yerde hayat varsa, umut da vardır."

MarkBaynard: Onu John Lennon söyledi sanıyordum. Ama her türlü, ikisi de ölü, değil mi?

Abby_Donovan: Belki ikisi de hatalıydı. Belki umut asla ölmez, biz öldüğümüzde bile.

MarkBaynard: İşte bu kucaklayabileceğim bir felsefe.

Abby_Donovan: Yani eğer öpüşmeyeceksek, ikinci tweet buluşmamızda ne yapmamız gerekiyor?

MarkBaynard: Samrım bu, bir ilişkide ne aradığımızı keşfetmeye başladığımız randevu. Aramıyormuş gibi davranıyoruz, tabii.

Abby_Donovan: Öpüşmek daha az karmaşık olmaz mıydı?

MarkBaynard: Muhtemelen. Lafı geçmişken... bir erkekte tam olarak NE arıyorsun, Abigail Donovan?

Abby_Donovan: Himm... pekâlâ, bir sepet dolusu yavru kediye kurtarmak için yanan bir binaya gönüllü olarak girdiği müddetçe, son derece kusurlu olabilir.

MarkBaynard: Bu aldığım duman kokusu mu? Burada bekle... Geri döneceğim!

Abby_Donovan: Mark?

Abby_Donovan: İı... Mark? Nereye gittin?

MarkBaynard: Geri döndüm! İşte, saçımdaki külleri silkerken şu sepeti benim için tutar mısın? Hüzünlü miyavlamalar duyarsan önemseme.

Abby_Donovan: Aa... Mark... bunlar yavru kedi değil. Sanırım dağ gelinciği olabilirler. Öfkeli dağ gelincikleri. Öfkeli, kuduz dağ gelincikleri.

MarkBaynard: Dayan... Onları şu ağacın altındaki ÖKD-GPETA tişörtü giyen şu adama vereceğim.

Abby_Donovan: ÖKDGPETA?

MarkBaynard: Öfkeli Kuduz Dağ Gelinciklerine Etik Muamele İçin Mücadele Edenler. İşte... şimdi, neyden bahsediyorduk? Ah! Zavallı piç! Bu iz bırakacak.

Abby_Donovan: Sanırım ben, senin bir kadında ne aradığını (eşit ustalıkla) sormak üzereydim.

MarkBaynard: Benimle gülen birisini. Ya da bana gülen. Gerçekten... seçici değilim.

Abby_Donovan: Yani bir çeşit efsanevi ruh eşi aramıyorsun?

MarkBaynard: Haşin sayılan bir boşanmadan sağ kurtuldum. Ruhu olan birine razıyım.

Abby_Donovan: Mini-Me'nin Dr. Evil'ı tamamladığı gibi, seni tamamlayan birini istemiyor musun? Aynı müzik & yemek zevkini paylaşan, senin cümlelerini

MarkBaynard: ... tamamlayan? İhtiyacım olan son şey esprilerimin vurucu kısımlarını çalacak biri.

Abby_Donovan: Karınla evlenirken onun ruh eşin olduğuna inanıyor muydun?

MarkBaynard: 22 yaşındaydım. Gökkuşaklarına, perilere ve Benim Küçük Pony'me inanıyordum. Lanet olsun, Ricky Martin'in heteroseksüel olduğunu sanıyordum.

Abby_Donovan: İkinizin arasında gerçekten ne oldu? On yıl evlilik için uzun bir zaman. Aşkın mı tükendi?

MarkBaynard: Hayır, biz tükendik. Uzun bir koşuda bu daha zarar verici.

Abby_Donovan: 40 yıllık evli olup, aynı odada olmaya zorlukla katlanabilen çiftler tanıyorum.

MarkBaynard: Hâlâ evli olmalarının sebebi tam olarak o. Nefret bir tür tutku türü. İlişkiyi öldüren şey; hissizlik.

Abby_Donovan: Bir daha evlenmeyi düşünüyor musun?

MarkBaynard: Hayır.

Abby_Donovan: Vay canına... My Little Pony'nin gerçek olmadığını öğrenmek seni gerçekten yaraladı, değil mi?

MarkBaynard: Bana keçileri kaçırtan Ricky Martin'in olayıydı. En sevdiğin boşanma filmi?

Abby_Donovan: Burt Reynolds ve Jill Clayburgh'ün oynadığı Starting Over.

MarkBaynard: Michael Douglas ve Kathleen Turner'ın Güllerin Savaşı. Ve evet, bunun benim hakkımda ne manaya geldiğini tam olarak biliyorum ve hoş değil.

Abby_Donovan: Kadınların bir erkek olmadan mutlu olabildiklerini keşfettikleri eski filmlere bayılıyorum: It's My Turn, My Brilliant Career, Yalnız Bir Kadın.

MarkBaynard: Hiçbir şey, o zavallı herife, bir erkek olmadan mutlu olabileceğine inandığını söylemekten daha hızlı evlilik teklifi ettiremez, biliyor musun?

Abby_Donovan: Erkekler av heyecanını seviyor, değil mi?

MarkBaynard: Barbeküye bir karides daha atmak için her şeyi yaparlar. Belki de “karides” yanlış bir kelime seçmiydi.

Abby_Donovan: Evli olmakla ilgili en çok neyi özledin?

MarkBaynard: Gecenin bir yarısı uyandığımda sarılacak birinin olmasını.

Abby_Donovan: Daha dün gece birinin kulağımı yalamasının leziz hissiyle uyandım.

MarkBaynard: Gerçekten mi? Anlat bakalım. Sanırım kışkırtıyorum.

Abby_Donovan: Kıkırdadım ve baştan aşağı romantikleştim... ta ki Göb-Göb Willow olduğunu fark edene kadar.

MarkBaynard: Doğruca kulak kanalına gidiyor, hı? Muhtemelen beynini emip boşaltmaya hazırlanıyordu.

Abby_Donovan: Evet, Fare Avcısı Buffy’nin köşeden “Be-yin... BEYİN!!!” diye bağırduğım duyabiliyordum.

MarkBaynard: Gecenin yarısı kulağını yalamak isteyen adamın, kedi sever bir adam olması gerektiğini tahmin ediyorum.

Abby_Donovan: Köpekler hoşuma gidiyor ama kedileri seviyorum. Muhtemelen haksızlık ama kedi seven insanların hep iyi insanlar olduklarını varsayırım.

MarkBaynard: Tabii kedileri akşam yemekleri için tutmuyorlarsa.

Abby_Donovan: Iyy!

MarkBaynard: Üzgünüm. Malezya'da bir yaz geçirdim.

Abby_Donovan: Seks kölesi olarak mı?

MarkBaynard: Beni almazlardı, o yüzden gönüllülük esasına dayalı İngilizce öğretmek için yerleşmek zorunda kaldım.

Abby_Donovan: Bedava dağıtmaya inanmadığını düşünüyordum?

MarkBaynard: Fiilleri çekimleme yeteneği, onları isim ve sıfatlarla karıştırarak bir öykü yaratma yeteneği kadar talep görmüyor.

Abby_Donovan: Gerçek bir İngiliz edebiyatı profesörü gibi konuştun.

MarkBaynard: Anlaşılmamış edebiyat arzusu duyan fiyakalı bir boşboğaz olmama rağmen mi?

Abby_Donovan: Ne hakkında yazmaktan hoşlandığını hiç söylemedin.

MarkBaynard: Bunu kavradığım anda, öğrenecek ilk kişinin sen olacağına söz veriyorum.

Abby_Donovan: Olacak mıyım? O zamana kadar başka bir yarı agorafobik, hapı yutmuş yazarla tweet'leşiyor olabilirsin.

MarkBaynard: Ya da sen arabanın arka koltuğunda çabucak seviştikten sonra sahte cep telefonu numarası vermekten daha fazlasını hak ettiğine karar verebilirsin.

Abby_Donovan: Sana her zaman gerçek cep telefonu numaramı verebilirim.

Abby_Donovan: Mark?

Abby_Donovan: Mark? Bir şey mi dedim?

Abby_Donovan: Tanrım, telefon numaramı vermeyi teklif ettim, düğün planlayıcısının numarasını değil.

MarkBaynard: Bir seri katil olabileceğimi unuttun mu?

Abby_Donovan: Ya da Ashton Kutcher. Ben Demi'den daha gencim, biliyorsun, onun kadar iyi durumda olmasam da...

MarkBaynard: Üzgünüm. Amacım hislerini incitmek değildi.

Abby_Donovan: En azından numaramı alıp & arayacakmışın gibi davranabilirdin. Bütün kendine saygı duyan pislikler öyle yapardı.

MarkBaynard: Peki ya ben kendime saygı duymuyorsam?

Abby_Donovan: Eğer gerçekten Tanık Koruma'da değilsen, Uluslararası Gizemli Adam dalaveresini biraz fazla ileri götürmüş olabilirsin.

MarkBaynard: Yemin ederim, bu dünyada senin sesini duymaktan daha çok isteyeceğim bir şey yok...

MarkBaynard: Sadece cep telefonundan yapmak istemiyorum. Yüz yüze görüşebilinceye kadar beklemeyi tercih ederim.

Abby_Donovan: Ne öneriyorsun? Bundan bir yıl sonra Empire State Binası'nın tepesinde buluşmak için bir anlaşma mı yapacağız?

MarkBaynard: Ben yüksekten korkarım. Macy'nin bodrumuna ne dersin?

Abby_Donovan: Ah güzelll, indirim yapabilirler!

MarkBaynard: Alışverişten hoşlanmadığını sanıyordum. Ya da kıyafetlerden.

Abby_Donovan: Ama indirimleri seviyorum.

MarkBaynard: O zaman anlaştık. (Yüzünü nazikçe ellerimin arasına alıyorum ve seni Lost'ta Sawyer'ın Kate'i ilk kez öptüğü gibi öpüyorum.)

MarkBaynard: Abby... hâlâ orada mısın?

Abby_Donovan: Sanırım tweet'i ağzıma tıkadın.

MarkBaynard: Bunun mümkün olduğunu kim bilirdi? İyi geceler Amy Farrah Fowler

Abby_Donovan: İyi geceler Sheldon

MarkBaynard: İyi geceler Penny (tak tak tak) Penny (tak tak tak) Penny (tak tak tak)

Abby_Donovan: İyi geceler Leonard

MarkBaynard: İyi geceler Howard'ın annesi

Abby_Donovan: İyi geceler Raj

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkim...

On Birinci Bölüm

Bir kız ne kadar büyürse büyüsün, her zaman annesine ihtiyaç duyacağı günler olacaktı. Ve Abby, Mark'la ikinci "randevusundan" sonraki pazar gününün, o günlerden biri olacağını bilecek kadar görüp geçirmişti. Birlikte Serendipity'de donmuş sıcak çikolata alamayacaklarına ya da Bergdorf'ta alışveriş yapmaya gidemeyeceklerine göre, Abby diğer en iyi şeyi yaptı. Bronx'a giden metroya bindi ve annesinin yaşadığı bakımevine ulaşmak için boğucu yaz sıcağında iki buçuk kilometre yol gitti.

Abby ve babasının, annesine evde bakmakla ilgili düşleri, babası bir sabah evlerinin güneşli mutfağına girip de, annesini bir mikser dolusu deterjan kokteylini karıştırmak üzereyken bulduğunda ölmüştü. Babasının ölümünden sonra, Abby annesini Kuzey Carolina'daki bakımeviden Sunshine Manor'a taşımıştı: Alzheimer ve diğer erken başlangıçlı demans hastalarını tedavide uzmanlaşmış beş yıldızlı bir tesisti.

Göze çarpmayan tuğla binanın üçlü pencere gözü olan cam kapısının hemen yanındaki mini klavyeye dört haneli kodu girdi. Kapı açılarak Abby'yi havalandırma sisteminin bayat havasıyla örseledi. Önündeki koridor sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyor, annesinin odasına ulaşmadan onu park edilmiş tekerlekli sandalyelerin ve dolaşan sakinlerin eleştirilerine göğüs germeye zorluyordu. Çoğuna uzun zamandır ziyaretçi gelmiyordu, o yüzden buraya gelenler umut ve teslimiyetin yürek burkan karışımıyla karşılanıyordu.

Kadınlardan biri hüznü dolu bir şekilde, "Sen benim kızım mısın?" diye sordu. Beyaz başı, bir çocuğun denizde kaybolmuş oyuncak gibi belirip kayboluyordu.

Abby kadının ona doğru uzanmış elini hafifçe sıkacak kadar durdu. "Hayır, Elsie. Hatırlamıyor musun? Ben Brenda'nın kızıyım."

"Buraya gel ve tekerlekli sandalyeme yardım et, genç hanım." Kıvrık saçları kısacık kesilmiş ve tek bacaklı, çarpıcı siyahı bir kadın emretti. "Sıkıştı."

Abby devam etmeden önce sandalyeyi düzeltmek için çömeldi.

Çekip küçücük kalmış yaşlı bir adam tepesinde bitiverdi. "Beni tuvalete götürebilir misiniz, lütfen?" Adamın pantolonunun önüne ufacık bir bakış atmak ricasının birkaç saniye geç kalmış olduğunu gösteriyordu.

"Bunu yapma yetkim yok, Bay Dugan ama oraya ulaştığımda hemşirelerden birine yardım etmesini söyleyeceğim."

Abby bakımevini ziyaret ettiği geçen yıl boyunca, buranın sakinlerini mutlu etmek için çok küçük şeylerin yeterli olduğunu keşfetmişti: bir gülümseme, bir sarılma, cesaret veren bir kelime. Pijamalarını giymelerine yardım etmenin ya da haplarını dağıtmanın ötesinde var olduklarını kabul etmek. Hemşire ekibi inanılmaz derecede ilgiliydi, yine de artık kendileriyle ilgilenemeyenlerle ilgilenirken, bununla birlikte gelen kesintilerle, noksanlarla ve kaçınılmaz tükenişlerle baş ettiklerinden umutsuzca bezginlerdi.

Hasta bakıcılardan birini zavallı Bay Dugan'ı kurtarması için gönderdikten sonra, Abby hemen hemşire masasının karşısındaki odaya giriverdi. Annesi yatar koltuğunda gürültüyle uyuyordu, çenesi göğsüne dayanmıştı. Duvarın karşısında yer alan düz ekran televizyonda, sesi kısılmış bir Lucy Ricardo, kelepçelediği Ricky'yi sahte palmye ağaçlarıyla dekore edilmiş gece kulübünden dışarı sürüklüyordu.

Abby annesinin geniş özel odasını elinden geldiğince eve benzetmişti. Buğday rengi duvarları ve sağlam yapılı meşeden mobilyaları acayip dokunuşlarla yumuşatarak parlatmıştı. Hastane yatağının üzerine tünemiş kocaman yastıktan Shrek bebeği ve konsolun üzerindeki Johnny Depp'in Kaptan Jack Sparrow haliyle yan yan bakan posterleri gibi şeylerle. Kitap raflarında Disney animasyonları ve Julia Roberts ya da Sandra Bullock'ın rol aldığı bütün romantik komediler diziliyordu.

Annesi her zaman aklını kaybetmekle yüz yüzeydi ama Abby'nin babasının yardımıyla, genellikle yeniden bulmuştu. Erken başlangıçlı demans ilaçlarına sert bir tepki verene kadar telafi edilemez biçimde kaybolmamıştı. Bipolar rahatsızlığını her

zamanki lityum ve o zamanın modası psikoterapik ilaç hangisiyse onun kokteyliyle tedavi etmeyi imkânsız hale getirdi. İlk büyük manik nöbetini Abby doğduktan hemen sonra, doğum sonrası hormonları tam zirvedeyken geçirdiğinden, Abby hayatındaki ilk olayın bir başka insanı delirtmek olduğunu bilerek ilk gerçek fakat şüpheli şöhretini kazanmıştı.

Abby annesinin yumuşacık yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. Hemşireler her ne kadar işlerine düşkün olsalar da, annesinin, babasının her yılbaşı annesine hediye ettiği Chanel No. 5 talk pudrası yerine hafifçe idrar kokuyor olması, hâlâ Abby'nin duyularında şok etkisi yaratıyordu. Abby onu korkutmamaya çalışarak yumuşakça, "Selam, tatlım," dedi. "İyi kızım bugün nasılmış?"

Geçen birkaç yılda rolleri yer değiştirmiş gibi görünüyor, Abby'nin daha az bir evlat ve daha çok, oldukça etkileyici fakat ara sıra baş edilmez olan gelişme çağındaki bir çocuğun annesi gibi hissetmesine neden oluyordu.

Annesi başını kaldırarak Abby'ye gözlerini kırıştırdı. "Selam, bebeğim," diyerek Abby'ye uykulu, küçük bir gülümseme sundu.

Abby doğrulurken rahatladığına dair sessiz bir soluk koyuverdi. Annesinin koyu yeşil gözleri biraz parlıyordu fakat içlerinde şüphe ya da husumet izi yoktu. Görünüşe göre, şu "sessiz" günlerinden birini geçiriyordu.

Abby kol çantasındaki çıtçıtly makyaj çantasını gösterişli bir şekilde çıkardı. "Yakın plana hazır mısın?"

Genellikle Abby'nin kendi makyajı aceleyle yanaklarına sürülen allık ve bir fiske şeffaf parlaticıdan oluşuyor olsa da,

annesi eyeliner'ını tamamlamadan evden çıkmayı reddeden şu kadınlardan olmuştu. Bu noktada, Abby'nin ona yardım edebilmek için yapabileceği pek bir şey yoktu fakat en azından banyo aynasından kendine bakan kadını tanıdığından emin olabiliirdi.

Abby annesinin yanaklarını nemlendiriciyle yumuşatıp ardından bir kat fondöten sürerken annesi porselen bebek gibi oturdu.

Elli dokuz yaşındaki annesi, tesisin en genç sakiniydi. Son dört yıldır güneşte vakit geçirmemek yüzünü ürkütücü şekilde çizgisiz bırakmıştı. Açık kahverengi saçlarında yalnızca hafifçe griler vardı ve saçını geriye doğru atkuyruğu olarak toplamak onu hafifçe tombul, orta yaşlı Gidget gibi göstermişti. Abby'nin babası, annesinin Dorian Gray gibi olduğunu söyleyerek takılırdı. Fakat tavan arasında gittikçe yaşlanan bir tablo yerine, babasına sahipti.

Şimdi babası gittiğine göre, Abby, annesinin tablosu olması gerektiğini varsayıyordu. Annesinin yaşamından geçen anları kendi tenine işlenmiş kırışıklar ve endişe çizgilerinden hesap ederdi.

Sanki Abby'nin düşüncelerini okuyormuş gibi annesi aniden konuştu: "Burada olmana öyle memnunum ki. Baban bu öğlen geliyor. Her an burada olabilir."

Annesinin sözleri yüreğini titretse bile, Abby gülümsemesini dikkatle yerinde tuttu. Abby kendini, ikisinin de hayatındaki gerçeküstü kahramanın ani bir beyin kanamasıyla devrildiğini annesine söylemeye zorladığında, bunun hayatının en kötü günü olduğunu düşünmüştü. Fakat en kötü günün bir sonraki gün olduğu ortaya çıkmıştı. Gözleri ağlamaktan o kadar şişmişti

ki zorlulukla görebiliyordu, bakımevine vardığında annesinin bütün sohbetlerini unutmuş olduğunu fark edince en kötü günü yaşamıştı.

Umutlu yüzünü Abby'ye çevirmiş ve konuşmuştu: "Baban seninle birlikte mi? Hep perşembe günleri gelir."

Abby bir kez daha kendini annesinin kalbini kırmaya zorlamıştı. Bir kez daha annesi kollarına yığılıp hem annesini hem de babasını kaybetmiş bir çocuk gibi hıçkırmıştı.

Bu şablon yaklaşık bir hafta boyunca devam etmişti. Ta ki bitkin ve duygusal manada hırpalanmış Abby, en sonunda ikisinin de böyle bir kederi bir gün daha yaşarlarsa kurtulamayacaklarına karar verinceye kadar.

Şimdiyse annesi dinleyen herkese Abby'nin babasının geleceğini söylemekten son derece hoşnut görünüyordu. Hiç gelmiyor olması canını sıkıyor gibi görünmüyordu. Belki de asla gelmeyeceğini kabul etmektense ömrünün geri kalanını onu bekleyerek geçirmek onun için daha az acı vericiydi.

Abby annesinin hassas gözkapaklarına eflatun far eklemek için küçük parmağını kullandı. "Ben de biriyle tanıştım, anne."

"Elvis? Elvis'le mi tanıştın?"

"Hayır. Elvis hâlâ Priscilla ve Lisa Marie'yle Graceland'de. Benimkinin adı Mark. Ve sanırım benden hoşlanıyor olabilir."

"Seni mezuniyet dansına mı çağıracak?"

Abby ağzının etrafında ufak, gizemli bir gülümsemenin oynadığını hissetti. "Belki. Teklif ederse gitmeli miyim sence?"

Annesi bu fikri ciddiyetle değerlendirirken kaşlarını çattı. "Bu çocuk sözüne güvenilir mi? Güvenemediğin biriyle bu-

luşmanı istemiyorum. O kötü çocukların peşinden koşmandan asla hoşlanmadım.”

Abby, telefon numarasını vermeyi teklif ettiğinde Mark’ın aniden nasıl geri çekildiğini hatırlarken gülümsemesi kayboldu. Fakat ardından dünyadaki hiçbir şeyi onun sesini duymaya tercih etmeyeceğine yemin etmişti. Abby’yle ilk kez yüz yüze buluşmak istediğini, cep telefonu gibi samimi olmayan bir şey üzerinden istemediğini iddia etmişti. Ve ardından onu *Lost*’ta Sawyer’ın Kate’i öptüğü gibi öpmüştü.

Makyaj çantasını kenara koyup annesinin yatağına yerleşirken, artık alışkanlık haline gelmiş bir şekilde yatağın kuruluğunu kontrol etti. “Henüz ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Bildiğim tek şey beni mutlu ettiği. Artık daha fazla dışarı çıkıyorum. Yeniden yazıyorum. Tavsiyesini dinleyip *bilmediğim* şeyler hakkında yazmaya karar verdim. Başından beri haklıydı. Yaşamam için tek bir hayat verilmiş olabilir ama bu anlatacak tek hikâyem olduğu anlamına gelmez.”

Annesinin gözleri çoktan kapanmaya başlıyordu. Çenesi göğsüne doğru çıkmıştı.

Abby bir kez daha kendi kendine konuştuğunu fark ettiğinde sesi solarak yok oldu. Belki de başından beri kendi kendine konuşuyordu. “Sözüne güvenilirse bile, ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.” Annesinin uyuyan yüzünü incelemek için başını eğdi, yüreği çaresiz sevgi ve suçlulukla dalgalandı. Annesinin ızdırabını devam ettirmek gibi bir arzusu yoktu ancak şimdiden bu odaya artık yürüyemeyeceği ve kötü bir rüyanın ardından huzur arayan küçük bir kız çocuğu gibi başını annesinin omzunun yumuşaklığına dayayamayacağından

bencilce korku ve endişe duyuyordu. “Birisine hiç güvenebileceğimden emin değilim, anne,” diye fısıldadı. “Önce sen beni terk ettin. Sonra da babam terk etti.”

Annesi başını kaldırdı ve doğruca Abby’ye baktı, annesinin gözleri Abby’ye yaz pikniklerini ve Noel sabahlarını anımsatan çocuksu bir inançla parlıyordu. “Baban seni terk etmedi, bebeğim. Kısa süre sonra burada olacak.”

On İkinci Bölüm

13 Haziran Pazartesi, 19.59

MarkBaynard: Abby? Konuşmamız lazım.

Abby_Donovan: Onlar bir erkeğin, bir kadından duyabileceği en korkunç iki kelime değil mi?

MarkBaynard: Belki o yüzden ilk ben söylüyorumdur.

Abby_Donovan: Benden ayrılıyorsun, değil mi? Twitter’da daha sıcak, daha ıslak dili olan başka bir kadın buldun.

MarkBaynard: Bak... ciddi olmaktan aciz olduğumu biliyorum ama bu defa ciddiylim. Ölümüne ciddiylim.

Abby_Donovan: İyi. Çünkü benim de seninle konuşmam lazım. Ciddi şekilde.

MarkBaynard: Lütfen, önce söylemem gereken şeyi söylememe izin ver.

Abby_Donovan: Öncelik hep hanımlarda sanıyordum? Yoksa o sadece Titanik'te mi geçerli?

MarkBaynard: Korkarım, yerinde bir metafor. Bana telefon numaranı vermeyi teklif ettiğin günden beri, sürekli bunun ve senin hakkında düşünüyordum.

Abby_Donovan: Tamam, şimdi beni gerçekten korkutmaya başlıyorsun. Ne giydiğimi bilmek istemiyor musun? Ya da ne giymediğimi?

MarkBaynard: Bugün dünyanın neresinde olduğumu sor bana.

Abby_Donovan: Hı?

MarkBaynard: Sadece yap. Bugün nerede olduğumu sor.

Abby_Donovan: Peeeeeekiiii. Mark Baynard bugün dünyanın neresinde?

MarkBaynard: iPHONE'UMDAN MANZARA: <http://twitphoto.com/MB7sti>

Abby_Donovan: Bunun ne olduğunu söyleyemiyorum. Tekerlekli sandalye gibi görünüyor. Bir çeşit koridorda.

MarkBaynard: Hastane odamdan manzara

Abby_Donovan: Ah Mark, ne oldu? Sen iyi misin?

MarkBaynard: Hayır. İyi değilim. Ve hiç de olmadım.

Abby_Donovan: Anlamıyorum.

MarkBaynard: Benimle ilgili en başından beri haklıydın. Ben bir sahtekârım.

Abby_Donovan: Yani gerçekten Batman'sin?

MarkBaynard: Hayır, ben gerçekten izne ayrılmış İngiliz edebiyatı profesörü Mark Baynard'ım. Ama geçtiğimiz yıl seyahat ettiğim tek yer...

MarkBaynard: ... non-Hodgkin lenfoma üzerine deneysel tedavilerde uzman bir tesisti.

Abby_Donovan: Lenfoma? Yani... kanser mi?

MarkBaynard: Korkarım öyle. Gençken yendim ama birkaç yıl önce 33 yaşına girdiğimde tekrarladı.

Abby_Donovan: non-Hodgkin lenfomanın en tedavi edilebilir kanserlerden biri olduğunu duymuştum.

MarkBaynard: Öyle olabilir.

Abby_Donovan: Ne demeye çalışıyorsun?

MarkBaynard: Duyduğun her şeye inanmamalısın, demeye.

Abby_Donovan: Bu acı bir şekilde belli oluyor. Yani hiç Paris olmadı mı? Toskana? Loire Vadisi?

MarkBaynard: Hayır. Sadece odamda bilgisayarımla yarı tecritte oturarak deli bilim insanlarının gelip kök hücrelerimi hasat etmesini bekleyen ben vardım.

Abby_Donovan: Ya yolladığın onca fotoğraf? Eiffel Kulesi? Neptün Şelalesi? Blarney Kalesi?

MarkBaynard: Sadece hastalığım nüksetmeden önce gitmeye fırsat bulamadığım yerlerin internetten aldığım fotoğrafları.

Abby_Donovan: Yani bütün ilişkimiz bir yalana dayanıyordu.

MarkBaynard: Ve daha önce hiç kimseye paylaşmadığım en derin gerçeklere. Sadece kemo ve kusma kısımlarını çıkardım.

Abby_Donovan: Neden? Neden böyle bir şey yaptın? Bununla baş etmekten aciz olduğumu mu sandın?

MarkBaynard: Senin sorunun değildi. Neden baş etmek zorunda kalacaktın ki?

Abby_Donovan: O kararı benim vermeme izin vermeye yetecek kadar güvenebilirdin. Bana yalan söylemek zorunda değildin.

MarkBaynard: Sadece sana yalan söylemiyordum. Kendime de yalan söylüyordum...

MarkBaynard: ... her zaman görmeyi hayal ettiğim tüm o romantik yerlere seyahat etmek için çok geç değilmiş gibi davranmak istedim...

MarkBaynard: ... üniversiteden mezun olduğumdan beri zihnimin gerisinde kısılmış romana gerçekten başlayabileceğime inanmak istedim...

MarkBaynard: ... zeki, komik, karşı konulmaz bir kadınla flört etmek istedim.

Abby_Donovan: Onun yerine aptal ve kolayca kandırılabilir biriyle yetindin.

MarkBaynard: Seni asla öyle görmedim. Bir tweet için bile.

Abby_Donovan: Sen hayatın için mücadele ederken benim acınası yazar tikanıklığım hakkında homurdanıp durmama izin verdin. Bunun kendimi nasıl hissettirdiğini düşünüyorsun?

MarkBaynard: Şu anda gerçekten tepenin attığını düşünüyorum. Ama "mücadele etmek" biraz güçlü bir kelime olabilir. Bu daha çok vahşice sallanmak gibi.

MarkBaynard: Abby?

MarkBaynard: Bir şey söyle, Abby. Herhangi bir şey.

MarkBaynard: Şu anda benim için yalnızca iki kelimen olduğunu tahmin ediyorum. Ve onlar “Br*tney Sp*ars” değil.

MarkBaynard: Ve onlardan sadece birinin FİK-onaylı olduğunu sanıyorum.

MarkBaynard: Piçlik yaptım & benden nefret ettiğin için seni suçlamıyorum. Trip atmaya hakkın var. Ama beni kesip atma. Lütfen.

MarkBaynard: Abby?

MarkBaynard: Tweetaşkım?

Abby_Donovan: #MarkFAIL

Bilgisayarının sabit diski pırpır ederek durdu. Abby ekranı nazikçe kapadı, parmakları uyuşmuştu. İlk kez paslanmaz çelik kasalı bilgisayar aldığına pişman olmuştu. Geriye parçalanmış cam ve plastik parçalardan başka hiçbir şey kalmayıncaya kadar klavyeyi tekrar tekrar ekrana vurmak istedi. Nefret dolu şeyi almak ve pencereden dışarı sallamak, Beşinci Cadde’ye fırlatırken kalbiyle birlikte, bütün dünyayı durduracak bir çarpma yaratmak istedi.

Mark yalan söylediyse ne olmuştu? Ya da hatta ölüyor olsa bile? Abby için o hiçbir şeydi. Sadece internetten tanışıp sersemlik ettiği yabancının biriydi. Marketlerdeki dergilerin kapağındaki aktörlerden daha gerçek değildi. Gururundan dolayı Elizabeth Bennett’e muhteşem bir şekilde aristokratik burnunun ucundan mağrur bir gösterişle bakan Bay Darcy’den daha gerçek değildi.

Paylaştıkları samimiyet dikkatle yapılmış bir illüzyondan başka bir şey değildi. Küçük ritüelleri saçmalıktan başka bir şey değildi. Aptalca içten şakaları. Karşılıklı paylaştıkları sırları. Hayali randevuları. Bundan bir yıl sonra Macy'nin bodrumunda buluşacaklarına dair aptalca planları.

Hiçbiri gerçek değildi. O gerçek değildi.

Onun attığı tweet'leri dünyanın öte yanından, güneşli Toskana'daki üzüm bağından değil de, yalnız bir hastane yatağından göndermiş olması neden öneme sahip olsundu ki? Sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalıp durmaksızın *Altın Kızlar*'ın tekrarını monitörlerin her kalp atışını saymasını dinlemekten ve daha ne kadar zamanı kaldığını merak etmekten daha iyi olduğu için izlediğini niçin önemsesindi?

Yanaklarını ovalamak için uzandığında yüzünü ıslak bularak şaşırdı. Ağladığı son zamanı hatırlayamıyordu. Annesine, babasının ölüm haberini tekrar tekrar vermek zorunda kaldığı o korkunç hafta sırasında gözyaşları kurumuş gibi görünüyordu.

Göb-Göb Willow bazı kedilerin sahip olduğu özel empatiyle bacağına sürtünürken, Buffy kanepenin önündeki ayak iskemlesinden sakın bir merakla onu gözlüyordu.

Abby gözyaşlarının arasından bilgisayarına gözlerini dikip baktı. Sessiz olsa bile, hâlâ Mark'ın sesini duyabiliyordu:

Sadece, yaşamını hastane çöpüne içi dışına çıkana kadar kusarak sonlandıran zavallı herifin seninle aynı fikirde olacağına inanmış değilim.

Hayatın bir anlamı var çünkü basitçe o... hayat. Hayatta bir kıymet bulmak için dışarı çıkıp BMW'ni bir ağaca bindirmene gerek yok.

Anlamlı ölümler var. Ve absürd ve tamamen anlamsız ölümler var. Ne yazık ki hangisini seçeceğin sana kalmıyor.

Bir John Irving romanında, hiç kimse asla anlamsız bir ölümle ölmez.

Ölüm tercihi mi? Krispy Kreme'le boğularak ölmek.

Abby masasından uzaklaştı ve uzun, dar dairesi boyunca hızlı hızlı yürümeye başladı. İlk defa Soho'daki geniş çatı katlarından birini kiralamış olmayı diledi. Dairesi daha önce hiç onarılmış bir otel odası gibi görünmemiştir. Zevklice boyanmış duvarlar üzerine üzerine geliyordu. Kalbini sanki göğsünde infilak edecekmiş gibi yapan düzensiz soluklar alabiliyormuş gibi görünüyordu. Penceresinin dışına alacakaranlığın gölgeleri düşmeye başladı, odadaki son gün ışığını dolduruyor ve şehrin sokaklarını kasvetli tünellere dönüştürüyordu.

SubZero buzdolabının kapağını çekip açtı. Bunun Ben & Jerry'nin tedavi edebileceği bir yara olmadığını, buzdolabındaki kileri çabucak araştırmasıyla anladı.

Kapağın çarparak kapanmasına izin verdi ve zonklayan alnını soğuk paslanmaz çeliğe dayadı. Arkasındaki bilgisayarı neredeyse, sanki karanlıkta yaşayan, nefes alan bir yaratılmış gibi hissedebiliyordu. Suskun serzenişine daha fazla katlanamayarak cüzdanını, anahtarlarını aldı ve daireden hızla çıktı.

Abby Grand Army Plaza'ya doğru koşmak ve parkta gölgelerin arasında kaybolarak yaralarını yalayarak iyileştirmekten başka hiçbir şeyi istemiyordu. Ama telaşlı haldeyken bile, karanlık çöktükten sonra parkta yalnız başına yürümenin başlıklara

ya da *Law and Order* veya *CSI: New York* bölümlerinden birine konu olacak çözülmemiş saldırı, tecavüz ve cinayete davetiye olduğunu biliyordu. O yüzden sağa dönüp Beşinci Cadde’de ilerledi, Times Meydanı’nın cafcacflı ışıklarına doğru giden telaşlı tiyatro sever kalabalığı iterek yolunu açtı.

Şehrin muazzam ve çeşit çeşit nüfusu, şehrin hem lütfu hem de lanetiydi. Anonimliğin özgürlüğü sarhoş edici olabiliyordu, ta ki milyonlarca insan tarafından çevrelenmiş olduğunu ve hiç kimsenin senin ölüp kalmanı önemsemediğini fark ettiğin ana kadar.

Saks’ın sanatsal şekilde aydınlatılmış pencerelerini geçerken, tasarımcı kıyafetleri içindeki hayalet kadar beyaz mankenler ona eşit kayıtsızlıkla baktı, sanki, “Göğüs uçlarımız var ama onlara ihtiyacımız yok. Senin hissettiğin acıyı asla bilmeyeceğiz,” der gibi.

Abby yürürken karanlık çöktü. Şehrin ışıkları etrafında canlılıkla göz kırptı, sanki başka bir gezegendeki soğuk ve uzak yıldızlar gibi. Ayakkabılarının ince tabanından kaldırımı hissedebilinceye dek yürüdü.

Sersemliğinden uyandığında Times Meydanı’nı birkaç blok geçmiş olduğunu ve hem kalabalığın hem de ışıkların gittikçe azaldığını fark etti. Temkinle şehrin bilmediği kısımlarının derinliklerine girmeye cüret ederek en yakın metro istasyonuna giriverdi.

Seçtiği metro vagonu, eşarplı yaşlı bir kadın, iPad’inden *Wall Street Journal*’ı okuyan yorgun görünümlü bir işadamı ve vücutlarının görünen her yeri dövme ve piercing’li olan simsiyah giyinmiş kıkırdayan bir avuç genç dışında neredeyse

boştu. Abby vagonun arka kısmındaki ucuz plastik koltuklardan birine çöktüverdi. Fazlasıyla tanıdık bayat ter kokusunun, çok şükür ki tanımlanamayan çeşitli kokularla karışmış halini içine çekerken gözlerini kapadı ve kendini trenin sarsılma ritmine bıraktı. Gözlerini tekrar açtığında, tren Franklin Sokağı metro istasyonuna varıyordu.

İstasyondan Franklin ve Varick'in köşesine, tam Tribeca'nın kalbine çıktı. Nereye gittiğini bildiğini varsayıyordu. Babasının ölümünden sonraki iki yılı, kendini kimseye ihtiyaç duymadığına ikna etmekle geçirmişti. İşinin ve şehrin hareketli kalp atışının onu ayakta tutmaya yeteceğine... Ama sonrasında Mark mümkün olan en kötü zamanda çıkıp gelmiş ve ona yanıldığını kanıtlamıştı.

Dairesinden hızla çıktığında cep telefonunu almayı unutmuştu, o yüzden kendini yüksek bir binanın döner cam kapılarını koruyan özel üniformalı kapıcının merhametine bırakmaktan başka şansı yoktu. Taranmamış saçları ve kızarmış gözleriyle, muhtemelen yanlış durakta trenden inen Greenwich Village uyuşturucu bağımlıları gibi görünüyordu. Eğer kapıcı onu geçmiş ziyaretlerinden hatırlamazsa binaya girmesine asla izin vermezdi.

Nefesini toplamaya vakit bulamadan hızlı asansör onu otuz yedinci kadar çıkarmıştı. Kapıdaki bir dilenci gibi hissederek koridorun sonundaki kapıyı çaldı, birisinin gerçekten evde olma ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu biliyordu.

O yüzden kapının açılıp üzerinde Asya baskısı olan kısıcık, kırmızı ipekten bornozu içindeki Margo'yu açığa çıkarması neredeyse bir şok oldu. Ayakları çıplaktı fakat saçı hâlâ mükemmel

bir şekilde dalgalıydı. Abby'nin hayatı boyunca gördüğü en muhteşem İspanyol adam, Margo'nun arkasındaki yatak odasının kapısında duruyordu, üzerinde bir havludan ve yüzünde de hoşnutsuz ifadeden başka bir şey yoktu.

Abby'yi gördüğünde Margo'nun yüzü ılık saçı. "İşte buradasın, bebeğim! Sabah geleceğini sanıyordum." Abby tek bir kelime bile edemedi arkadaşını döndü ve granit yüzeyi geçerek yere yakın pencerelerin altında yer alan parlak metal ve camdan masasına gitti. Uzun, kıpkırmızı tırnaklarıyla birkaç dosyayı hızla taradı. "Şansın var ki bileti eve gelirken yolda aldım. Önce uçuş millerimi transfer etmeme izin vereceklerini düşünmedim ama havaalanı temsilcisiyle işim bittiğinde, beni, demek istediğim, *seni*, birinci sınıfa geçirmek için yalvarıyordu. Ah, işte burada! Dünyanın bir yanına uçarak bir sonraki Ted Bundy olabilecek bir adamla görüşmek istediğin için hâlâ biraz deli olduğunu düşünüyorum ama hey, seni birkaç günlüğüne dairenden çıkartacak, değil mi? Söylemem gerekiyor ki, sen yokken o tüylü, küçük canavarlarını beslemeye aldırman ama o küçük bok Muffy ya da Fluffy veya Tuffy, ona her ne halt diye sesleniyorsan o, hâlâ ödümü patlatıyor."

Margo başını bilgisayar çıkışından kaldırıp Abby'nin hâlâ eşikten girmediğini fark ettiğinde odanın yarısına kadar gelmişti. Daha da yaklaştı, Abby'nin yüzünü araştırırken muhteşem yüz hatları endişeyle gerildi. "Abby? Ne oldu, Abby? Sen iyi misin?"

Taze gözyaşlarının gözlerini yaktığını hisseden Abby, akan burnunu elinin tersiyle sildi. "O bilete ihtiyacım olmayacak ama benim için birinin zambak beyazı kıcını aya kadar tekmelemene

ihtiyacım var. ‘Sana söylemiştim’ ya da ‘Tanrı küçük yüreğini kutsasın’ demezsen bir ay boyunca Oprah olmana izin veririm.”

Margo, yüzü anlayışla büzülürken kollarını açtı. Abby boğuk bir hıçkırıkla kendini onun kollarına bıraktı; hâlâ Mark için mi, yoksa kendi için mi ağladığından emin değildi.

On Üçüncü Bölüm

Dün gece FRASIER'ın IQ bölümünü izledim. Frasier'dan daha akıllı ama Niles'tan daha ahmak olduğumu öğrendim.

Eğer başkan olsaydım, bir Starbucks çarı, bir sıcak taşla masaj çarı ve bir de bitter çikolatalı M&M çarı atardım.

Doktorlar reçetlere MUTLULUK HAPLARI diye etiketlenmiş bitter çikolatalı draje yazmalı. Otuz tane al ve sabaha beni arama.

Sevgili New Age CD'si: Bu parça TİTANİK batarken çaldıkları şarkıya bu kadar benzemeseydi çok daha rahatlatıcı olabilirdi.

Abby gürültüyle inledi, yan masadaki Times'a göz gezdiren ve caramel macchiato'sunu yudumlayan adamdan hafifçe kızgın bir bakış kazandı. Abby yine yapıyordu. Aklından tweet atıyordu. Mark'la paylaşmak istediği yüz kırk harf ya da daha azıyla oluşan gözlemleri topluyordu. Beynindeki inatçı düğmeyi "kapat" haline getirebilmeyi umutsuzca diledi, böylece kendi

kendine tweetler yazmayı keserdi. Bu, sanki artık çalışmayan bir kuleye imdat çağrısı göndermek gibiydi.

Latte'sinden bir yudum alıp irkildi. Abby boş boş oturup Beşinci Cadde'den geçip giden trafiği izler ve bir hayaletle laflarken kahvesi buz gibi olmuştu. Mark'la "tanışmadan" önce dairesinden çıkmayı hiç istemiyordu. Şimdiyse, oraya yalnızca uyumaya dönüyordu. Dizüstü bilgisayarını gerçekten açmayı düşünmek şöyle dursun, aynı odada kapalı kalmaya dayanamıyordu. Neredeyse bir hafta önce Twitter'dan son çıkışından bu yana, bilgisayarının soğuk, karanlık ve sessiz bir şekilde durmasına izin vermişti.

Bu hafta, New York'ta serserilik yapmaktan tutuklanmadan tüm gün aylak aylak dolaşabileceği birçok yer olduğunu öğrenmişti: halk kütüphanesi, Guggenheim, Metropolitan Sanat Müzesi, Rockefeller Merkezi, Aziz Patrick Katedrali. Hatta güneşli bir öğleden sonrada Poet's Walk'taki demir banklardan birini bile işgal etmişti. Ama mutlu çiftlerin görüntüsü onu parktan kaçırıp hareketli caddelerde başıboş dolaşmasına sebep oldu. Ta ki dairesine geri dönüp yatağına yığılmaktan başka şansı kalmayınca dek yorulana kadar. Tek bir rüya bile görmeden tüm gece uyumuştı.

Ondan sonra eski tanıdık uğrak yerine dönmüştü. Kafein ve haklı kızgınlıkla körüklenerek bütün hafta boyunca çeşitli Starbucks'larda yazı yazmış, yeni kitabını zar zor okunan elyazısıyla sarı bir not defterine sayfalarca karalamıştı. Parlak iPad'leri ve titreşen BlackBerry'leri olan sevgili Starbucks müşterileri üstünlük taslayan sinsi sırıtişlarla onu yargılıyorlardı, gören de kelimeleri taş tablete kazımak için keski kullandığını düşünürdü.

Dairesinden ve bilgisayarından kaçmış olabilirdi fakat kendi zihninden kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Gerçekten hiç var olmamış bir adamın hayaleti hâlâ musallat oluyordu. Bir ilişkiden ne beklediklerine dair yarı ciddi espriler yaparak gerçekten Poet's Walk'ta el ele yürüdüklerine neredeyse yemin edebilirdi.

Hiç tekrar evlenmeyi düşünüyor musun?

Hayır.

Mark'ın sağlık durumuyla ilgili gerçeği biliyor olabilirdi fakat boşanması kalbini feci şekilde yaraladığı için mi, yoksa tekrar evlenecek kadar uzun yaşamayacağına inandığı için mi bu şekilde cevapladığını bilmesine imkân yoktu. Zahmetsiz bir cazibeyle ona yalan söylemişti, yine de Abby'nin unutamadığı şey o yürek burkan dürüstlük anları gibi görünüyordu.

Çoktan Dublin'e giden bir bilet aldığını açıklamaktan bir tweet uzak olduğuna hâlâ inanamıyordu. Annesinin aşka olan sarsılmaz inancının, ölümü bile aşan bir inanç, riske girmesine ilham verdiğini ona söylemek üzereydi. Zar zor tanıdığı bir adama kalbini sunarak belki de her şeyi riske atacak olsa bile, kendi kalbinin etrafına inşa ettiği duvarı neredeyse parçalayacaktı.

Ama Abby tüm bunları yapamadan, Mark kendi yıkım güllesini göndererek onları parçalara ayırmıştı.

Abby, itirafının onun için ne kadar zor olduğunu düşünmek ya da tweet'leştikleri süre boyunca onun hastane yatağında uzandığını hayal etmek istemiyordu. Onun için üzgün hissetmeye gücü yetmezdi. Kalbinde başka bir kayıp için yas tutmaya yetecek yer kalmamıştı. Becerebildiği kadar uzun süre boyunca öfkesine tutunmak istiyordu. Kendini koruyacak sivri sınırları olmadığında hissedebileceği şeyden korkuyordu.

Sarı not defterine bir satır daha karaladı, zihnini düşüncelere dalmaktan daha üretken bir şeylerle meşgul etmeyi umuyordu. Arkasından tanıdık bir cıvıltı sesi geldi. Abby donakaldı; neşeli ses, kalbini tıpkı bir bıçak gibi kesti. Omzunun üzerinden bakmak için yavaşça döndü, sanki korku dolu ani hareket ana arterlerden birini koparabilirmiş gibi.

Tek omzunun üzerine mor tonlarında şal atmış yirmi yaşlarındaki bir kız arkasındaki masada oturuyordu ve önünde açık duran bilgisayarından Tweetdeck'in özgün kolonları görünüyordu. Bilgisayar başka bir tweet'in geldiğini haber vererek yeniden cıvıldadı. Kız okurken sıırıttı, ardından parmakları tuşların üzerinde uçarcasına ustalıkla bir cevap yazdı.

Yalnızca bir hafta öncesinde o kız ben olabilirdim, diye düşündü Abby. Fakat Mark'ı tweet'lerin ortasında bırakıp gittiği o gecedeki beri, bir haftanın sonsuzluk olabildiğini keşfetmişti.

Ya da lenfoma ile savaşan bir adam için yalnızca gözlerini kırpmak kadar kısa bir zaman olabilirdi. Aniden panik dalgasıyla ele geçirilen Abby ayağa fırladı ve not kâğıtlarını titrek ellerle portföyüne tıktı. Kapıya yöneldiğinde, caramel macchiato'lu adamın uzatılmış bacaklarına takılarak sendeledi.

"Çok üzgünüm," dedi adamın yanından aceleyle geçerken. Adam gazetesinin tepesinden onaylamayan bakışlarla kötü kötü baktı. "Çok, çok üzgünüm."

Abby bilgisayarının ekranına gözlerini dikip baktı, siyah bir kuşun silüetinin yer aldığı neşeli sarı kareyle hipnotize olmuştu. Tek yapması gereken ok işaretini üzerine getirmek ve Tweetdeck'i açmaktı. Bilgisayarını açarak zaten ilk adımı atmıştı.

Titreyen parmaklarını kablosuz faresinin üzerine kapatarak sabit tuttu. Buffy ve Göb-Göb Willow, Abby'nin son dört yıldır yatak dediği Japon şiltesinin ayakucundan onun her hareketini izliyor, yalnızca kedilerin yapabileceği şekilde aynı anda sıkılmış ve beklentili görünmeyi başarıyorlardı.

Pencerenin dışında güneş çoktan batmaya başlamıştı. Kısa süre sonra oda yalnızca bilgisayarından gelen samimi ışıkla aydınlanacaktı. Eğer Mark gerçekten Avrupa'da değilse, o zaman aynı zaman diliminde bile olabilirlerdi. Bir hastane yatağında uzanırken günün soluşunu izliyor ve Abby'nin ne yaptığını merak ediyor olabiliirdi.

Öğrenmenin bir yolu olduğunu bilerek işaret parmağıyla faresini kararlı bir şekilde tıklattı. İhmal edilmiş Tweetdeck'i hayata dönerken düzenlenen kolonları ekranı doldurdu. İlk önce tamamen karanlıktı. İlk tweet ekranında neşeyle cıvılda-yana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti, ardından baş döndürücü bir hızla diğerleri de geldi.

Abby onlara göz ucuyla bile bakmadı. Gözleri yalnızca Direkt Mesaj kolonundaki boş yerdeydi. Gözlerini kısa süreliğine kapadı, kalbi göğsünde tutuştu. Gözlerini açtığında, Direkt Mesaj kolonu doluydu.

Kafası karıştığından kısık gözlerle kolonu inceledi. Tüm mesajlar aynı kişiden gelmişti ama Abby profil fotoğrafını tanımadı. İşte o zaman Mark'ın mavi kuşlu Twitter avatarını, John Cusack'ın Lloyd Dobler'ı canlandığı *Bir Şey Söyle* filminde, başının üzerinde seyyar teyp tutarkenki bir fotoğrafıyla değiştirdiğini fark etti.

Elini ağzına kapatarak kahkahayla hıçkırma arası bir sesi bastırdı.

Tweetdeck'inde onun en son tweet'lerinden başka bir şeyi okumasının imkânsız olduğunu bilerek eklentiye küçülttü ve doğrudan Twitter'ın sitesine gitti. Aldığı her direkt mesaj hâlâ orada depoluydu. Haftanın günleri yazan donları tutuşarak siber oyun alanlarından çıkmadan önceki tarihi bulmak için beş sayfayı geçmesi gerekti.

Mark, tekrar mesaj atmaya cüret etmeden önce sadece yirmi dört saat geçmişti.

14 Haziran Salı, 19.35

MarkBaynard: Şu anda Dandy Warhols'un We Used To Be Friends¹⁰ şarkısını dinlediğini tahmin ediyorum. Bilirsin, *Veronica Mars*'ın jeneriği.

MarkBaynard: Henüz beni takip etmeyi bırakmamış ya da engellememişsin, o yüzden hâlâ ulaşılabilir olduğunu varsayıyorum.

MarkBaynard: Benden kaçtığın için seni suçlamadığımı bilmeni istiyorum.

MarkBaynard: Şu anda ölmemi diliyorsan, onu bile kişisel algılamayacağım. Ama seni uyarmam gerekiyor, beni öldürmek için bundan daha fazlası gerekiyor.

10 (İng.) Eskiden arkadaştık. (ç.n.)

MarkBaynard: On altı yaşımdan bu yana doktorlarım beni öldürmeye çalışıyor. Son zamanlarda uğraşlarını iki katına çıkardılar ama hâlâ sınırlı başarıdalar.

MarkBaynard: Şu ana kadar bana sadece ölmeyi DİLETMEYİ başardılar.

MarkBaynard: En azından hâlâ ortak noktamız var. İkimiz de ölmemi diliyoruz.

MarkBaynard: Muhtemelen üzgün olduğumu söylememi bekliyorsun. Ama değilim ve olduğumu söylersem yalan söylüyor olurum.

MarkBaynard: Ve sana yeterince yalan söylediğimin farkındayım. Asıl gerçek şu ki, oldukça kasvetli haftalarda hayatımdaki tek parlak nokta sendin.

MarkBaynard: Eğer sen olmasaydın, asla Eyfel Kulesi'ni görmeye gidip Paris'teki bir kafede espresso yudumlamayacaktım.

MarkBaynard: Toskana'daki bir terasta, üzüm bağlarının üzerinden batan güneşi asla izlemeyecektim.

MarkBaynard: Floransa'daki bir meydanda katedral çanlarının yankılanışını asla dinlemeyecektim.

MarkBaynard: Ve asla Blarney Kayası'nı öpemeyecek ve sana söylediklerimin gerçek olmasını dileyemeyecektim.

MarkBaynard: Yani sana yalan söylediğim için üzgün değilim ama bu konuda böyle bencil bir piç olduğum için üzgünüm.

MarkBaynard: Artık bencil, yalancı bir piç olmamamın şerefine, non-Hodgkins Lenfoma 3. evredeyim.

MarkBaynard: (Sahne Sağı'nın aksine, eğer bu deneysel tedavi işe yaramazsa çıkmamı bekleyecekleri yer.)

MarkBaynard: İlk kez 16 yaşımdayken tanı konuldu, kemoterapi aldım ve kemik iliği nakli yapıldı.

MarkBaynard: 17 yıl boyunca gerileme döneminde kaldım, ta ki lenfoma tekrar kıcımlı tekmelemeye karar verinceye kadar. Bu kez tedaviye yanıt vermedim.

MarkBaynard: Son birkaç ayı deneysel bir yeni tedavi için kök hücrelerimi toplamaya hazırlanarak geçirdiler.

MarkBaynard: Bu hastalık Kaliforniya ceza sistemi gibi, üç ıskı ve oyundan çıkıyorsun.

MarkBaynard: Şu anda sayı iki ıskı & üç düşürme. Ama üçüncü ıskayı kabullenmektense sallamanın daha iyi olduğuna karar verdim.

MarkBaynard: Ah lanet, işte hemşirem saat sekiz ilaçlarımla geliyor: <http://twitphoto.com/MB7stj>

MarkBaynard: Hemşire Ratched'i tanımak için çok mu gençsin? Böyle zamanlarda senin edepsiz hemşire kostümünü gerçekten özlüyorum.

MarkBaynard: Ve seni.

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkı...

15 Haziran Çarşamba, 19.30

MarkBaynard: Umarım hâlâ hayata tutunduğumu öğrenmek seni hayal kırıklığına uğratmaz.

MarkBaynard: Dün gece çok zordu. Hemşire Ratched ve sihirli, gizemli ilaçlarının üzerimdeki etkisinden sonra uyuyamayacak kadar gerilmiştim.

MarkBaynard: TV'deki tek şey Keeping Up With The Kardashians maratonuydu, bu da ölümün tatlı affını daha şevkle istememe sebep oldu.

MarkBaynard: O yüzden Güzel Ve Özel Bir Yer'in bir kopyasını indirdim ve gecenin çoğunu favori kitabını okuyarak geçirdim.

MarkBaynard: Mezarlıkta yaşayan bir adam, birkaç hayalet ve eleştirel konuşmalar yapan bir kuzgun hakkında olduğunu söyleseydin, uzun zaman önce okurdum.

MarkBaynard: Kuzgun bana kendimi hatırlattı. Konuşan kuşun özelliği hoşuma gitti.

MarkBaynard: Hikâyenin ana fikri aşk ölümün ötesine geçer mi, yoksa ölüm aşkın ötesine mi geçer karar veremiyorum.

MarkBaynard: Mide bulantısının hem ölümün hem de aşkın ötesine geçtiğini öğrendim. Bu yerde kahvaltıda seni besledikleri toz çırpılmış yumurtalar gibi.

MarkBaynard: Mide bulantısıyla, açlıktan ölmenin aynı anda olmasının mümkün olduğu kimin aklına gelirdi ki?

MarkBaynard: Bir dahaki buluşmamızda Cracker Barrel'a gidebilir miydik merak ediyordum.

MarkBaynard: Belki yumurta, kurabiye, et sosu, mütver, elma, pankek, ılık Akçaağaç pekmezi, muffin'in olduğu kocaman tabaklardan birini sipariş ederdik.

MarkBaynard: ... ve ağzında elma olan kocaman bir domuz yerine, ağzında başka bir domuz olan kocaman bir domuzu doğruca masamıza getirtirdik.

MarkBaynard: Bugünlerdeki ufak, hüzünlü fantezim bu: sen ve bir sürü domuz pastırması.

MarkBaynard: Oradayken sana hediye dükkânından bir şey alabilirdim. Belki biraz bonbon şeker ya da Patsy Cline'ın Greatest Hits albümünü.

MarkBaynard: Veya ipe bağlı bir çubukla, kel bir adamın başını tıraş etmeye çalıştığın manyetik eski zaman oyuncaklarından birini.

MarkBaynard: Ya da sigara şeklinde sakız. İçindeki kâğıttan yüzüğü parmağına takabilirdim ve ne kadar cimri olduğumla ilgili espriler yapabilirdik.

MarkBaynard: Tabii eğer sen Denny's'den Grand Slam menüsü isteyen tarzda bir kadınsan, anlarım.

MarkBaynard: Genellikle kendi kıyafetlerimi giymeme izin veriyorlar, daha fazla teste girmem gereken günler hariç.

MarkBaynard: Bu hastane önlükleri "tam ifşa" deyimine yepyeni bir anlam getiriyor.

MarkBaynard: Bugün yan odadaki suratsız yaşlı kadının ve ultra-sürtük röntgen teknisyeninin önünde kazayla kırım açıldı.

MarkBaynard: En azından kazayla olmuş gibi davrandım.

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkım.

16 Haziran Perşembe, 15.47

MarkBaynard: Eğer bu intikam planıysa, bugün ziyaret için annemin şehre geldiğini öğrenmek sana coşku vermeli (Darth Vader jenerik müziği başlasın.)

MarkBaynard: Bu hastalıkla geçirdiğim onca yıldan sonra bile, hâlâ yastığımı kabartmak ve beni onunla boğmak arasında gidip geliyor gibi görünüyor.

MarkBaynard: Yeniden hasta olacak kadar bencil olduğum için mi, yoksa pazartesi gecesi Bunko oyununu bölmeyecek kadar zaman edebim olmadığı için mi...

MarkBaynard: ... daha çok hayal kırıklığına uğruyor hiç bilemiyorum.

MarkBaynard: Sanırım her zaman bir paket Virginia Slims sigarası ve öğle yemeğinde 3 martininin çözemeyeceği hiçbir hastalık olmadığına gizlice inandı.

MarkBaynard: Ya da ağabeyimin geçen Noel’de ona aldığı Sex And The City DVD’lerinden sonra takıldığı üç Cosmo’nun çözemeyeceği...

MarkBaynard: İlk kez bir cümlede “kesinlikle yıkılası” dediğini duymanın ne kadar rahatsız edici olduğunu sana anlatamam.

MarkBaynard: Gençliğimde tedavi görürken hep hastaneye gelecek ve kazayla radyoaktif kokteyllerimden birini içecek diye ödüm kopardı.

MarkBaynard: Sana hiç olduğu yaştan beş yaş büyük olduğunu söylediğini anlatmış mıydım? Böylece, “Vay! Yaşına göre harika görünüyorsun!” diyecekler...

MarkBaynard: Ben de artık herkese 75 yaşında olduğumu söylemeye başlayacağım, böylece muhteşem göründüğümü düşünecekler.

MarkBaynard: Şu anda Mark Baynard vudu bebeğine neşeyle iğne batırdığını tahmin ediyorum çünkü laboratuvardaki başka bir vampir geliyor.

MarkBaynard: Twilight'taki o parlak vampirler bu heriflerle başa çıkamaz. Bütün Cullen klanını beslemeye yetecek kadar kanımı çektiler.

MarkBaynard: Serum askıma sarımsak asmaya çalıştım ama içlerinden birinin İtalyan yemeğinin büyük hayranı olduğu ortaya çıktı. Sarımsağı VE kanımı aldı.

MarkBaynard: Şimdi izin verirsen, damarlarımı (ve ruhumdan geri kalanı) Kont Lanetula'ya teslim etmem gerekiyor.

MarkBaynard: Umuyorum ki çektiğim acı sana neşe verir.

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkim...

17 Hatziran Cuma, 1.15

MarkBaynard: Pekâlâ, kaç gün (ve gece) daha bir cevap almadan sana yazarsam takipçi sapık sayılacağım?

MarkBaynard: Hayatımın bu evresinde polisten bir ziyaret bile hoş bir oyalanma sayılır. (Ya da To Catch A Predator'dan Chris Hansen.)

MarkBaynard: Ölümle (ya da ölmemeye çalışmakla) ilgili sana söylemedikleri tek şey; ne kadar kahrolası sıkıcı olabileceği.

MarkBaynard: Bir hastanem olsaydı, Michael Jackson'ın Neverland'i gibi zürafalar, atlı karıncalar ve hız trenleri olacak şekilde yapardım.

MarkBaynard: En azından, günün çoğunu kusmakla geçirmenin iyi bir nedeni olurdu.

MarkBaynard: Ya da belki birbirinin aynı memesi olan, birbirinin aynısı sarışınlarla dolu Playboy Malikânesi gibi yaptırmak daha iyi olabilirdi.

MarkBaynard: En azından günün çoğunu yatakta geçirmenin iyi bir nedeni olurdu.

MarkBaynard: Bu hastane önlüğünün içinde olmaktansa, kollarımda aptal sarışınlarla, ipek bir ropdöşambırın içindeyken daha iyi görünmez miydin?

MarkBaynard: Michael Jackson'dan bahsetmişken, bu sabah internette otopsi raporunu okuyarak kendimi eğlendirdim.

MarkBaynard: Bir Otopsiyi Okuduktan Sonraki Garip Şey: "Sağlığı beklediğimizden çok daha iyiydi." Şey, evet... ÖLÜ olduğu kısım hariç.

MarkBaynard: Hazır ben hiçbir şey yapmıyorken, senin ne yaptığını hayal etmekten başka yapacağım hiçbir şey yok.

MarkBaynard: Kongrenin gelip soğuk, ölü ellerinden parlak lambaları söküp almasını bekleyerek oturmaktan başka tabii.

MarkBaynard: Muhtemelen lenfoması olmayan ve gerçekten Paris'te bulunmuş başka bir, izne ayrılmış İngiliz edebiyatı profesörüne tweet atmakla meşgulsün.

MarkBaynard: Umarım senin için tek-frappucino'luk günlerden biri olmuştur. Umarım kelimeler parmak uçlarından çikolata nehirleri gibi akıyordur.

MarkBaynard: Umarım Fare Avcısı Buffy, Göb-Göb Willow'u yememiştir. Ya da seni.

MarkBaynard: Umarım bir gün beni affedeceksin.

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkı...

18 Haziran Pazar, 3.31

MarkBaynard: Selam, bebek. (Tommy Lee'nin şu seks kasetlerinden birinde Pam Anderson'la konuşma şekline çok mu benzedi?)

MarkBaynard: Saat sabahın üç buçuğu ve melekler bile uyuyormuş gibi hissettiriyor.

MarkBaynard: Onların dünyasıyla bizimkinin arasındaki perde bu saatlerde gerçekten inceliyor.

MarkBaynard: Hastane, kötü aydınlatılmış koridorları ve terk edilmiş hemşire bankolarıyla Cadılar Bayramı 2'deki gibi hissettiriyor.

MarkBaynard: Michael Myers'ın belirip, beynimden kabak feneri oymayı teklif etmesini bekleyip duruyorum.

MarkBaynard: Gerçekten boktan birkaç gün geçirdim. Doktor yeni ağrı kesiciler yazdı, o yüzden şimdi acı çekiyorum VE dillere destan uçurtma gibi uçuyorum.

MarkBaynard: Hep ilaç aldığımda sana tweet atmamaya çalıştım çünkü uyuşturucu bağımlısı olduğumu sanmandan korktum.

MarkBaynard: Ama artık uyuşturucu bağımlısı olmadığımı BİLDİĞİNDEN, ne fark eder ki?

MarkBaynard: Keşke bu da herkesin müthiş saç ve romantik bir jenerik müziğiyle öldüğü şu Nicholas Sparks filmlerinden biri gibi olsaydı.

MarkBaynard: Kusma kısmını hep atlıyor. Ve de sızlanmayı.

MarkBaynard: Eğer bir tema şarkım olsaydı, muhtemelen Beastie Boys'tan "B-Boys Makin' with the Freak Freak" olurdu.

MarkBaynard: Şu anda ölmüş olmayı dilediğimi söyledim ama bu biraz lüzumsuz olur.

MarkBaynard: Burada olmanı dilediğimi söyledim ama hiç kimsenin bu cehennem çukuruna benimle birlikte tıklılmasını istemiyorum, en kötü düşmanımın bile.

MarkBaynard: 7. sınıftayken öğle yemeği paramı (ve evrak çantamı) çalıp beni dolabıma kilitleyen boyunsuz sporcu hödüğü bile.

MarkBaynard: Tamam... belki o istisna olurdu.

MarkBaynard: Dün gece rüyamda oğlumu gördüm.

MarkBaynard: Onu görmek o kadar harikaydı ki ama uzun bir tünelin sonunda duruyordu ve ne kadar hızlı sıkı koşarsam koşayım ona yetişemiyordum.

MarkBaynard: Sanırım anlamak için Freud'un izah etmesine ihtiyacımız yok, değil mi?

MarkBaynard: Keşke rüyamda seni de görseydim.

MarkBaynard: zo ,odd upi dp ,ivj zoy hryd dp ;pmr;u yjod
yo,r pg mohjy /

MarkBaynard: Uups... üzgünüm. Parmaklarımı yanlış tuşlara götürdüm. Zaten ne söyleyeceğimi de hatırlamıyorum. Epeyce bilgece bir şey olduğundan eminim.

MarkBaynard: Daha önce hiç duymamış olmama rağmen sesini bu kadar özleyebileceğimi hiç bilmiyordum.

MarkBaynard: İyi geceler Tve

Mark'ın tweetlerinin burada son bulması iyiydi çünkü bilgisayarcının ekranı Abby'nin gözlerinin önünde yüzüyordu. Görmeyen gözlerle tişörtünün kenarını kavradı ve masa takvimi görüş alanına girene kadar gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kurulamak için kullandı.

Mark'ın son tamamlanmamış tweet'i kırk sekiz saat önce gönderilmişti. Abby uzun süre boyunca karanlıkta oturdu, bilgisayarının ekranının ışıltısıyla yıkanıyordu. Mark'ın tweetlerini okumak iyileşmeye başlamış bir yaranın kabuğunu koparmak gibiydi.

Twitter'ı küçülttü ve Tweetdeck'ini açtı. Eli farenin üzerinde oyalandı. Tek bir tıkla onu takibi bırakabilir, hatta onu engelleyebilirdi. Romanlarının sayfaları arasında bizzat yarattıkları dışında lüzumsuz karmaşıklıklar ya da dram olmadan güvenli, küçük kiralık dairesindeki, güvenli, küçük hayatını yaşamaya geri dönebilirdi. Geriye dönüp aralarında kurdukları bağa aptalca bir oyalanma olarak bakabilirdi. Abby'nin dikkatini gündelik olaylardan ve New York'ta bekâr bir kadının yaşamının gerçekliği, acı verecek şekilde yalnızlığından uzaklaştıracak bir şeydi.

Altmışların eski korku filmlerindeki sahipsiz ruhun ele geçirmesi gibi, eli yavaşça fareye ve klavyenin üzerine doğru hareket etti. Kısa bir tereddütten sonra parmakları tuşlara saldırıp üç kelimeyi yazıverdi: *Üzerinde ne var?*

Küçük parmağının kararlı tıklayışıyla Gönder tuşuna bastı, ardından sandalyesinde arkasına yaslandı ve bekledi.

Ve biraz daha bekledi.

Ekranın köşesindeki dijital saatin dakikaları geçerken, kendini Mark'ın iyi olduğuna dair ikna etmeye çabaladı. Muhtemelen TV Land'de *Home Improvement*'ın tekrarını izliyordu ya da çok fazla ağrı kesici etkisiyle uyuyordu. Zaman geçip giderken, nabızı kulaklarında davul gibi atmaya, kendini biraz hasta hissettirmeye başladı.

Parlak bir şekilde aydınlanan Tweetdeck'in görüntüsüne daha fazla katlanamayarak gözlerini kapadı. Ya bir sorun varsa? Gerçekten sorun. Ya ona öfkeli olmakla çok zaman kaybettiyse? Ya Mark'ın parmaklarını klavyenin yanlış tuşlarında dolaştırarak söylemeye çalıştığı bilgece şey hoşça kalsa? Peki ya...

Bilgisayarından cıvıltı sesi gelip yeni bir tweet'in geldiğini duyurduğunda gözleri açılıverdi.

On Dördüncü Bölüm

21 Haziran Salı, 19.45

Abby_Donovan: Üzerinde ne var?

MarkBaynard: Arkası açık hastane önlüğü. Saydam damar yolu tüpü. Amansız bir teslimiyet görünüşü. Senin?

Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman, Carrie White'ın Carrie filmdeki balo kraliçesi tacı ve bir kova kan.

MarkBaynard: Ah lanet... kıcımı tekmeleyeceksin, değil mi?

Abby_Donovan: Şöyle izah edeyim; daha önce ölmeyi dilemediysen, seninle işim bittikten sonra dileyeceksin.

MarkBaynard: Sanıyorum kırbaç şaklatan dominatriks kostümünü açığa çıkarmak üzeresin çünkü Çok Kötü Bir Çocuk oldum.

Abby_Donovan: Biz konuşurken bile kelepçelerimi cıllıyorum.

MarkBaynard: Sinirlendiğinde ne kadar şirin olduğunu sana hiç söyledim mi?

Abby_Donovan: Annenin hızlı aramamda kayıtlı olduğunu hiç söyledim mi?

MarkBaynard: Bir de ölümün ve halka hitap etmenin erkeğin en büyük iki korkusu olduğunu söylerler!

Abby_Donovan: Bu konuşmayı yapmadan önce söylediğin diğer palavraları da bilmek isterdim.

MarkBaynard: Pekâlâ, Insane Clown Posse'ye gerçekten deli olmuyorum. Her zaman Anthrax ya da Slayer'ı tercih etmişimdir.

Abby_Donovan: Gerçekten boşandın mı, yoksa o da mı bir yalandı?

MarkBaynard: Öyle bir boşandım ki eski karım başka bir adamla nişanlı.

Abby_Donovan: Pek zaman harcamamış, değil mi?

MarkBaynard: O beni terk etmeden önce herif yedek kulübesinde ısınyormuş zaten.

Abby_Donovan: Seni aldattı mı?

MarkBaynard: Onu gerçekten suçlayamam. Erkeklerde farklı bir şeyler arıyordu. Potansiyel hayatta kalma oranı %20'den fazla olan biri gibi...

Abby_Donovan: Sen hasta olduktan SONRA mı seni aldattı? Düğün töreninizde "hastalıkta ve sağlıkta" kısmında tuvalette falan mıydı?

MarkBaynard: Beni kendi yeminlerimizi yazmaya ikna ettiği için bunu hak ettim.

Abby_Donovan: Dur tahmin edeyim. Ruh eşı olduğunu söyledi ve ölüm sizi ayırana ya da en azından daha iyi bir teklif alana kadar sadık kalacağına söz verdi.

MarkBaynard: Gökkuşakları & mumlar & hatta belki midilliler hakkında bile bir şeyler vardı. Ama kemo ya da ben kusarken çöpi tutmak gibi şeyler yoktu.

Abby_Donovan: Ve biz de kalkmış BİZİM samimiyet sorunumuz olduğunu düşünüyoruz!

MarkBaynard: Seni özledim. Bir adam bire bir boyuttaki Hillary Clinton fotoğrafıyla belli süre konuşabilir, ardından o da karşılık vermeye başlar.

Abby_Donovan: Lütfen o şeyi hastaneye getirmene izin vermediklerini söyle?

MarkBaynard: Ne diyebilirim ki? Şişme bebeğimden daha çok gıcırıyor.

Abby_Donovan: Lifetime'da Wife Swap maratonunu izlemeye takılmam umuyordum.

MarkBaynard: Aslında Planet Earth'ü izliyordum. Teletubbies'den beri Valium'un icat ettiği en iyi video. Çok yatıştırıcı!

Abby_Donovan: Tabii, en azından yavru fil çöle gidip ölene ve şempanzeler birbirinin yüzünü parçalamaya başlayana kadar.

MarkBaynard: Ah, Tanrım, çok sağ ol! Niye sonunu söyledin ki şimdi?

Abby_Donovan: Old Yeller'ın sonunda ne olduğunu söyleyinceye kadar bekle.

MarkBaynard: Küçük Kadınlar'daki Beth'e ne olduğunu Friends'in bir bölümünde öğrenmiş olmam yeterince kötü değil mi?

Abby_Donovan: Seks Yalanları ya da belki Jim Carrey'nin Yalancı, Yalancı filmini izliyorsundur diye düşündüm.

MarkBaynard: Bil diye söylüyorum...kariyerim hakkında da yalan söyledim. Gerçekte Calvin Klein iç çamaşırı modeliyim.

Abby_Donovan: Bu garip çünkü daha dün Mississippi Üniversite'sinin fakülte sayfasında Mark Baynard isimli bir adamın fotoğrafını buldum.

MarkBaynard: Seni edepsiz küçük cadı! Bir anlaşılmamış vardı! Bakmak yoktu!

Abby_Donovan: En azından dirseklerinde deri yamalar olan pötikare ceket hakkında yalan söylemiyormuşsun.

MarkBaynard: Calvin Klein'dan bir hediye idi.

Abby_Donovan: Ve sadece kayıtlar için söylüyorum, Hugh Jackman'dan çok Seth Rogen gibi görünüyorsun.

MarkBaynard: Sevilecek-Daha-Çok-Şeyim-Var cinsinden tombiş Seth Rogen mı? Yoksa Yeşil-Yaban Arısı-Rölü-İçin-Zayıflamış Seth Rogen mi?

Abby_Donovan: O-Kadar-Kucaklanasısın-ki-Bebeğini İstiyorum-Tarzı- Seth Rogen. Güzel saçların var (diye ekledi asık suratla).

MarkBaynard: Vardı.

Abby_Donovan: Şey, Andre Agassi'nin yeni görünüşü hep hoşuma gitmiştir.

MarkBaynard: Kemo ve bu lanet olası hormonlar sağ olsun, bu günlerde Homer Simpson ile Dr. Evil arasında gidip geliyorum.

Abby_Donovan: Dr. Evil, Austin Powers'dan ÇOK DAHA seksi.

MarkBaynard: Volkandan sığmağı olan bir adama çok az kadın karşı koyabilir. Ya da Bay Bigglesworth adındaki tüysüz bir kediye.

Abby_Donovan: Sen kızları etkileyebil diye Göb-Göb Willow'un tüylerini tıraşlamana izin verecek değilim. Buffy belki olabilir.

MarkBaynard: O kızlardan biri olmak istediğine karar vermeden önce, bilmen gereken bir şey daha var.

Abby_Donovan: Sen gerçekten de Lancome süren, Cher taklitçisi bir drama kraliçesisin, değil mi? (Bunda bir sorun olduğundan değil tabii.)

MarkBaynard: Keşke o kadar basit olsaydı. Biz... biz ara vermişken... ben biraz... ııı... şey... ilk kitabını okumuş sayılırım. (Eğildim... kaçtım.)

Abby_Donovan: Edepsiz küçük cadı kimmiş şimdi?

MarkBaynard: Ne diyebilirim ki? Sanırım Hillary'yi, kitabının arkasındaki fotoğrafınla değiştirmenin zamanı geldi.

Abby_Donovan: Lütfen yüzümü onunkinin üzerine yapıştırmadığını söyle.

MarkBaynard: Şöyle ifade edeyim; ciddi kömür grisi pantolon takımınla gerçekten ateşli görünüyorsun.

Abby_Donovan: Pekâlâ... ne düşündün?

MarkBaynard: Roman hakkında mı, fotoğraf hakkında mı?

Abby_Donovan: Ne kadar sığ olduğumu düşünüyorsun? Fotoğraf hakkında tabii ki.

MarkBaynard: Eğer Angelina ve Jen'in bir aşk çocuğu olsaydı, o sen olurdun.

Abby_Donovan: Bu Marge Simpson ile Marilyn Manson'ın olmamdan çok daha iyi. Peki ya roman? O da fotoğraf kadar hoşuna gitti mi?

MarkBaynard: Bence bir sonraki büyük Amerikan romanı olduğunu söyleyen eleştirmenler yanılmış.

MarkBaynard: Abby? Hâlâ orada mısın? Yine beni bırakıp gittin mi?

Abby_Donovan: Büyük Amerikan romanını kendisinin yazacağını düşünen pimpirikli bir İngiliz edebiyatı profesöründen bunu beklemeliydim.

MarkBaynard: Kitabın bir sonraki büyük Amerikan romanı değil. İkinci. Yeni kitabın en büyüğü olacak.

Abby_Donovan: "Pimpirikli" diye bahsettiğim kısmı unut, olur mu?

MarkBaynard: Bu affedildiğim anlamına mı geliyor?

Abby_Donovan: Etrafta olacağım ve sen hastaneden çıkın caya kadar kışım tekmeleyeceğim, çıktıktan sonra da yüz yüze tekmeleyeceğim anlamına geliyor.

MarkBaynard: Edepsizce konuşman hoşuma gidiyor.

Abby_Donovan: İyi geceler Niles

MarkBaynard: İyi geceler Daphne

Abby_Donovan: İyi geceler Frasier

MarkBaynard: İyi geceler Roz

Abby_Donovan: İyi geceler Bulldog

MarkBaynard: İyi geceler Maris

Abby_Donovan: İyi geceler Marty

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkım...

22 Haziran Perşembe, 16.15

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Edepsiz hemşire kostümüm: <http://tweetpic.com/2825190617>

MarkBaynard: Üzerimde ne olduğunu sana söyledim ama sanırım az önce kalbim durdu. Hemşire Ratched'in acil müdahale arabasıyla geldiğini duyabiliyorum.

Abby_Donovan: Benim duyabildiğim tek şey, yeni komşumun üç yaşındaki çocuğunun üç tekerlekli bisikletiyle apartmanın dışında dolanıp durması.

MarkBaynard: Afacan çocukları pişirdiğin büyük bir fırının olduğunu ona söylemeyi denedin mi?

Abby_Donovan: Biz konuşurken ısıtıyorum bile.

MarkBaynard: Ee yazma işi nasıl gidiyor?

Abby_Donovan: BİLGİSAYARIMDAN MANZARA: <http://tweetpic.com/2825190618>.

MarkBaynard: Vay anasını! Şimdiden on dördüncü bölüm mü? Demek kelimelerini ölmeme dilemek yerine böyle kullanıyorsun.

Abby_Donovan: Temmuzun sonu gelmeden gerçekten kitabı bitirebileceğimi düşünüyorum. Senden nefret etmek yaratıcılığımıza son derece yardımcı oldu.

MarkBaynard: O zaman kendimi her yerdeki kadınlara ilham veren bir adam olarak değerlendireceğim.

Abby_Donovan: Şu anda yalnız mısın?

MarkBaynard: Artık değilim.

Abby_Donovan: Ne demek istediğimi biliyorsun. Orada yanında olan biri var mı?

MarkBaynard: Annemin uçan maymunlarının az önce çenberler çizdiğini duyduğumu sandım ama taze böbrek taşıyan bir tıbbi helikoptermiş.

Abby_Donovan: Babandan hiç bahsetmedin.

MarkBaynard: Anneme içki ve sigara alabilmek için bir Chevy kullanarak işlerini yürütüyor. Bugünlerde Virginia Slims sigaralar ucuz değil.

Abby_Donovan: Peki ya kız kardeşin? Sana hayran olduğunu söylemişti.

MarkBaynard: Ve ben de ona hayranım. İşte bu yüzden hayata sersemce tutunmamı izleyebilmesi için kendi hayatını askıya almasını istemiyorum.

Abby_Donovan: Küçük oğlun?

Abby_Donovan: Mark, kocaman bir pot mu kırdım?

MarkBaynard: Sana oğlumla ilgili asla yalan söylemedim. Onu altı aydır görmedim.

Abby_Donovan: Tedavin yüzünden mi?

MarkBaynard: Annesi benden daha iyi bir avukat tutabil-
diğinden. Eğer işler... yolunda gitmezse hâlâ beni unutacak
kadar küçük olduğuna inanıyor...

Abby_Donovan: Bu duyduğum en korkunç şey.

MarkBaynard: Hayır, en korkuncu onu arayıp oğlumla
konuşmaya çalıştığımda, oğlumun onun yeni erkek arkadaşına
"Babacığım" dediğini duymaktı.

Abby_Donovan: Ah Tanrım. Bundan paçayı kurtarmasına
nasıl izin verebiliyorsun?

MarkBaynard: Şu anda onunla ve bu kahrolası hastalıkla
savaşacak gücüm yok. Savaşımı seçmem lazım, böylece yaşa-
yarak oğlum için savaşabilirim.

Abby_Donovan: Eski karın yanılıyor, biliyorsun. Oğlun
seni unutmayacak.

MarkBaynard: Tabii ki unutmayacak. Babası gezegendeki
en iyi tostı yapıyor...

MarkBaynard: Artı annesi her türlü şekeri tüketmesinden
nefret ediyor, o yüzden o bakmadığı zamanlarda gizlice kremalı
kurabiyelerden verirdim.

Abby_Donovan: ESKİ EŞİNE SÖYLEMEK İSTEDİĞİN
ŞEYLER: "Herkes senin için iyi olduğumu söyledi. Haklılardı."

MarkBaynard: ESKİ EŞİNE SÖYLEMEK İSTEDİĞİN ŞEY-
LER: "Evet, hayatım, o pantolon kıcını büyük GÖSTERİYOR."

Abby_Donovan: ESKİ EŞİNE SÖYLEMEK İSTEDİĞİN
ŞEYLER: "Ups, yanılmışım. Boyut gerçekten ÖNEMLİYİMİŞ."

MarkBaynard: ESKİ EŞİNE SÖYLEMEK İSTEDİĞİN ŞEY-
LER: "Sorun ben değilim. Sorun gerçekten SENSİN."

Abby_Donovan: Ee, Mark Baynard bugün dünyanın neresinde?

MarkBaynard: Eğer sana...GPS koordinatlarımı söylersem... Gizemli adam sıfatımdan vazgeçmem gerekir.

Abby_Donovan: Eğer söyledikten sonra beni öldürürsen gerekmez. Ee, şu anda orada saat kaç?

MarkBaynard: Hangi zaman aralığında olduğumu söyleterek nerede bulunduğumu açıklamak için beni kandırmaya çalışmayı bırakmanın zamanı.

Abby_Donovan: Lanet! Yine çuvalladım! En azından seçenekleri Kuzey Amerika'ya ya da Zimbabwe'ye, daraltırım diye ummuştum.

MarkBaynard: Senden ve alçakça yöntemlerinden üstün olmam ne feci. Senin ve küçük, şeytani kediciklerinin yaptığı her türlü işkenceye direnmek için eğitildim.

Abby_Donovan: Fare Avcısı Buffy'nin biraz kedi nanesi ve gütme çubuğuyla neler yapabileceğini görmedin. Neden bana nerede olduğunu söylemiyorsun?

MarkBaynard: Böylece bana biraz çiçek mi göndereceksin? Ya da belki I Will Survive şarkısı çalan şu müzikli Hallmark kartlarından birini?

Abby_Donovan: Ben daha çok Death Cab for Cutie'den bir şeyler düşünüyordum.

MarkBaynard: Yok, sağ ol. Çiçeklerin ve kartların sende kalabilir. Bana acımandansa nefret etmeni tercih ederim.

Abby_Donovan: Tebrikler. İşe yarıyor.

MarkBaynard: Sanırım karımın gitmesinin tek gerçek nedeni buydu. Hastalığım nüksettiğinde beni sevmekten çok, bana acıdığına karar verdi.

Abby_Donovan: Onu hâlâ seviyor musun?

MarkBaynard: Şu anda ondan nefret edecek enerjiyi bile bulamıyorum. Yine de bana ve oğluma yaptıkları için ondan nefret ediyorum.

Abby_Donovan: Son “randevumuzda” bana ne söylemiş-tin? “Nefret bir tür tutku türü. İlişkiyi öldüren şey; hissizlik.”

MarkBaynard: Aynen. İyi yaşamanın en iyi intikam olduğunu söylüyorlar. İlişkimizin bu noktasında, sadece yaşamaya odaklandım.

Abby_Donovan: Büyük tedavinden önce ne kadar zamanın var?

MarkBaynard: Bir hafta. Belki iki. Ne kadar yaşayan kök hücre toplamaları gerektiğine bağlı.

Abby_Donovan: Bu prosedürün deneysel olduğunu söyledin. Peki, ne kadar tehlikeli?

MarkBaynard: Temel İçgüdü’deki Sharon Stone’u kızdırmak ile kalabalık bir camide “İsa sizi seviyor” diye bağırarak arasında bir yerlerde.

Abby_Donovan: Acı verici olacak mı?

MarkBaynard: Sadece hayatta kalırsam.

Abby_Donovan: Senin yerinde olsaydım muhtemelen cennetin pozisyonuna kıvrılırdım. Tüm bu olanlarla ilgili nasıl böyle ciddiye alabiliyorsun anlamıyorum.

MarkBaynard: Ne derler bilirsin; ağlayacağına gül daha iyi. Ya da endişeyle anlaşılmayan şeyler söyle.

Abby_Donovan: Bunu Yoda'dan mı öğrendin?

MarkBaynard: Hayır... Guitar Hero'dan, gerçek Zen üstadım. Zor bir durumu atlatmanın tek yolu; basabildiğin kadar çok notaya bas ve ölmemeye çalış.

Abby_Donovan: Gerçekten, GERÇEKTEN çok çabalamak senin için sorun olur muydu acaba?

MarkBaynard: Sadece senin için. Şimdi gitmem gerek. Sanırım şu uçan maymunların bu yöne geldiklerini duyuyorum.

Abby_Donovan: Beni nerede bulacaklarını onlara söyleme.

MarkBaynard: "Seni kurtaracağım, kıymetlim! Ve küçük kedilerini de!"

Abby_Donovan: İyi geceler Müdür Belding

MarkBaynard: İyi geceler Jessie

Abby_Donovan: İyi geceler Zach

MarkBaynard: İyi geceler Lisa

Abby_Donovan: İyi geceler Slater

MarkBaynard: İyi geceler Kelly

Abby_Donovan: İyi geceler Screech

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkım...

26 Haziran Pazar, 22.45

Abby_Donovan: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Mark? Birkaç gündür senden haber almadım ve bu beni endişelendirmeye başlıyor. Ve Göb-Göb Willow'u.

Abby_Donovan: Eğer elde edilmesi zoru oynuyorsan, işe yarıyor. Bunu sürdürürsen, beni tweet'lerin için utanmazca yalvarır hale getireceksin.

Abby_Donovan: Umarım iyisindir. Umarım uçan maymunlar ve laboratuvar vampirleri seni yenecek kuvvetlere katılmamıştır.

Abby_Donovan: Umarım dün gece bir bebek gibi uyumuşsundur ve tek bir Kardashian rüyası görmemiştir.

Abby_Donovan: Umarım en kısa sürede bana tweet atarsın. Korkuyorum.

27 Haziran Pazartesi, 2.37

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman ve Doris Day'in... şey hemen hemen her filminde taktığı korugan şapka. Senin?

MarkBaynard: Çarşafımı kıvrırarak Bluto'nun Çılgınlar Okulu'nda yaptığı gibi sardım. Uyanık olacağını düşünmüyordum. New York'ta saat sabahın iki buçuğu.

Abby_Donovan: Uyuyamadım.

MarkBaynard: Bu benim repliğim değil mi?

Abby_Donovan: Belki uykusuzluk bulaşıcıdır. Nerelerdeydin?

MarkBaynard: Kardiyoloji servisine kısa bir turda bulunmam gerekti. Devre mülke yatırım yapmayı düşünüyorum.

Abby_Donovan: İyi misin? Ne oldu?

MarkBaynard: Beni, hediye almak için golf oynayan bir sürü mutlu, yaşlı insanla ilgili gerçekten sıkıcı bir video izlemeye zorladılar.

Abby_Donovan: Sana hiç sabahın iki buçuğunda pek mizah anlayışım olmadığını söyledim mi?

MarkBaynard: Büyük bir şey değildi. Sadece kalp monitöründeki küçük bir kıpırtı. İlaçlardan bazıları kaslarına zarar verebiliyor. Aşk kası da dâhil.

Abby_Donovan: İı... Mark... Sanırım “aşk kası” anatominin tamamen başka bir parçasını belirtiyor.

MarkBaynard: Ah... Pekâlâ, bu durumda, kullanmakta olduğum ilaçlar kaslarının büyüklüğünü DÖRT KATINA ÇIKARABİLİYOR.

Abby_Donovan: Edepsiz hemşireler arasında bu kadar popüler olmana şaşmamak lazım. Bu aksama işlemleri engelleyecek mi?

MarkBaynard: Hayır. Şimdi kalbim tekrar attığından her şey yolunda.

Abby_Donovan: Kalbin mi durdu????!!

MarkBaynard: Sadece birkaç saniyeliğine. Bornozlu bir adam vurup bağırarak beni beyaz bir ışığa doğru çekmeye çalıştı ama ona cehenneme gitmesini söyledim.

Abby_Donovan: Şok vermek zorunda kaldılar mı?

MarkBaynard: Sadece birazcık. Tek yapmaları gereken bana Lady Gaga’nın yeni videosunu göstermek oldu.

Abby_Donovan: Senin için gerçekten endişelenmeye başlıyordum.

MarkBaynard: Kardiyoloji hemşiresine bilgisayarımı vermesi için rüşvet vermeye çalıştım ama önereceğim tek şey öğle yemeğimden kalmış limonlu jöleydi.

Abby_Donovan: Tapioca'lı pudingini teklif etmeliydin. Her seferinde işe yaradığını duydum.

MarkBaynard: Benim maceralarımdan bahsetmek yeter. Sen neler yaptın?

Abby_Donovan: Şey, bu öğlen annemi bakımevinde ziyaret etmek için Bronx'a gittim.

MarkBaynard: Nasıldı?

Abby_Donovan: Kötü değildi. Daha sonra Elvis uğradı, bu her zaman onu iyi bir ruh haline sokar.

MarkBaynard: Yanında Napolyon ve Teddy Roosevelt'i de getirdi mi?

Abby_Donovan: Hayır... sadece Janis Joplin ve Jim Morrison.

MarkBaynard: O bornozlu adamla ışığa gitmiş olsaydım, ben de uğrayabilirdim.

Abby_Donovan: Bazen annen çıldırdığında, neşelice uygunsuz şeyler söyleyerek kendi gözlerini çatalla oyma isteği uyandırır.

MarkBaynard: Benim annem de öyle yapıyor. Ama benim bir kaşal kullanmam gerekiyor çünkü burada tek verdikleri o.

Abby_Donovan: Bence annem senden hoşlanırdı.

MarkBaynard: İkimiz de çıldırmış olduğumuz için mi? Annen sana sahip olduğu için şanslı. Sen iyi bir kızsın, Abby Donovan.

Abby_Donovan: İyi, küçük bir Katolik okul kızı mı? Edepsiz küçük cadı olduğumu sanıyordum?

MarkBaynard: Sadece salı ve perşembeleri. Neden gidip biraz uyumuyorsun? Ben hâlâ biraz suyu sıkılmış bir haldeyim.

Abby_Donovan: İyi olduğunu haber verdiğin için teşekkür ederim.

MarkBaynard: Sen buralardayken ben hep iyiyim.

Abby_Donovan: İyi geceler Potsie

MarkBaynard: İyi geceler Bayan C.

Abby_Donovan: İyi geceler Richie

MarkBaynard: İyi geceler Joanie

Abby_Donovan: İyi geceler Arnold

MarkBaynard: İyi geceler Pinkie

Abby_Donovan: İyi geceler Arthur

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkim...

29 Haziran Çarşamba, 21.58

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Üzerinde yaklaşık bir kilo Buffy kılı bulunan mor bir Sue Sylvester eşofman takımı. Senin?

MarkBaynard: Gerçekten tepesi atmış bir ifade ve kendimi asmak için kullanmak üzere olduğum 32 metre gibi görünen serum borusu. Ya da başka birini.

Abby_Donovan: Kötü bir gün mü?

MarkBaynard: Hidroterapi birimini pencereden fırlatıp kaçmama şu kadarcık kaldı.

Abby_Donovan: Nereye giderdin?

MarkBaynard: Floransa? Loire Vadisi? Toskana? Belki Roma?

MarkBaynard: Bir ton şarap içip çeşmelerin altında çıplak dans edebilir ve şafağa kadar çılgınca, tutkuyla sevişebilirdik.

Abby_Donovan: Ya da polisler bizi tutuklamaya gelene kadar.

MarkBaynard: Güven bana. İtalyan hapisanesini bu yere tercih ederim.

Abby_Donovan: Yalnızca iri, kıllı bir Sicilyalı seni sürttüğü yapmazsa.

MarkBaynard: Sanırım az önce gece hemşiremi tarif ettin. Zaten onun sürttüğüyüm.

Abby_Donovan: Mizah yeteneğini kaybetmiyorsun, değil mi? Hep giden en son şeyin o olduğunu duydum.

MarkBaynard: Ne derler bilirsin, ölmek kolay, komedi zordur.

Abby_Donovan: Hâlâ basabildiğin kadar çok notaya basıyor musun?

MarkBaynard: Tanrı biliyor ya, deniyorum. Tanrı olsaydım, insanları her saat başı yıldırımla çarpardım. Dönüş sinyalin mi unuttun? CIZ!!!

Abby_Donovan: Bana vermeden önce frappucino fincanını silmedin mi? CIZ!!!

MarkBaynard: Maçlardan önceki Ulusal Marşı söylemek yirmi dakika mı aldı? CIZ!!!

Abby_Donovan: Sinemada küçük bir mısır için benden sekiz buçuk dolar mı aldın? CIZ!!!

MarkBaynard: Sıradaki ağrı kesici dozumu vermek yerine vardiyayı değiştirmek için endişelenmekle meşgulsün. CIZ!!!

Abby_Donovan: Eğer bana nerede olduğunu söyler sen, gelip Sevgi sözcükleri filminden Shirley MacLaine izlenimimi yaparım. Sana o ilaçları alırım.

MarkBaynard: Eğer sen Shirley MacLaine olsaydın medyum arkadaşların nerede olduğumu söyleyebilirdi.

Abby_Donovan: Sanırım Shirley'yi Dionne Warwick'le karıştırıyorsun. Shirley, nceki hayatında şarlman'ın aşığı olan.

MarkBaynard: Ben nceki hayatımda kahrolası Cengiz Han olmalıyım. Geçirdiğim günü açıklayacak tek şey o.

Abby_Donovan: Ben ne yapabilirim?

MarkBaynard: Bir dakikalığına benimle konuşabilir misin? Senin sesinden başka bir şeye odaklanmakta sorun yaşıyorum.

Abby_Donovan: Kötü bir gün geçirdiğini mi sanıyorsun? Ölümün yüzüne gerçekten bakmak istiyorsan, Buffy'nin pençelerini düzeltmeyi denemelisin.

Abby_Donovan: şeytan ıkarıcıyı çağırmak zorunda kalmadan önce sadece iki tanesini yapmayı başarabildim.

Abby_Donovan: Yavruyken bile Buffy'nin gelişmekte olan bir seri katil görünüşü vardı. <http://tweetpic.com/2825190620>

Abby_Donovan: Bugün parktayken başıboş bir kedi sanki, "Beni eve götür" der gibi bana yanaştı. Ben uyurken Buffy&Willow annelik sinyali mi gönderiyorlar?

Abby_Donovan: Gnm Amazon'da kitabıma verilmiş kırıncı, bir yıldızcı bir yorum bulduğumda daha iyiye gitti.

Abby_Donovan: Eğer, "Bu kitap bana göre değil," diyen amatör eleştirmenler olursa onları daha ciddiye alıyorum...

Abby_Donovan: ... şöyle diyenlerin aksine: "Bu şeytani yazar için başka masum ağaçlar ölmemeli."

Abby_Donovan: Bugün Food Channel'da arasına çikolata kaplı domuz pastırması koyarak ıstakoz taco'su yapan bir hatunu izledim.

Abby_Donovan: Kulağa iğrenç geliyor ama BİTTER çikolata ve elma ağacıyla tütsülenmiş domuz pastırması. Bu iyi yapıyor, değil mi? Evli mi acaba?

Abby_Donovan: Mark?

Abby_Donovan: Mark? Uyuyor musun?

Abby_Donovan: Tatlı rüyalar, Tweetaşkım...

5 Temmuz Salı, 8.35

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Kahve lekeli eşofman ve Bill Murray'nin Hayalet Avcıları'ndaki Proton Çantası. Senin?

MarkBaynard: Kahve lekeli eşofman & utanmış bir kızarıklık...

MarkBaynard: Geçen gün uyuyakaldığım için üzgünüm. Karım bunu yapmamdan nefret ederdi. Özellikle de o alttıysa.

Abby_Donovan: Muhtemelen birisinin benim işimi okurken ilk kez komaya girişi değil. Ama genellikle ilk önce kitabımı satın almak zorundalar.

MarkBaynard: Rüyamda Ted Bundy gibi gözleri olan bir kedinin bezelye çorbası kustuğunu gördüm ve bitter çikolatalı pastırma aşererek uyandım.

Abby_Donovan: Bugün ağrın nasıl?

MarkBaynard: İçe dönmüş ayak tırnağıyla & çekiçle tekrar tekrar kendi kasığına vurmanın arasında bir yerlerde.

Abby_Donovan: İlaçlarını aldın mı?

MarkBaynard: Henüz değil. Sana bir süreliğine benden haber alamayabileceğini haber verecek kadar mantıklı kalmak istedim.

Abby_Donovan: Kardiyoloji servisine bir ziyaret daha yapmayı mı planlıyorsun?

MarkBaynard: Doktor Dehşete Düşüren az önce gelip önümüzdeki haftanın çoğunu sıkı tecritte geçireceğimi söyledi. En sonunda programımı belirlediler.

MarkBaynard: Abby?

Abby_Donovan: Bana nerede olduğunu söyle. Geleceğim. Neresi olursa.

MarkBaynard: Korkarım bunu yapmana izin veremem. Volkandan sığınağıma geri çekiliyorum. Kızların girmesine izin yok.

Abby_Donovan: Mark, ben ciddiylim.

MarkBaynard: Ben de öyle.

Abby_Donovan: Şimdi beni gerçekten korkutuyorsun.

MarkBaynard: Senden nefret ediyor sayılırım, biliyor musun? Sadece birazcık.

Abby_Donovan: Niçin?

MarkBaynard: Seni tanımadan önce uğruna yaşayacak hiçbir haltım yoktu. Karım terk etmişti. Oğlum gitmişti...

MarkBaynard: Demir topuklu botlarıyla dişlerimi dökeceğinden endişelenmeden Azrail'in yüzüne kahkaha atabilirdim.

Abby_Donovan: Bana nerede olduğunu söyle. Proton çantamı getireceğim, onunla birlikte dövüşebiliriz. Marshmallow Adam'dan daha zor olamaz.

MarkBaynard: Korkarım gidişine bırakırdık ve ikimizi de ortadan kaldırırdı.

Abby_Donovan: Bu almaya razı olduğum bir risk.

MarkBaynard: Ama benim vermeye gönüllü olmadığım bir risk.

Abby_Donovan: Bana yalan söylediğin için seni affediyorum. Ama ölürsen seni affetmem. Mezarım bulup Buffy'nin kum kabı olarak kullanmasına izin veririm.

MarkBaynard: Beni güldürdüğün için teşekkürler. Unutmamı sağladığın için teşekkürler...

MarkBaynard: Ve en önemlisi, bu dünyada hâlâ gülmeye değer şeyler olduğunu bana hatırlattığın için teşekkürler.

Abby_Donovan: Sakın bana veda etme, Mark Baynard. Sakın bana veda etmeye cüret etme!

MarkBaynard: Hoşça kal demeyeceğim. Hatta "Tekrar tweet atana kadar" da demeyeceğim. Diyeceğim sadece...

MarkBaynard: İyi geceler Tweetaşkı...

Ve öylece, gitti.

Abby sandalyesinde arkasına yaslandı, parmakları klavyenin üzerinde donakalmıştı. Bakışını pencereye doğru kaldırdı,

dışarıdaki dünya televizyon ekranındaki bir fotoğraftan daha somut görünmüyordu.

Yüreğinin derinliklerinde Mark'a yalvarmasının hiçbir yararı olmayacağını biliyordu. Mücadeleden vazgeçmemesi için ikna etmeye çalışarak tekrar tekrar tweet göndermesinin manası yoktu. Mark kararını vermişti. Elinde kırılğan umudundan başka bir kalkarı olmadan, bu son savaşı tek başına yürümeye kararlıydı.

Abby'yi beklemekten başka... hiçbir şey yapamayacağı bir halde bırakarak.

On Beşinci Bölüm

Abby, sert rüzgâr ve yağmur tarafından ileri sürüklenerek AT&T mağazasının kapısından içeri giriverdi. Peşinde onu kovalayan bir ayı olmasa da, dairesiyle mağaza arasındaki bir buçuk kilometrelik yolun neredeyse tamamını koşmuştu. İki büklüm oldu ve birkaç acılı soluk aldıktan sonra etrafındaki durumu değerlendirmek için doğruldu.

Kalabalık mağazadaki birkaç kişi açık bir şüpheyile onu süzüyordu. Abby onları suçlayabileceğinden emin değildi. Muhtemelen kedinin bile kabul etmeyeceği şekilde görünüyordu.

Evden çıkarken dolabının arkasında asılı duran zarif Burberry yağmurluğunu almaya bile uğraşmadan fırlamıştı. Şiddetli yağmur yağdığını fark edemeyecek kadar dikkati dağınmıştı, ta ki yolu yarılayıp Grand Army Plaza'nın karşısına gelinceye dek. O zamana kadar zaten sırlıslık olmuştı, o yüzden geri dönüp yağmurluğunu almasının bir manası yok gibi görünüyordu.

Sınırlı sa tutamlarını sallayarak gözünden uzaklaştırdığında, kendine en yakın müşterilere kazayla sıçrattı. Onların kızgın bakışlarını görmezden gelerek mağazanın uzak ucundaki satış tezgâhına ulaşana kadar, aralarından sakarca geçip yoluna devam etti. Solmuş Chuck Taylor'ları her adımıyla gıcırdıyordu.

Sivilce izleri, Harry Potter gözlüğü ve orantısız sarı, kıvrıkcık saçları olan sıkı beyaz bir çocuk, Yukarı Batı Yakası'ndaki fiyakalı evlerinden çıkarken Burberry yağmurluklarını *unutmayan*, mest olmuş bir çiftte son çıkan iPhone'un hoşluklarını gösteriyordu.

Abby hissettiği kadar çıldırmış gibi bakıp bakmadığını merak ederek, "Affedersiniz," deyiverdi. "CrackBerry'ye... demek istediğim BlackBerry ya da iPhone'a ihtiyacım var!"

Görevli ona bakmaya uğraşmadı bile. "Eğer bir numara alırsanız, bayan, sıradaki uygun iş arkadaşım mümkün olan en kısa sürede sizinle ilgilenecektir."

Abby telaş içinde etrafına bakındı, ta ki tezgâhın sonundaki numara dağıtma aracını görünceye kadar. Parlak turuncu kutunun ağzından çıkan kâğıttan küçük, sırtışık diller şu anda "467" sayısını gösteriyordu. Tezgâhın üzerinde bulunan ekrandaki dijital sayıysa "433'tü."

Abby kendini görevlinin görüş alanında bir yere sokmaya çabalayarak yana doğru adım attı ve çiftten haklı olarak rahatsız olmuş bir bakış kazandı.

"Anlamıyorsunuz," dedi Abby. "Dört günden fazladır dairemden ayrılamadım çünkü bir mesaj bekliyorum. Çok önemli bir mesaj."

Görevli, "Gezegeninizden mi?" demeye cüret ederken, saçına küçümseyici bir bakış attı. Saçı ne kadar ıslanırsa o kadar garipleşiyordu. Havadaki rutubetin her bir damlası sırlıklam ederken, başının çevresini kırık yatak yayları gibi sardığını hissedebiliyordu.

Abby iç çekti. Akıllıca olan bir numara almak, oturmak ve sıradaki uygun çalışanın yardım etmesini sabırla beklemek olurdu.

Abby sonsuza kadar dairesinde kalamazdı. Şimdiden, annesinin bakımevine her pazartesi yaptığı ziyareti kaçırmıştı ve ayrıca yarın öğle yemeğinde kitabı için küçük fakat prestijli bir yayımcıdan gelen potansiyel teklifi tartışmak üzere temsilcisiyle buluşması gerekiyordu. Dışarı çıktığında dizüstü bilgisayarını taşıyabilirdi fakat ya gittiği yerde WiFi bağlantısı olmazsa? Ve dairesiyle gittiği yer arasında harcadığı zamana ne demeliydi? Abby orada durmuş yağmur damlalarından hızla büyüyen bir gölet oluşturup, kendini beğenmiş görevliyi ince kravatından kavrayarak tezgâhın karşısından çekme dürtüsüyle boğuştuğu anlarda Mark ona tweet atıyor olabilirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı. Gözlerinin arkasında gözyaşlarının aşağılayıcı batışını hissediyordu. "*Gerçekten* yeni bir telefona ihtiyacım var. Ölüm kalım meselesi."

Sesinde acısının izi olmalıydı çünkü saniyenin kısa bir anında, genç görevli ona baktı ve onu gördü. New York'luların nadiren yaptığı bir şekilde onu *gerçekten* gördü.

Yenilgiyle bir soluk koyuvererek tezgâhın altından bir broşür çıkardı ve çifte uzattı. "Niçin beklerken gelecek 5GS planımızdaki teknik özellikleri incelemiyorsunuz?"

Abby'ye kırılgan bir somurtma gönderdiler ama görevli Abby'nin kullandığı telefon numarasını bilgisayar bağlantısına girip monitörüne danışırken, çift görev duygusuyla broşürü aldı. "Şu andaki anlaşmanız kasım ayına kadar yapılmış, bu da yeni telefonda size hiçbir şekilde indirim yapamayacağımız anlamına geliyor. Tüm satış fiyatını ödemelisiniz. O da beş yüz elli..."

"Alıyorum."

Görevli, sihirli bir şekilde Abby'nin elinde beliren American Express karta gözlerini baykuş gibi kırıpıştırarak baktı. "Taaaa-maamm, o zaman," diye şakıyarak kartı elinden aldı.

"Bir şey daha?" Artık sıcak, ufak ellerinin arasında yeni bir telefon tutmanın sınırında olduğundan, Abby minnettar bir gülümseme oluşturmaya bile başardı.

Görevli kartı geçirmeden önce tedbirli biçimde onu inceledi. "Evet?"

"Tweetdeck'i nasıl indirebileceğimi gösterebilir misiniz?"

Abby avucunda yatan pürüzsüz iPhone'a baktı, varlığını onaylayabilmek için bir şey, herhangi bir şey, yapmaya sessizce hazırdı. Geçen üç günde başına gelenlerin iyiliği için, devam edip telefonu göle savursa da olabilirdi. Ondaki şansla, muhtemelen Central Park'ın en ünlü su birikintisinin kıyısına dizilmiş sandalcılardan birine çarpardı.

Hâlâ telefonunu kötü şeyleri defetmek üzere tasarlanmış antik bir tılsımmış gibi tutuyordu, banka yaslandı ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Nemin düştüğü ve umudun hızla arttığı şu mükemmel yaz günlerinden biriydi. Pamuk gibi pofuduk

bulutlar masmavi gökyüzünde süzülüyordu. Park şehrin yükselen kanyonlarının ortasındaki yeşil bir vahaydı, temiz bir soluğa ve özgürlük illüzyonuna aç olan herkesi karşı konulmaz biçimde çekiyordu.

Dışarıdan bakıldığında Abby'nin şansы değişiyormuş gibi görünüyordu. Kitabının bitmesine yalnızca birkaç bölüm vardı ve iyi olduğunu düşünüyordu, hatta belki ilk kitabından bile daha iyi... Tam şu sıralarda temsilcisi, sonraki üç kitabında Abby'yle birlikte çalışmak isteyen ayakları yere basmayan bir editörle altı haneli güzel bir anlaşmanın şartlarını bağlıyordu. Abby, Plaza'daki kiralık dairesinden vazgeçmek zorunda kalabilirdi fakat Buffy ve Göb-Göb Willow'un kedi mamasını karşılayabilecekti.

Zaten yenilenmiş bir otel odasında yaşamaktan sıkılmıştı. Mark'ın yaşamının kırılğanlığı, Abby'ye kendi hayatının ne kadar geçici olmasına izin verdiğini anlamasını sağlamıştı.

Tek yaptığı hayatından gizlenmekken, her zaman istediği hayatı yaşadığına inanarak kendini aptal yerine koymuştu. Ancak Mark onun saklanmasına izin vermeyi reddetmişti. Onu zorla Paris'in sokaklarına, Toskana'nın gün ışığına ve Floransa'nın çeşmelerine sürüklemişti; ta ki en sonunda Abby kendini Blarney Kalesi'nin zirvesinde, hayatının geri kalanı ayaklarının altında yayılmışken bulana kadar... O ülkeleri yalnızca hayalinde ziyaret etmiş olsa bile, ölene kadar gerçekten yaşamının ne demek olduğunu göstermişti.

Abby Japon şiltesinde uyuyup, başkasının dairesinde yaşayarak bir dakika daha harcamak istemiyordu. Kendine ait diyebileceği bir yer istiyordu. Belki ince iş gerektiren ve yuva

haline getirmenin hoşuna gideceği Hamptons'ta mütevazı bir kulübe ya da Jersey Shore'da eski Viktorya tarzı bir ev. Ödediği kiranın yarısı kadar ipotek ödeyerek üç katı büyüklüğünde alabileceği bir yer. Hatta Kuzey Carolina'ya dönüp, Asheville'e ya da sanatçıları kucaklarını açarak karşılayan diğer topluluklardan birine yerleşmeyi düşünüyordu.

Veya hayatının geri kalanını bu bankta oturup, hiç gelmeyen bir tweet'i bekleyerek geçirebilirdi.

Kendini geçen hafta boyunca reddettiği gerçeğe yüzleşmeye zorlarken gözlerinin önündeki bulutlar bulanıklaştı. Mark'a ne olduğunu asla öğrenemeyebilirdi. Sesini bir daha hiç duymayabilirdi, kendi sesi kadar net bir şekilde zihninde yankılanan bir sestti.

Gözlerini kırıştırarak bulutları odağına geri getirdi.

Kendisini en kötüsünü varsaymaya ikna edemiyordu. Henüz değil. Mark hâlâ sıkı tecritte olabilir ya da onu tedavisine hazırlamak için verdileri ilaçların dozajıyla boğuşuyor olabilirdi. Belki de dizüstü bilgisayarını vermesi için Hemşire Ratched'e rüşvet vereceği limonlu jölesini kullanacak halde değildi.

Mark, bütün umut tamamen kaybolmuş görüldüğünde bile umuda tutunmaya istekli olmuştu. Abby ona bu kadarını borçluydu.

Telefonunu kargo şortunun cebine tıktırıp doğruldu ve dairesine yöneldi, öğleninin geri kalanını doğrudan kutusundan Ben & Jerry yiyerek ve suratsızca bilgisayarını gözleyerek geçirebilirdi.

Cebi cıvıladı.

Bir dakika için, kendi kalbinin duracağını düşündü.

Telefonu gevşek pantolonunun derin cebinden çıkarmak için uğraşırken, bir meşe ağacının büyük dalının altındaki gölgesi bir alana doğru koşturdu, böylece ekranı daha net biçimde okuyabilecekti.

Telefonundaki Tweetdeck'in Direkt Mesajlar kısmını açılana kadar parmağını telefonun dokunmatik ekranında aceleyle gezdirip durdu. Gelen tweet'te Mark'ın profil fotoğrafı vardı: başının üzerinde seyyar bir teyp tutan, sevdiği kızın onu duyma şansı olduğu sürece kolları asla yorulmayacakmış gibi görünen düşünceli John Cusack.

Abby dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığı hissetti ancak gülümsemesi gelen tweet'i okurken kaş çatışa dönüştü.

14 Temmuz Perşembe, 13.22

MarkBaynard: Sen Abby misin?

Abby_Donovan: Evet.

MarkBaynard: Mark'ın Abby'si?

Abby_Donovan: Sanırım.

MarkBaynard: Ben Kate. Mark'ın kız kardeşiyim.

Abby_Donovan: Selam, Kate. Senden haber aldığıma çok memnunum. O nasıl?

MarkBaynard: Ben Facebook kullanıyorum ama bu Twitter işine geldiğimde ne yaptığım ile ilgili hiçbir fikrim yok.

Abby_Donovan: Sorun değil. Dinliyorum.

MarkBaynard: Ağabeyim yarın tedaviye girecek ve senin için birkaç talimatla, bir de not bıraktı.

Abby_Donovan: ???

MarkBaynard: Ona söyle Roger Daltrey hâlâ David Cassidy'nin kıcını tekmeleyebiliyor. Söyle ona, o, Jen ya da Angelina'dan daha güzel. Ve de ki, o hayatımın aş

Abby_Donovan: Kate?

Abby_Donovan: Kate? Hâlâ orada mısın?

"Kate?" Abby telefonu bir kez daha kararıp sessizleşirken fısıldadı. Bir fısıltıdan çok bir soluk gibi çıkan sesle ekledi: "Mark?"

Ağacın gövdesine doğru sendeledi, kalbi kadar uyuşmuş parmaklarıyla telefonu kavıyordu. Güneş hâlâ meşenin narin yeşil yapraklarının arasından süzülüyordu. Bulutlar nar bülbülünün yumurtası kadar mavi gökyüzünde sürüklenmeye devam ediyordu. Anneler hâlâ Bethesda Terrace çevresinde kahkahalar atan çocuklarını ve edepsiz davranan köpeklerini kovalıyordu. Âşıklar hâlâ gölün etrafında el ele dolanıyordu. Yine de Abby'nin içindeki her şey sessizliğe bürünmüş ve hareketsizdi, sanki verilmesini hiç beklemediği bir soluğun içine çekilmiş gibiydi.

"Lanet olsun sana, Mark Baynard." En sonunda zar zor tanıdığı sesiyle konuştu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Telefonunu tekrar şortunun cebine sokup kendini ağaçtan uzaklaştırdı ve kararlı bir koşuyla dairesine doğru yola çıktı.

On Altıncı Bölüm

“Üzgünüm, hanımefendi. Size bu bilgiyi verme iznimiz yok.” Hastane operatörünün mırıldanan sesi kulağını doldururken, Abby irkildi. Saatler önce parktan ayrıldığından beri aynı lafın bir düzine farklı çeşidini duymuş ve Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası’yla ilgili bilmek istediğinden daha çok şey öğrenmişti. Ya da alanda bilinen adıyla SSTVSY. Hastanın tıbbi bilgisini korumak üzere tasarlanmış, ayrıca durumun katı mahremiyet kuralı, hakkında soru sorulan kişinin gerçek bir birey mi, yoksa hayal gücünün bir ürünü mü olup olmadığını saptamayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Amerika Birleşik Devletleri Sağlık Bakanlığı’nın gözünde, “Mark Baynard’ın sizin hastanenizde bulunan bir hasta olup olmadığını öğrenebilir miyim?” demek, bir Rus denizaltısı için nükleer kodları rica etmekle eşdeğerdi.

Margo Abby'ye dönüp, "Hâlâ bir şey yok mu?" diye sorarken, krampları geçirmek için kaslı omuzlarını silkeledi.

Birkaç saat önce, Abby'nin çılgına dönmüş imdat çağrısını cevapladığında, Margo birkaç poşet sıcak donut ve karton tepsisindeki acil durum latteleriyle kapısında bitivermişti. Son birkaç saati masaya tünemiş, Abby'nin bilgisayarını kullanarak ülkedeki non-Hodgkins lenfoma tedavisinde uzmanlaşmış her hastanenin adını ve numarasını yazıp ardından bulduklarını klinik denemeler yapanlara indirerek geçirmişti. Bir sayfayı notlarıyla dolduruyor, ardından deri kanepesinin köşesinde kıvrılmış, kablosuz telefonu yeni bir uzvu gibi kulağına dayayan Abby'ye uzatıyordu.

Abby'nin başını hızla sallaması, Margo'nun bilmesi gereken her şeyi söyledi.

Arkadaşı araştırmasına dönerken, Abby Margo'nun en son verdiği listenin üzerinden geçip ardı ardına numaraları tuşladı, ta ki kulağı ve parmağı uyuşana kadar...

İlk aramayı Mississippi Üniversitesi'ne yapmıştı. Fakat Mark'ın işvereni, onun son durumu ya da nerede olduğunu söyleme konusunda hastaneden daha isteksizdi. Hatta Mark'ın abayı yakmış eski kız öğrencilerinden biriymiş gibi davranmak bile taşlaşmış kalplerini yumuşatamamıştı.

Margo bir kâğıt parçası daha uzattı; berrak, koyu renk gözlerindeki endişeli bakış Abby'nin arayışının kalp kırıklığıyla sonuçlanacağına inandığına hiç şüphe bırakmıyordu.

Abby kâğıdı arkadaşının elinden alırken o gözlerden sakındı. "Söyleme, Margo. Sadece Google'dan araştırmaya devam et. Söz veriyorum, çok geçmeden seni Javier'in yatağına göndereceğim."

Margo asil burun deliklerini yaralanmış bir şekilde genişletirken, "Adı Javier değil. Guillermo," diye bilgilendirdi. "Ve bugün bir fotoğraf çekimi var, o yüzden bu gece geç saatlere kadar onu beklemiyorum."

"Ne olacak? Bay Ekim mi?"

"Şunu bil ki, o çok saygıdeğer bir el modeli."

"Onu gördüğüm kadarıyla söylersem, ellerinin en iyi yeri olduğunu hiç tahmin etmezdim."

"Yatağında bir gece geçirmedin de ondan."

Abby kendine rağmen gülümsedi, listesindeki bir sonraki numarayı tuşlamaya başladı. Cevaplayan operatör kulağa çoğundan daha genç ve nazik geliyordu.

Abby'nin umutlarını yıkma işleminden hemen önce gerçekten özür diler gibi iç çekti. "Üzgünüm, hanımefendi fakat yönetmeliğe göre hastalarımız hakkında bilgi vermeye izniniz yok."

Abby bağlantıyı sona erdirmek için tuşa basıp listedeki numaralara devam edecekti ki, kadının tam olarak ne söylediğini fark etti. Ahizeyi yeniden kulağına dayadı. "Sizin hastalarınız mı? Mark Baynard'ın gerçekten sizin hastanız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Garip bir sessizliği takiben belirsiz bir yutkunma sesi geldi. "Korkarım bu bilgiyi açıklamaya iznim yok. Doğru olsa bile."

Abby ahizeyi bırakmadan önce, "Teşekkür ederim. Çok, çok teşekkür ederim," dedi yumuşakça.

Aradığı numarayı bulana kadar titreyen parmağını Margo'nun zarif yazısının üzerinde gezdirdi. Parmağını sayfanın sağ tarafındaki sütuna doğru takip etti: *New York Presbiteryen Hastanesi*.

Not defterinin gevşek yaprağını, ellerinde toza dönüşme tehlikesi olan Mısır parşömeniymiş gibi tutan Abby, masaya doğru taşıdı ve bilgisayarın yanına yerleştirdi.

Kaydı işaret ederek sordu. “Bunu benim için tekrar çıkarabilir misin?”

Sesinde Margo’nun soru sormasını ya da karşı çıkmasını önleyen bir şeyler olmalıydı. Margo sadece hastanenin adını arama kutusuna yazdı, bronz tırnakları klavyenin üzerinde uçuyordu, ardından çıkan ilk sonuca tıkladı.

Gösterişli, yine de kullanıcı dostu internet sitesine göre, New York Presbiteryen Hastanesi Doğu Altmış Sekizinci Sokak’taki gelişmiş teknoloji bir tıbbi merkezdi. Ayrıca Lenfoma ve Miyelom Tedavi Merkezi yuvasıydı. Abby, sayfadaki broşürü okumak için Margo’nun omzunun üzerinden eğildi:

Merkezimiz, lenfoma tedavisinde radyoaktifleşmiş antikör gelişiminde çığır açmış ve bu alanda dikkate değer sayıda klinik çalışmalar yürütmüştür. Merkezimiz ayrıca lenfoma tanısı yeni konulan hastaların ilk tedavisinde, kemoterapiyle birlikte radyoaktif olarak etkilenmiş antikörün karışımını kullanan ilkler arasındadır. Ayrıca tümörün ertelenmesi ya da önlenmesi için kemoterapiyi takiben yapılabilecek aşılarda ilgili birkaç klinik araştırma da yapım aşamasındadır. Merkezimizin B hücreli lenfoma programı, çığır açıcı immünoloji terapisiyle dünyanın dört bir yanından hastaları çekmeye devam ediyor.

Abby ekrana kör bir şekilde bakmaya devam ederek doğruldu.

New York-Presbiteryen. Doğu 68. Sokak.

Ağlasa mı, gülse mi biliyordu. Tüm bu zaman boyunca, Mark onun dairesine on bloktan daha kısa bir mesafedeydi. Güneşli bir öğleden sonra yapılacak kısa bir yürüyüş uzaklıkta.

Sanki bir rüyada yürüyormuş gibi hissederek telefona döndü. Numarayı ikinci kez tuşlarken elleri garip bir şekilde sakindi. Bu kez farklı bir operatör cevap verdi, bu seferki kulağa daha deneyimli ve gizli bilgileri kazayla açıklaması daha az olası geliyordu.

Abby kelimelerini özenle seçti. "Hastalarınız hakkında bilgi vermeye izinli olmadığınızı biliyorum fakat benim için hastanın yakınlarından birini çağırmanız mümkün mü?"

"İsim lütfen?"

Mark'ın kız kardeşinin henüz evlenmemiş olması için dua ederken titrek bir soluk verdi. "Kate Baynard."

"Lütfen bekleyin."

Abby zorlukla yutkunup, ahizeyi canı pahasına kavradı. Arkasında Margo'nun durduğunu hissedebiliyordu, onun soluğu da zorlamaydı.

Operatör hatta geri döndüğünde ses tonu bir kayıt gibi canlı ve gayrı şahsiydi. "Bir dakika bekleyin."

Ardından bir tıkırtı sesi geldi ve hem çok genç hem de çok yorgun gelen bir kadın sesi cevap verdi. "Ben Kate. Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Abby, Kate." Margo omzunu sıkarken, Abby en sonunda gözyaşlarının akmasına izin vererek gözlerini yumdu. "Mark'ın Abby'si."

Abby ülkenin herhangi bir yerindeki, herhangi bir hastaneye ait olabilecek gibi görünen uzun, bej rengi koridorda hızla yürüdü. Çiçek ya da *I Will Survive* çalan müzikli Hallmark kartı getirmemişti. Hatta kahve lekeli tişörtü ve solmuş kargo şortunu değiştirmek için bile vakit harcamamıştı.

Parlak desenli halının sıcak tonları, tepedeki floresanların soğuk ışığını dengelemek için mümkün olanı yapıyordu. Kapılar koridora doğru açıktı fakat Abby geçtiği her odanın içine bir bakış atma dürtüsüne karşı koyarak bakışını dosdoğru karşısında tuttu. Bu hastalar zaten bir sürü şey kaybetmişti. En azından mahremiyetlerini hak ediyorlardı.

Duvardaki rakam varış noktasına ulaştığı konusunda onu bilgilendirdi. Odanın kapısı aralıktı. Tepe lambası kapatılmış, oda başucu lambasından gelen loş ışıkta bırakılmıştı. Diğer odaların birkaçından, duvarlarındaki düz ekran televizyonlardan sızan kahkaha ve boğuk sesler koridoru dolduruyordu fakat bu odadan sızan tek ses, kalp monitöründen çıkan ritmik biiplemeydi.

Abby elini kaldırdı fakat çalmadan önce kapının hemen yanındaki tekli koltukta kıvrılmış uyuyan genç kadını gördü. Hastane battaniyesinin dışında kendine huzurlu bir yuva yapmış, bunu Harlequin roman yığınıyla, Stieg Larsson'ın son kitabı ve sahibi gibi uykuda görünen paralanmış bir Dell dizüstü bilgisayarla döşemişti. Koltuğun kenarındaki zemin boş köpükten bardaklar ve hastanenin otomatından alındığı bariz olan yarısı yenmiş kraker paketleriyle dağılmıştı.

Kahverengi kıvrıkcık saçları uzun bir tokayla yüzünden geriye çekilmiş ve çilli yüzündeki makyajı ovalanarak temizlenmiş olan Kate Baynard, çok genç görünüyordu. Abby'nin geldiğini bildiği halde derin bir uykuya dalmış olması, ne kadar yorgun olduğunu açıklıyordu. Ağabeyinin ona ihtiyacı olabileceğini düşündüğü müddetçe onu yalnız bırakmaya niyetinin olmadığı açıktı.

Abby yatağa dönmeden önce battaniyeyi dikkatle kızın omuzlarına kadar çekti.

Hillary Clinton'dan hiç işaret yoktu fakat komodinin üzerinde Abby'nin yüzüstü bırakılmış *Öteden Beri* kitabının sert kapaklı bir baskısı duruyordu. Abby, kitabın arka kapağından gülümseyen kendinin daha genç ve daha gösterişli halini inceleyen başını kederli bir halde iki yana salladı. O kadına artık gıpta etmediğini ya da acımadığını fark ederek şaşırdı. Belki zamanla, ondan hoşlanmaya bile başlayabilirdi.

Yataktaki adama bakmak için döndü, aniden hücum eden şefkatle dolup taşıtı. Birçok yönden yabancıları ama önemli yönlerden değillerdi.

Mark gözlerini açtı ve kırpıştırarak ona baktı. Sonra bir kez daha kırpıştırdı. Yaşamayı ya da ölmeyi Abby'siz yapmayacağını farkına varırken, gözleri sevindirici şokla açıldı.

"Merhaba, Dr. Evil," dedi Abby yumuşakça. "Benden son- suza kadar kaçabileceğini düşünmedin elbette."

İşte o zaman, Mark gülümsedi. Bu Abby'nin nerede görse tanıyacağı bir gülümsemeydi. Bu *Kralın Dönüşü*'nde Sam'in Frodo'ya gülümseyişiydi. Şunu söyleyen bir gülümsemeydi:

“Her zaman dostun olacağım. Ne yaparsan yap ve ne yapacak olursan ol, seni hep seveceğim.”

İşte Abby’nin eline uzanırken gözlerini aydınlatan o gülümsemeydi. “Merhaba, Tweetaşkım.”

Sonsöz

MarkBaynard: Üzerinde ne var?

Abby_Donovan: Umutlu bir gülümseme ve Julia Roberts'ın Özel Bir Kadın filminde giydiği diz üzerinde, siyah, vinil çizmeler.

MarkBaynard: Üzerinde sadece bunlar mı var? Çünkü öyleyse benim gülümsemem çok daha umutlu bir hal aldı.

Abby_Donovan: Umutlarınızı fazla yükseltmeyin, bayım. Bu sadece üçüncü randevumuz ve en azından dördüncüsündeki tatlı servisine kadar çıkarmam.

MarkBaynard: Hastane kafeteryasındaki donmuş süzme peynirli tüm o romantik dönemler sayılmıyor mu?

Abby_Donovan: Şey, Diyet Dr. Pepper dondurması paylaştığımız bir gece vardı ve neredeyse ilk aşamaya geçmene izin veriyordum.

MarkBaynard: Ve koridorda serum boruma takılıp kazayla ikinci aşamaya geçtiğim zaman vardı.

Abby_Donovan: Ha! Onun bir kaza olduğuna asla inanmadım.

MarkBaynard: Sen ve 337 numaralı odadaki suratsız yaşlı kadın.

Abby_Donovan: Demek o yüzden hastane güvenliğini çağırdı!

MarkBaynard: Hayır, onun sebebi tepsimden limonlu jölemi çaldıktan sonra ona bir tarafımı göstermiş olmam.

Abby_Donovan: Ee, SENİN üzerinde ne var?

MarkBaynard: Hastane önlüğü hariç hiçbir şey.

Abby_Donovan: Bugünlerde bunun çok moda olduğunu duydum. Özellikle Milano'daki defilelerde ve kaçak akıl hastalarında.

MarkBaynard: Margo hâlâ benimle çıkmaman için seni uyarmaya çalışıyor mu?

Abby_Donovan: Seninle ve Kate'le hastanede çok kez oynadığı Scrabble'dan sonra, senin bir seri katil olduğuna daha çok ikna oldu.

MarkBaynard: Sadece "oxyphenbutazone'ın" bir kelime olduğunda ısrarcı olmamı bağışlamadı.

Abby_Donovan: Seni bağışlamadı çünkü o bir KELİMEYDİ.

MarkBaynard: Bugün ondan "Dost Görünümlü Düşmanlarla Kelimeler" diye bir oyunda bana meydan okuduğu kaba bir mesaj aldım.

Abby_Donovan: Seninle bu kez nerede buluşacağımı öğrendiği zaman, seni, benim aklımı başımdan almaya çalışmakla suçladı.

MarkBaynard: İlişkimizde kendi payıma düşeni yaptım. Artık sıranın sende olduğunu düşünmüyor musun?

Abby_Donovan: Seninle Central Park'taki Poet's Walk'ta buluşmaktan nasıl mutlu olurdum biliyorsun. Ya da Macy'nin bodrum katında.

MarkBaynard: Seni neredeyse bir aydır görmedim. Üçüncü randevumuzun özel bir şey olmasını istedim.

Abby_Donovan: Mini-Mark'ı ziyaretin nasıl gitti?

MarkBaynard: Saçı hariç, şu anda daha çok Mini-Joe Pesci gibi. Görüşmemize izin verilmezse işi mafyaya devredecekmiş.

Abby_Donovan: Gördün mü? Babasını asla unutmayacağını söylemiştim!

MarkBaynard: Çünkü ona kremalı kurabiye götürdüm. Ömür boyu yetecek kadar Little Debbie'yi elde bulundurduğum sürece, sorunum yok.

Abby_Donovan: Ona gönderdiğim e-posta'taki Fare Avcısı Buffy ve Göb-Göb Willow fotoğrafları hoşuna gitti mi?

MarkBaynard: Annesi ve üvey babası ona kedi alana kadar rahat yüzü göremeyecekler. Ki bu da benim için bir artı daha.

Abby_Donovan: Mississippi'de kalmaya karar vermiş olsaydın, seni suçlamayacağımı bildiğini umut ediyorum.

MarkBaynard: Aslına bakarsan kalbini kırar diye umuyor sayılırdım.

Abby_Donovan: Seni suçlamazdım dedim. Kalbimi kırmazdı demedim.

MarkBaynard: Sonraki randevumu kaçırsaydım doktorumun kalbi kırılırdı.

Abby_Donovan: Doktora gittin mi ki? Neden bana söylemedin? Aramızda hiç sır olmayacağına söz verdin sanıyordum!

MarkBaynard: Ve olmayacak da. Bana ne haber vermiş olursa olsun randevumuza devam edecektim.

Abby_Donovan: (Derin Nefes). Ee, ne söyledi?

MarkBaynard: Arkanı dön de söyleyeyim.

Abby iPhone'unu masaya bırakıp sandalyesinden doğruldu, yavaşça döndüğünde Mark'ı Place de L'Alma'nın geniş alanından gelirken gördü. Arkasında Eyfel Kulesi'nin zarif işçiliğinin silueti lavanta rengi göğe doğru yükseliyordu. Abby kafede onu beklerken, güneş ufukta alçalmıştı. Artan alacakaranlık Seine'in mürekkep gibi suyuna yansıyan şehir ışıklarının daha ışıltılı ve sihirli parlamasını sağlamıştı.

Mark'ın yürüyüşü güçlü ve sakindi, vücudu kemoterapi ve steroidlerin yarattığı zararın çoğundan kurtulmuştu. Asla Batman ya da Hugh Jackman olmayacaktı ama bu onu Abby'nin gözünde daha güzel ve kıymetli kılıyordu. Onun hayattan daha büyük olması gerekmiyordu. Hayatta olması yeterliydi.

*Altın Kızlar'*ın bitmek bilmeyen bölümleri ve *Veronica Mars'*ın ilk sezonunu izlerken hastane yatağında onun yanına kıvrılmıştı. Kusarken onun için çöp kovasını tutmuştu. Çektiği acı ve o acıyı azaltmak için verdikleri ilaçlarla aklının başından gittiği o

karanlık, sayısız geceler boyunca elini tutmuştu. Onun umudu azalmaya başlamış olsa bile, kendi umuduna tutunmuştu.

Yine de Mark önünde durup, kendi cep telefonunu ceketinin cebine tıkarırken ve ona bir yana eğik gülümsemesini gönderirken, Abby sanki bu ilk randevularıymış gibi boğazının alışılmamış bir utangaçlıkla sıkıştığını hissetti.

Aslında çoğu açıdan, öyleydi de.

Dize kadar çizmeler yerine, hassas düztaban ayakkabılar giyyordu. Sevdiği adamla kol kola Paris sokaklarını arşınlamak için mükemmeldi. Basit, siyah yün elbisesini her zamanki gibi peşini bırakmayan bir veya iki zorunlu kedi tüyüyle süslemişti. Hırkası ılıman kasım akşamının sonbahar soğuğunu savuşturmak için mükemmel kalınlıktaydı.

Artık kiralık dairesinin duvarlarının ya da Tweetdeck'in sütunlarının, hatta hastanedeki doktorların ve hemşirelerin bitmek bilmez geçit törenlerinin ardına saklanmak yoktu. Sadece ikisi ve arkasındaki masada soğumakta olan şarap şişesi vardı.

Abby o anda kalbinden taşan sözcükleri paylaşmaktansa dokunmayı çok daha kolay buluyordu, uzandı ve Mark'ın saçını şefkatle okşarken onu son gördüğünden beri ne kadar uzamış olduğuna hayret etti. "Öncekinden daha gür çıktığını biliyor musun?"

"Onlar da öyle söylüyor," dedi kederli bir halde, yine de kendi elini uzayan kıvrıkcık saçında gezdirirken memnuniyetini tamamen gizleyemedi. "Alışman gerekebilir. Görünüşe göre, Dr. Evil binayı terk etti. En azından şimdilik."

"Doktorun sana söylediği o mu?"

“Laboratuvar sonuçlarımın ona söylediği o. Sonuçlar umduğundan bile iyi görünüyordu. Bana tam olarak acele edip hayallerimin evini almamı söylemedi ama uzun süreli bir kira kontratı imzalamamı reddetmedi.”

“Ah, Mark!” Abby gerçekten yalpalayana kadar Mark’ın sözleriyle ne kadar rahatladığını fark etmedi. Kollarını onun boynuna dolamak için uzandı, kendi gücü geri dönene kadar Mark’inkine itimat etmeyi umuyordu.

Fakat Mark onu omuzlarından kavradı ve kendinden uzakta tuttu, sıcak, ela gözleri Abby’ye kendini daha da sersemleşmiş hissettiren bir yoğunlukla yüzünü araştırıyordu. “Bak, ben hastayken yaptığın her şey için sana minnettarım ama şimdi gitmek istersen, anlarım. Gerilemesi tedavi olduğu anlamına gelmez. Yeniden nüksedebilir.”

“Ve bana da yarın dışarı çıktığımda bir otobüs çarpabilir.” Abby neşeli gözyaşlarının pusu ardından ona parıldayarak baktı. “Bu hayatta hiçbir şeyin garantisi olmadığını şimdiye kadar öğrenmedin mi?”

Mark tek elini onun yanağına doğru kaldırıp sanki mümkün olduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi ona dokunuyordu. “İşte tam orada yanılıyorsun, Abby Donovan. Çünkü nefes alabildiğim sürece seni seveceğimi garanti edebilirim.”

Ardından Abby’yi kollarına çekip, onu *Lost*’ta Sawyer’ın Kate’i ilk kez öptüğü şekilde öptü. Jack’in Titanik’in pruvasında Rose’u öptüğü gibi. *Vampir Avcısı Buffy*’nin müzikal bölümünün sonunda Spike’ın Buffy’yi öptüğü gibi. Tek yapabildikleri birbirine tutunup, yalnızca kendilerinin duyduğu müzikte sallanmak olana kadar onu öptü.

Bir şekilde, Abby bunun hayatının sonuna dek sürececek bir şarkı olduğunu biliyordu, hayatlarının ne kadar kısa ya da uzun olacağı mühim değildi. Eğer bütün bugünlerini birlikte geçirebilirlerse, gelecek yarınlarına memnuniyetle teslim olurdu.

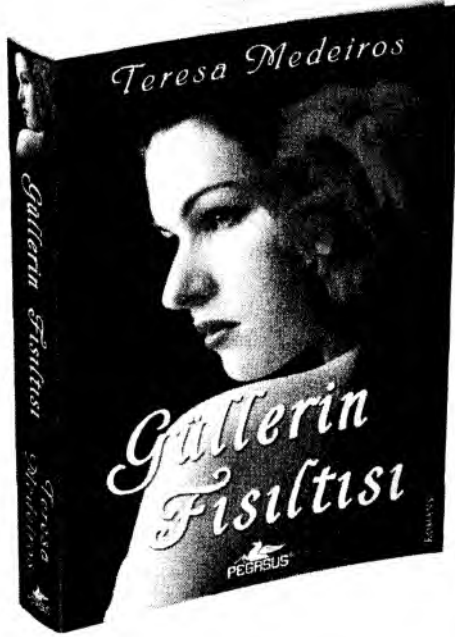
En sonunda ayrıldıklarında ikisi de sanki Şanzelize boyunca koşmuş gibi soluk soluğaydı, Abby diğer müşterilerin hâlâ ekmeklerini ve peynirlerini didiklemeye, şaraplarını yudumlamaya ve pahalı Fransız sigaralarını içmeye devam etmelerine şaşırdı. Hiç kimse gözünü onlara dikmemiş, gözlerini devirmemiş ya da soluklarının ardından kendilerine bir oda bulmalarını ho-murdamamıştı.

Ve bunun nedeni neydi? Paris sadece Işıklar Şehri değildi, aynı zamanda Aşk Şehri'ydi.

"Bunun sadece üçüncü randevumuz sayıldığından emin misin?" Mark saçlarına doğru fısıldarken sıcak nefesini kulağında hissetti. "Hastanede günbatımını izlemek için gizlice çatıdaki terasa çıkıp yangın kapısı kapandıktan sonra kilitli kaldığımız o geceyi de sayabiliriz diye düşünüyordum."

Abby ona gülümsemek için geriye eğildi. "Bana crème brulee ısmarlarsan, bunu beşinci randevumuz olarak bile sayabilirim."

*Bir nefretten
büyük bir aşk doğdu...*

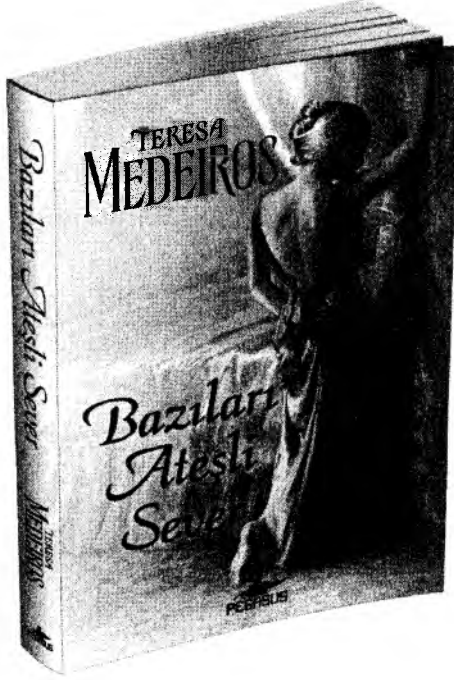
“Bu kitap sizi hem güldürecek hem de ağlatacak.”

USA Today

“Bu sürükleyici romanı kaçırmayın.”

Affaire de Coeur

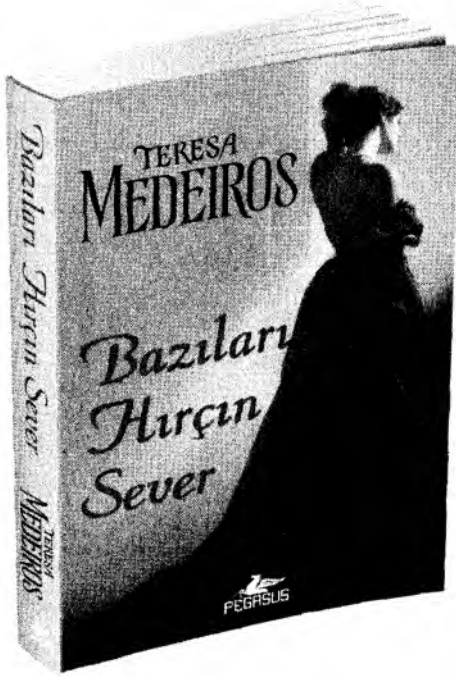
Bazıları tehlikeli sever...
Bazıları cazibeli sever...

“Son derece seksi, keyifli, pırıl pırıl ve büyüleyici.”
Amanda Quick

Bazıları imkânsız olanı sever...

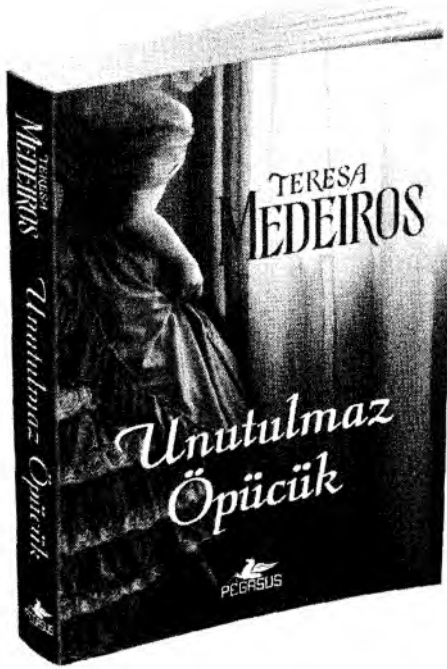
Bazıları deli dolu sever...

“Medeiros, okurken sizi hem ağlatacak
hem de güldürecek.”

USA Today

*Masum bir öpücük şeytanı
meleğe çevirebilir mi?*

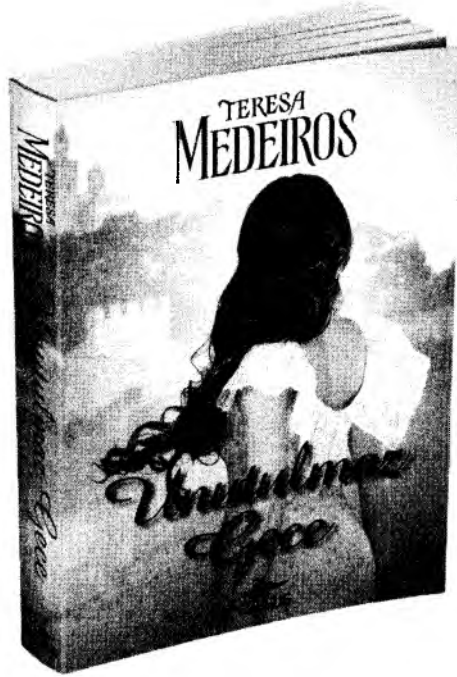
“Medeiros, karşı konulması imkânsız bir başka romantik masal kaleme almış.”

Booklist

“Komik ve yer yer dokunaklı... Teresa Medeiros’un okuma deneyimini katıksız bir zevke dönüştüren akıcı ve süslü tarzına hayranım.”

All About Romance

*Sırlarla dolu bir geçmiş,
aşkı tehlikeye atabilir mi?*

*“Medeiros okurları büyülüyor.”
Atlanta Journal-Constitution*

*“Aynı anda hem güldürecek hem de hüznlendirecek.”
USA Today*

Gerçek aşkı bulmak için 140 karakter değil, sadece iki küçük kelime gerekir.

Başarılı yazar Abigail Donovan, Oprah'nın onayını kazanmış, Pulitzer'i ise kıl payı kaçırmıştır. O zaman neden zamanını New York'taki daire-sinde iki kedisiyle yapayalnız geçirmektedir?

Yayın hakları temsilcisi onu sosyal medya dünyasına sürüklediğinde Abby, karşısına hayatını macera peşinde koşarak geçiren, seksi ve zeki İngiliz edebiyatı profesörü Mark Baynard gibi birinin çıkacağını aklının ucundan bile geçirmez. Abby ondan etkilenmemeye çalışsa da Mark her gülünç karşılaşmalarında Abby'nin yazar tıkanmasını çözmeye başlar.

Abby tam da tekrar yazmaya başlamışken Mark'ın ikisinin de hayatını sonsuza kadar değiştirebilecek bir sır sakladığını öğrenir. Bu sır karşısında Abby kasvetli hayatına mı dönecektir yoksa değişimi kabullenip hayatına devam etmeyi mi seçecektir?

"İyi Geceler Tweetaşkım tam da soğuk kış gecelerinde insanı ısıtacak türden bir kitap. İçten, komik ve dokunaklı bu roman sizi hem ağlatacak, hem güldürecek."

Kristin Hannah

"Bu kitapta şimşek hızında hazırcıevaplık, keskin zekâ ve kalbe işleyen içtenlik var. Medeiros hangi devirde, hangi iletişim şekliyle olursa olsun, aşkın bir yolunu bulacağını kanıtlıyor."

Lisa Kleypas

